XXVII. évfolyam. 8. szám. Ára: 1,80 Ft 1971. február 25.

Ludas Matyi

Várnai György rajza

— Maga csak ragaszkodjon az operációhoz, az ingyen jár magának.

KEDVES LUDAS!

KI TUDJA, HOL ÁLL MEG...

A komlói vasútállomáson évek óta minden vonat érkezésekor bejelentik, melyik irányból érkezik vonat. A vonat persze abból az egyetlen irányból érkezik, amelyen kívül semmiféle más irányból vonat erre az állomásra nem futhat be. Amikor a vonat megáll, felkérik az utazóközönséget, hogy az állomás területét a kijáraton hagyják el. A felszólítás évek óta mindennap többször is megismétlődik, de a kedves utazóközönség mégsem az előírt, az ajánlott kijáratot használja. Mindenki arra megy, amerre lát. Miért? Mert a vonat jó messzire fut el az állomásépülettől, és valahol távol áll meg, olyannyira, hogy még az utolsó kocsi sem az épület, hanem a raktárak előtt vesztegel.

Gondoltam, komlói szokás messze futtatni a vonatot, később azonban megfigyeltem a sásdi, a bakócai, a dombóvári, majd a pécsi, távolabb a hatvan—debreceni, Balaton melletti és még isten

tudja, hány állomás építési helyét, s arra a megállapításra jutottam, hogy hazánkban az állomások legnagyobb részét rossz helyre építették. A pécsit pl. nyugatabbra vagy 300 méterrel, a komlóit, a sásdit, a bakócait keletebbre egy vonathosszal, a többit egy kicsit északabbra, egy kicsit délebbre kellett volna. Így a kedves utazóközönséget nem kellene felszólítani, hagy az állomás területét a kijáraton hagyják el, és a kedves utazóközönségnek nem kellene rossz időben, a sáros sínközökben, a sötétben botorkálni, és sokszor fél kilométert gyalogolni, legtöbb esetben a tehervonatok közé szorítva.

Kérdésem: nem lehetne megoldani, hogy a vonatok az állomásépület előtt álljanak meg?

A kérdést ezennel országos vitára bocsátom.

K. A.
Komló

ÉTKEZŐ

Január 31-én este Győrből utaztam haza gyorsvonattal. A MÁV hivatalos menetrendkönyvének 158. oldalán azt olvastam, hogy az 5801-es gyorsvonat, amely Sopronból 18.41-kor indul, étkezőkocsit visz magával. Hittem a menetrendnek, és egy ismerősömmel randevút beszéltem meg az étkezőkocsiban, hogy ne kelljen az egész szerelvényt végigjárnunk. Ám nemhogy étkezőkocsi, de még egy árva büfé sem volt az egész szerelvényen!

Vajon miért hanyagolja el ennyire az Utasellátó az utasok ellátását?

H. Gy.
Budapest

HAJNALI ÖNINDÍTÓT!

Örömmel olvasom, hogy négy magyar feltaláló megoldotta „az autóközlekedés egyik vele született, régi problémáját”. Olyan „módosított akkumulátort szerkesztettek”, amelynek segítségével „a motor első gyújtásra beindul” — akár negyvenfokos hidegben is, azaz a mirelite-pincében sem akadályozza többé semmi az autók önindítását.

Mondom, örülök a találmánynak, mert — mint a híradás közli — „máris jelentős nemzetközi érdeklődést váltott ki”, és örülök neki, mert abban reménykedem, hogy a négy kiváló feltaláló talán megoldja végre a hajnali önindítás problémáját is.

Tudvalevő ugyanis, hogy az autóknak, de különösen a teherautóknak, hajnalban nem működik az önindítójuk. Egyesek ezt azzal magyarázzák, hogy a hajnali fénynek, avagy fénytelenségnek — függetlenül a hőmérséklettől — olyan sugárzása van, amely megbénítja az akkumulátort. Mások a hajnali harmatra gyanakszanak.

Maguk a sofőrök csak vonják a vállukat, ők már beletörődtek az önindítók kifürkészhetetlen akaratosságába, és bár vérző szívvel és folyamatos lelki válsággal küszködve: amiért legszebb álmukat alvó embertársaikat kénytelenek háborgatni, járatják a motort, mert különben nem tudnának továbbmenni.

Egyszer már megesett a szivem egy ilyen gyötrődő

sofőrön, és próbáltam neki kurblivasat szerezni, de sajnos ez az antik szerszám csak a konvertábilis bizományiban kapható.

Ezért kérem a kedves négy feltalálót, szíveskedjenek a hajnali önindító problémájával foglalkozni.

Az isten fizesse meg szíves fáradozásukat!

S. L.

NYÁVOG A MAGNÓM

Crowncorder típusú, japán gyártmányú magnetofonom használat közben macskának képzelte magát: egeret ugyan nem fogott, csak „nyávogni” kez-

dett. Nyávogásának igen egyszerű oka volt: megnyúlt a meghajtógumi. Ismerőseim a RÁVISZ KSZ 7. számú (Budapest VI., Nagymező u. 24.) fiókját ajánlották, mint az ilyen jellegű „elállatiasodás” megszüntetésének országosan elismert, legavatottabb szakértőjét.

A javításért 256 forintot fizettem, azonban a nyávogás nem szűnt meg, csak a ritmusa változott. Természetesen visszavittem, új javítólapot (1205. sz.) kapott a készülék 1970. május 26-án, és azt mondták, hogy majd érdeklődjem. Én azóta mást sem teszek, mint kéthetenként érdeklődöm, minden eredmény nélkül, mert meghajtógumi azóta sincs. Állítólag valamikor gyártotta egy kisiparos talán gyártja is, de úgy látszik, pillanatnyilag (1970 május óta!) nem lehet hozzájutni.

Most mihez kezdjek a nyávogó magnómmal?

Kaiser István
Szekszárd, Bencze F. u. 4.

MELEG VÁRÓTERMET!

Többször utaztunk az esti órákban Soltról Kaposvárra, Dunaújvároson keresztül. Este 8 órakor érkeztünk Dunaújvárosba, s onnan csak 11-kor indult tovább a vonatunk. Az állomás nemcsak szemetes, de hideg is, ott három órát várakozni, egy négyéves gyerekkel, nagyon kényelmetlen volt. Próbáltunk a MÁVAUT-állomáson is várakozni már, de ott még rosszabb volt a helyzet. Legutóbb a közeli bisztróval kísérleteztünk. Onnan majdnem kitessékeltek bennünket, mert kisgyerek ott 8 óra után nem tartózkodhat. Végül mégis megszántak bennünket, s azzal a feltétellel, hogy ott megvacsorázunk, beengedtek a jó meleg helyiségbe!

Ez sem az igazi megoldás! Az igazi az volna, ha rendben tartanák és jól fűtenék a várótermet!

Kiss Alajosné
Kaposvár

ZÚG AZ ÉJI BOGÁR...

Tavalyelőtt, egy novemberi éjszakán, kellemetlen zakatolásra ébredtem. Hosszabb tűnődés után rájöttem, hogy a zörej az alattunk levő hentesüzletből jön, kissé „hangosan” dolgoznak ott a hűtőgépek. Sok utánjárással sikerült elérnem, hogy a Közért Vállalat az öreg hűtőmasinákat megjavíttassa, s akkor, egy kis időre visszatért az éjszakai nyugodalmam. Ám két-három hétnél nem tartott tovább ez a paradicsomi állapot. Azóta ismét zúgnak, zakatolnak a hűtőgépek, váltakozó időszakokban és váltakozó hangerővel. Nem mondom, hogy olyan erős a zaj, hogy még a padlót is megrezegteti, de ahhoz éppen elég kellemetlen, hogy az éjszakai nyugodalmunkat tönkretegye. Nagyon jó volna, ha a Közért Vállalat találna végre valamilyen végleges megoldást!

B. M.
Bp. XI., Villányi u. 62/b.

EZ AZTÁN A DISZKRÉCIÓ!

Elvált barátnőm újból férjhez szeretne menni, s mivel társasága nincs, az apróhirdetésektől viszont irtózik, úgy döntött, hogy ama híres-nevezetes „NÉGY ÉVSZAK” Házastárskereső Szolgálathoz fordul.

Tavaly néhány folyóiratban hirdetett is a NÉGY ÉVSZAK. A hirdetés szép volt, ízléses, hívogató — csupán a címet és a telefonszámot nem tartalmazta. Sebaj, gondoltuk naivan, és feltárcsáztuk a 170—170-et (gyengébbek kedvéért: a telefontudakozót). A hölgy azonban szíves tudomásunkra hozta, miszerint az iroda száma t i t k o s, nem adhatja meg, továbbá a címet sem szabad elárulnia!

Hát nem édes? Jó, jó, tudom én, hogy a házasságközvetítés alapeleme a diszkréció, de végeredményben nem a leendő vőlegény, hanem az iroda telefonját kértem!

Kedves Ludaskám! Nem

tudsz véletlenül ajánlani nekünk egy inkognitóját felfedni hajlandó magánnyomozó céget, amely ki tudja nyomozni a NÉGY ÉVSZAK „lakcímét” és félfogadási idejét? Először Maigret felügyelőre gondoltunk, de a tévé nem hajlandó megadni a telefonszámát. Jellemző!

S. M.
Budapest

A CÍMZETT VÁLASZOL

A „Képzőművészeti Odüsszeia” című cikkben foglaltakat megvizsgáltuk. A panasz helytálló. Intézkedtünk, hogy a díjakat a panasztevők mielőbb megkapják. Azokat, akik ebben az ügyben mulasztást követtek el, felelősségre fogjuk vonni.

Gémes Károly
a Nehézipari Műszaki Egyetem KISZ-bizottságának titkára

*

A „Forr a bor” című cikkükben közölteket kivizsgáltattam, és az árdrágítást elkövető felszolgáló munkaviszonyát megszüntettem.

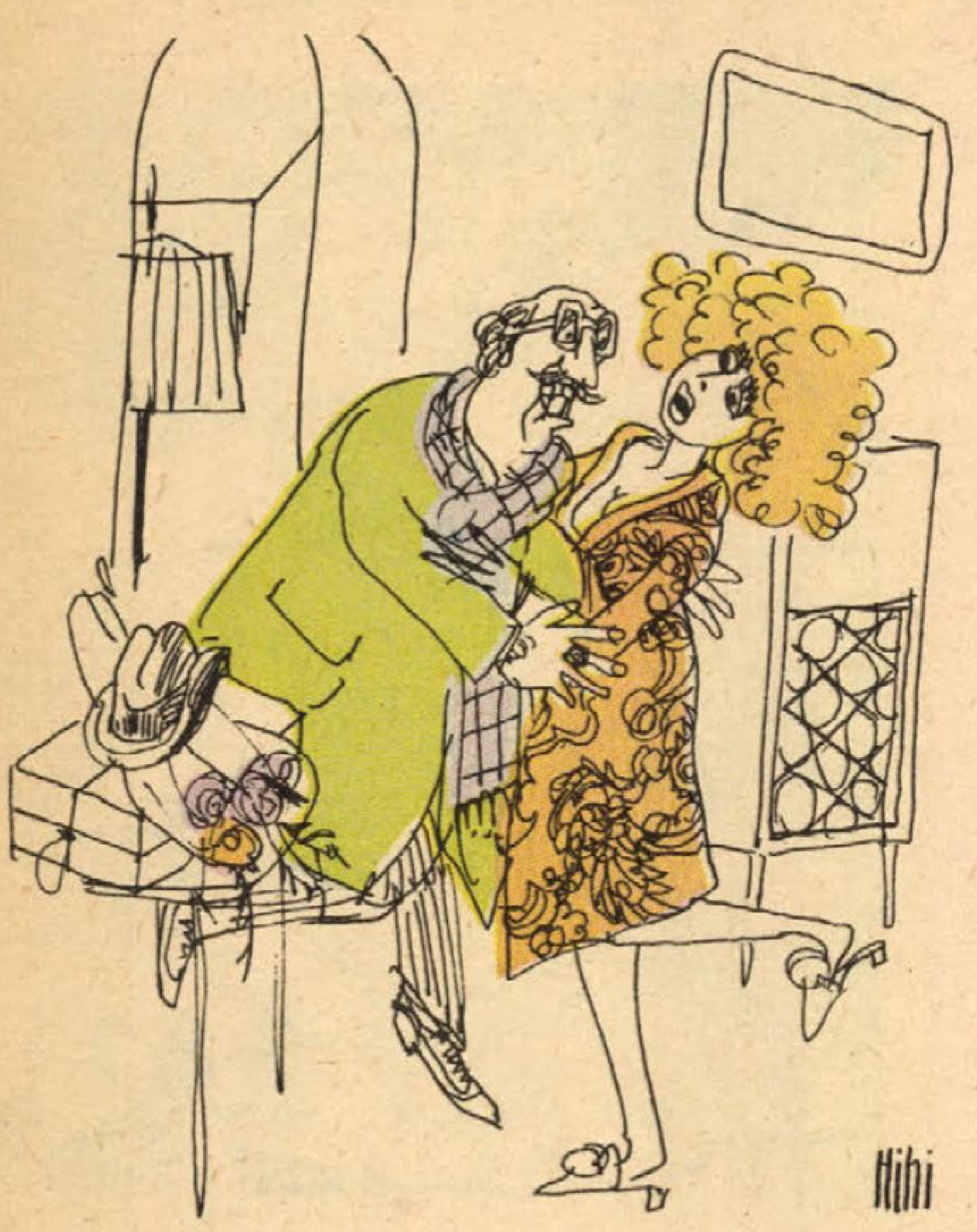
Kovács Ferenc
ig.
Turista Ellátó Vállalat

*

A Maros mozit a nagyfokú állagromlás miatt voltunk kénytelenek bezárni. Különböző akadályok miatt azonban az átépítés hosszú ideig szünetelt. A Fővárosi 3. sz. Építőipari Vállalat most már folyamatosan végzi a befejező munkálatokat. A Maros mozit a második félévben újból megnyitjuk.

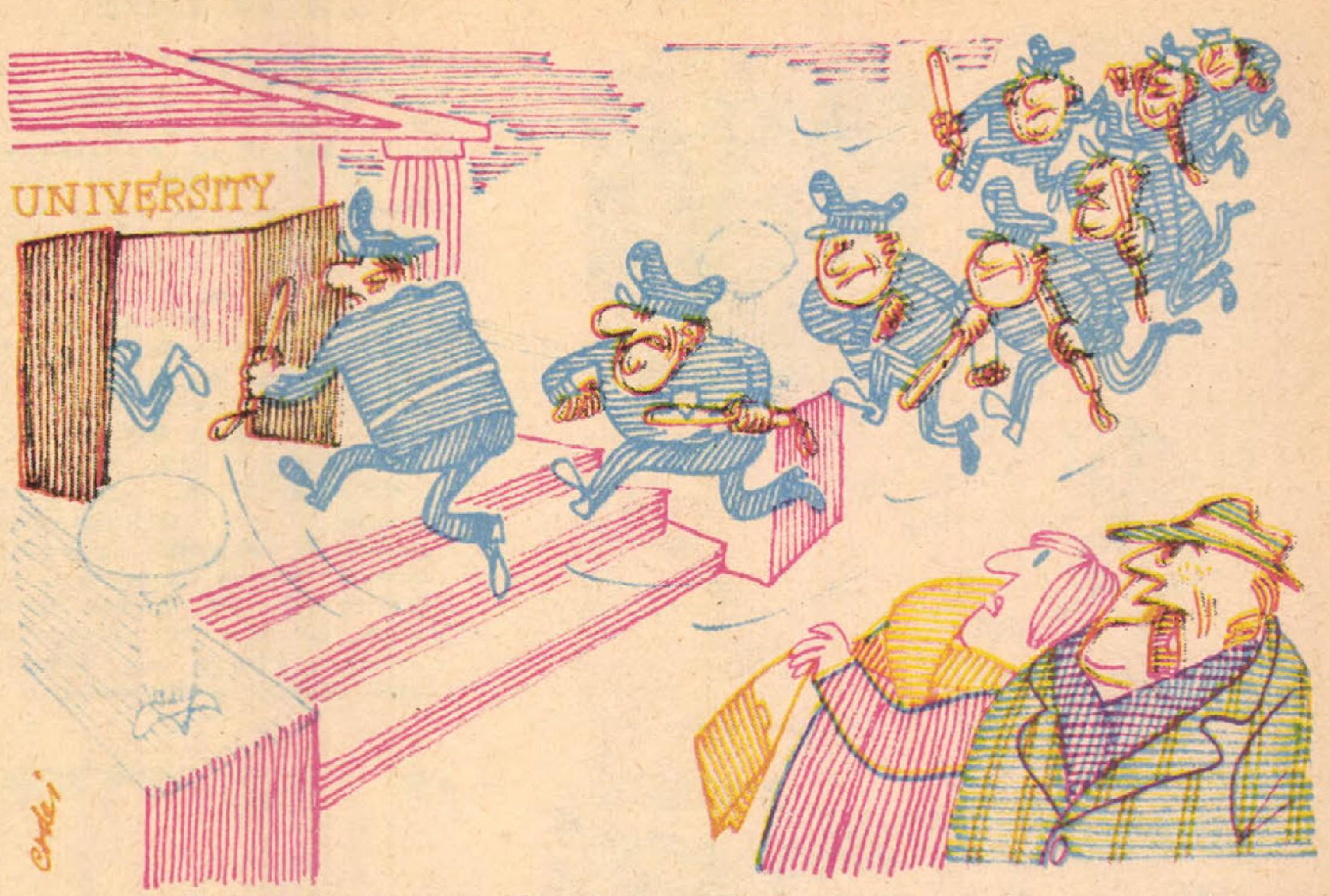
Müller Ferenc
főmérnök
FŐMO

KOROS GAVALLÉR

– Hű, de vitaminszagod van, Bálint!

AZ USA-BAN

– Most a saját szemeddel láthatod, hogy nálunk milyen magas fokú a műveltség: nézd, mennyi rendőr jár egyetemre!

TURISTÁK

– Hány cukorral iszod a feketét?...

AZ IGAZI ÉDEN

– Hej, Amerika az igazi éden! –
mondja Washingtonból érkezett vendégem,
ki meglátogatta most őshazáját,
s e szép hazában egykori barátját.
– Igaz, dolgozni kellett – mondja hévvel –,
mit éheztem ezelőtt harminc évvel!
De ha az ember magát megszedi,
a jólétet csudára élvezi!
– No persze – sóhajt megtört lendülettel –,
az élet azért nem fenékig tejfel,
mert mostanában, már nem úgy, mint hajdan,
a közbiztonsággal ott egy kis baj van.
Mi késő este – ez a szégyenünk –
az utcán járni most alig merünk,
a gyilkosságok és emberrablások
úgy szaporodnak, hogy ez bizony már sok!...
Én közbeszólok: – Ebben nagy a bőség,
de katonaság nincs ott, sem rendőrség?
– Dehogynem! – felel – inkább rengeteg van!
– Jó, jó – szólok –, de hol van, hogy ha meg van? –
Rám néz. Pislog. Az arcán csupa bú van.
– Hát Vietnamban! – mondja szomorúan.

Lovászy Márton

Hogyan lett lakatlan a föld?

Úgy kezdődött, hogy évről évre kevesebben jártak moziba. „Mi lehet ennek az oka?" — tűnődtek a filmesek, az újságírók. — „Miért üresek a mozik? Hova tűnt a közönség?"

Aztán a futballpályák lelátóiról is eltűntek a nézők. A lapok aggasztó statisztikákat közöltek, és különböző nyilatkozatok hangzottak el e különös jelenség okairól. „Hova tűntek a szurkolók?" — tették fel a drámai kérdést, de elfogadható magyarázatot senki sem tudott adni.

Megjegyzem, nekem már ekkor gyanús volt a dolog, de nem akartam szólni. Nem szóltam azért, mert senki sem kérdezett. A humoristákat sohasem kérdezik meg, és ha mégis: nem veszik komolyan. A legkomolyabb jóslataimat, próféciámat, figyelmeztetéseimet az Emberiséghez — félvállról vették, vagy egyszerűen kinevették. Mit kinevettek! Kiröhögtek! S közben a mozikból eltűntek a nézők, a lelátókról a szurkolók.

A későbbiek folyamán azt olvastam, hogy évről évre kevesebben járnak vásárolni. Vajon mi történhetett? „Hova tűntek a vásárlók?" — kérdezték az újságírók. és megkockáztatták azt az állítást, hogy a vásárlók megunták a folytonos tolongást a pultok előtt, a sorban állást a pénztárnál, a közönyös eladókat, vagyis röviden: a kulturálatlan kereskedelmet. A szakemberek persze tiltakoztak, eredményeikre hivatkoztak, optimista statisztikákat állítottak össze, és közben... És közben egyre kevesebben jártak vásárolni.

Istenkém! Én ezt előre megmondtam. Előre megmondtam, hogy így lesz, de a szavaim süket fülekre találtak. Szózataimat a lapok humorrovataiban közölték, eldugva két karikatúra között, és a szerkesztő azt mondta: „Jó kis marhaságot írtál, öregem, már nem emlékszem, hogy miről szólt, de jó kis marhaság volt." Mire én azt feleltem: „Hát nem veszitek észre, hogy mi történik? Először eltűntek a mozinézők, aztán a futballszurkolók, most meg a vásárlók... Nem gyanús ez nektek?"

S eljött az idő, amikor

az utazóközönség is eltűnt. Üresen jártak a buszok, villamosok, vonatok. Az újságok naponta tárgyalták az ügyet: „Hova tűnt az utazóközönség? Mi lehet az oka annak, hogy üresek a közlekedési eszközök?"

Mi lehet az oka? Véleményem szerint az utazóközönség megunta a mozgó szardíniás dobozokat és az elhanyagolt, pontatlan vonatokat. A szakemberek viszont azt felelték: a probléma sokkal összetettebb, ez világjelenség, és pszichológus-szimpoziont hívtak össze a rejtély megfejtésére. Megpróbáltam bejutni erre a megbeszélésre, hogy elmondhassam a véleményemet, de nem engedtek be. „Itt komoly dolgokról lesz szó" — mondta az ajtónálló, aztán arra kért, mondjak el néhány viccet, lehet pikáns is, imádja a pikáns vicceket.

Aztán eltűntek az elégedetlen színházlátogatók, az elégedetlen tévénézők, majd az öregek tűntek el, akik elégedetlenek voltak a fiatalokkal, később a fiatalok tűntek el, mert elégedetlenek voltak a világgal.

A lapok most már első oldalon foglalkoztak a problémával: „Mi történt az emberekkel? Évről évre kevesebb ember él a Földön. Hova tűntek a Földlakók?" Államférfiak, politikusok próbálták megmagyarázni a jelenség okát, és közben egyre lakatlanabb lett a bolygónk.

A futballpályákat benőtte a gaz, a tribünökön kóbor macskák kergetőztek, a színházakban denevérek ütöttek tanyát, az üres lakásokban vastag porréteg fedte be a nyitva felejtett televíziót, de már senki sem nézte a műsort. A készülék előtt álló fotelekben egerek tanyáztak, és mohón rágták az újságokat. amelyekben hosszú cikk targyalta meg: „Hova tűnt az Emberiség?" Többen úgy vélték: egy másik bolygóra költözött, mert ezzel a bolygóval nagyon elégedetlen volt. A cikk írója ennek ellenére sem volt pesszimista. Több hasznos. ésszerű javaslatot tett: hogyan lehetne visszacsalogatni az embereket a Földre.

Kíváncsian várom a fejleményeket.

Mikes György

A NAGY FŐNÖK

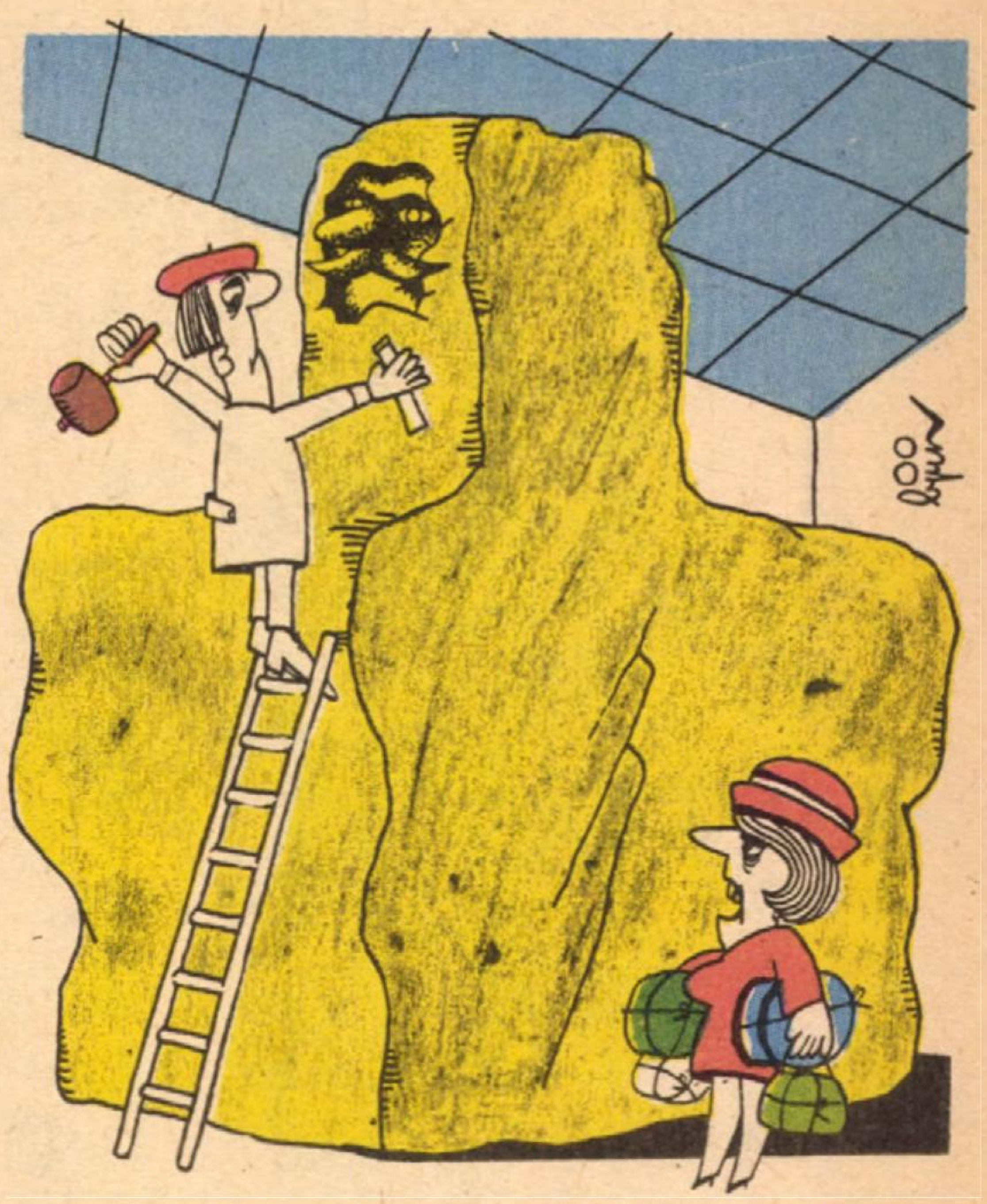
RÉSZEG PATKÁNYOK

A londoni „Daily Mirror" című napilapban rövid beszámoló jelent meg arról, hogy egy christchurchi kocsmában a vendégek meglepetten bámultak egy sereg patkányt. A cseppet sem kedves állatok körbe-körbe szaladgáltak, kissé bizonytalan léptekkel. Kiderült, hogy az egyik söröshordó lyukas volt, a patkányok ittak a kifolyt nedűből, és lerészegedtek.

Most, amikor hazánkban nemsokára megindul a „patkánymentesítés", nem kellene felfigyelni erre a jelenségre? Talán ötletet ad az illetékeseknek. Mi lenne, ha a patkányokat káros szenvedélyekre szoktatnánk? Nemcsak alkoholra gondolok, hanem cigarettára és kábítószerekre. Az ilyesmi talán jobban aláásná a patkányok egészségét, mint a már többször csődöt mondott pakányméreg.

TÜRELMETLEN FELESÉG

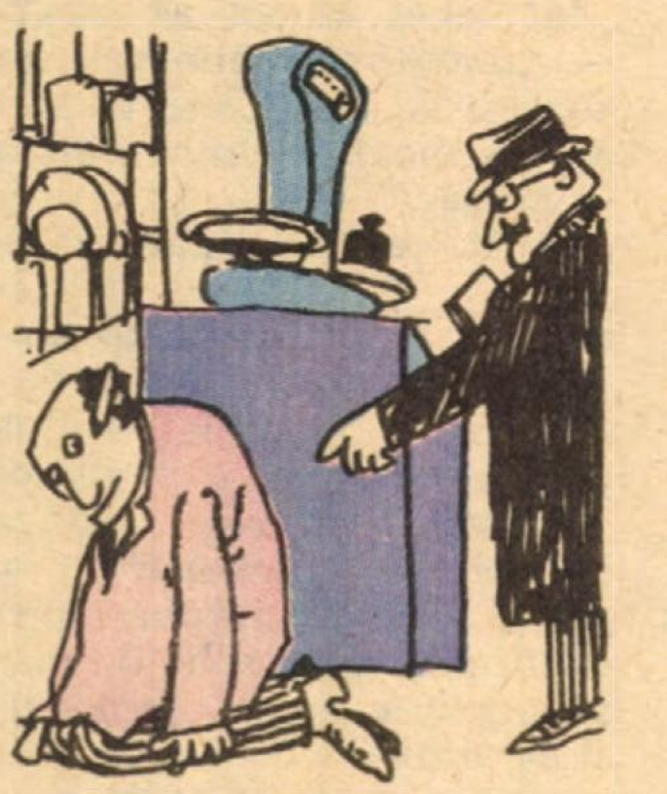
– Fiacskám, mikor lesz ebből lovas szobor, ha reggel óta csak ennyit haladtál?!...

KI MIT MOND?

A KNEB hivatalos lapjában olvastam, hogy a népi ellenőrök az egyik kerület üzleteiben és vendéglőiben a fogyasztók érdekeinek védelme céljából vizsgálatot tartottak. Az ellenőrzés arra volt kíváncsi: igaz-e, hogy a vásárló és a fogyasztó vendéget egyes üzletekben, éttermekben megkárosítják?

Igaz bizony, feleli a felvetett kérdésre a vizsgálati jelentés: az ellenőrzött 18 üzlet és étterem közül egyetlenegy sem akadt olyan, ahol valamilyen módon ne károsították volna meg a fogyasztókat. A gyanútlan fogyasztók persze ebből semmit sem észleltek, ezért úgy érzem, hogy megkárosításuk néhány trükkjét érdemes idéznem: „Egy üzletben a gyengébb minőségű citromot ugyanolyan áron értékesítették, mint a mellette levő ládában tárolt I. osztályú citromot. Egy hentesüzletben a mérleg csak egy kilónál mér pontosan, azon alul nem. Aki egy kilónál kevesebb húst vásárolt, és azt ezen a mérlegen mérték, az megkárosodott. Egy másik helyen a tejbe 19 százalék vizet öntöttek. A bor vizezése jóval gyakoribb. A sör kimérésénél átlagban 13 százalékkal károsították meg a vendéget. Úgy látszik, hogy több étteremben, italboltban a rövid italok nevét úgy értelmezik, hogy kimérését is gyakran „rövidre" hagyják; a konyaknál például 6 százalékkal rövidebb!"

Csodálkozom, hogy a vásárló ezeket a nekem olyannyira ismerős jelenségeket nem észlelte. Ezzel szemben az érdekelt vállalatok belső ellenőrei nem maradtak közömbösek: azt mondják, hogy az ellenőrzés „erőteljesen és sikeresen harcol a visszásságok ellen". Ebben én nem is kételkedem, mert mint előadták, a vállalati fegyelmi ügyek és a felelősségre vonások száma az előző évihez képest emel-

kedett, továbbá a Tanács Kereskedelmi osztályán megduplázódtak a szabálysértési eljárások. Mindez nagyon megnyugtató, csak legalább azt ne mondták volna, hogy a panaszkönyvbe írt panaszokat *ellensúlyozzák* a dicsérő bejegyzések. Emellett még azt is mondja az érdekelt vendéglátóipari vállalat (Dél-budai), hogy a panaszt tevők 20 százaléka *részeg* volt. Erre a frappáns védekezésre szerencsére semmit sem kell mondanom, mert elmondja helyettem a Népi Ellenőrzés cikkírója. Ezek szerint: „Két gondolat merült fel a NEB tagjaiban e meghökkentő értékelés nyomán. Az első az, hogy az elismerően nyilatkozók közül — érdekes módon — a vállalat szerint senki sem volt részeg. Hát lehet ezt józanul megérteni? A másik gondolatunk az volt, hogy ha a panaszkodók 20 százaléka valóban részeg lett volna, akkor tulajdonképpen minden ötödik vendégnek részeggé kellene innia magát kerületünk éttermeiben, vendéglőiben. Itt még az is felvetődik, hogy a részeg ember kiszolgálását már régóta rendelet tiltja!"

Mindenki mond valamit, csak éppen a fogyasztó, a vásárló nem mond semmit. És nem is tesz semmit sem az ellen, hogy becsapják. A vizsgálatból ugyanis kiderült, hogy a népi ellenőr hiába kérte el a vásárlótól ellenőrző mérésre a karján tartott áruval teli kosarat, a legtöbb esetben elutasító választ kapott. Ő nem akar összejátszani a népi ellenőrökkel, mondja a vásárló, mert akkor abban az üzletben a bolti eladók előtt soha sem lesz többé becsülete, s a jövőben mehet más üzletbe vásárolni.

Ezek után megkérdezheti az olvasó, hogy vajon mit mondok én? Férfiasan bevallom, hogy én nem mondok semmit: nekem ehhez az ügyhöz semmi közöm sincs. A vizsgálat az I. kerületben zajlott le, én pedig a II. kerületben lakom.

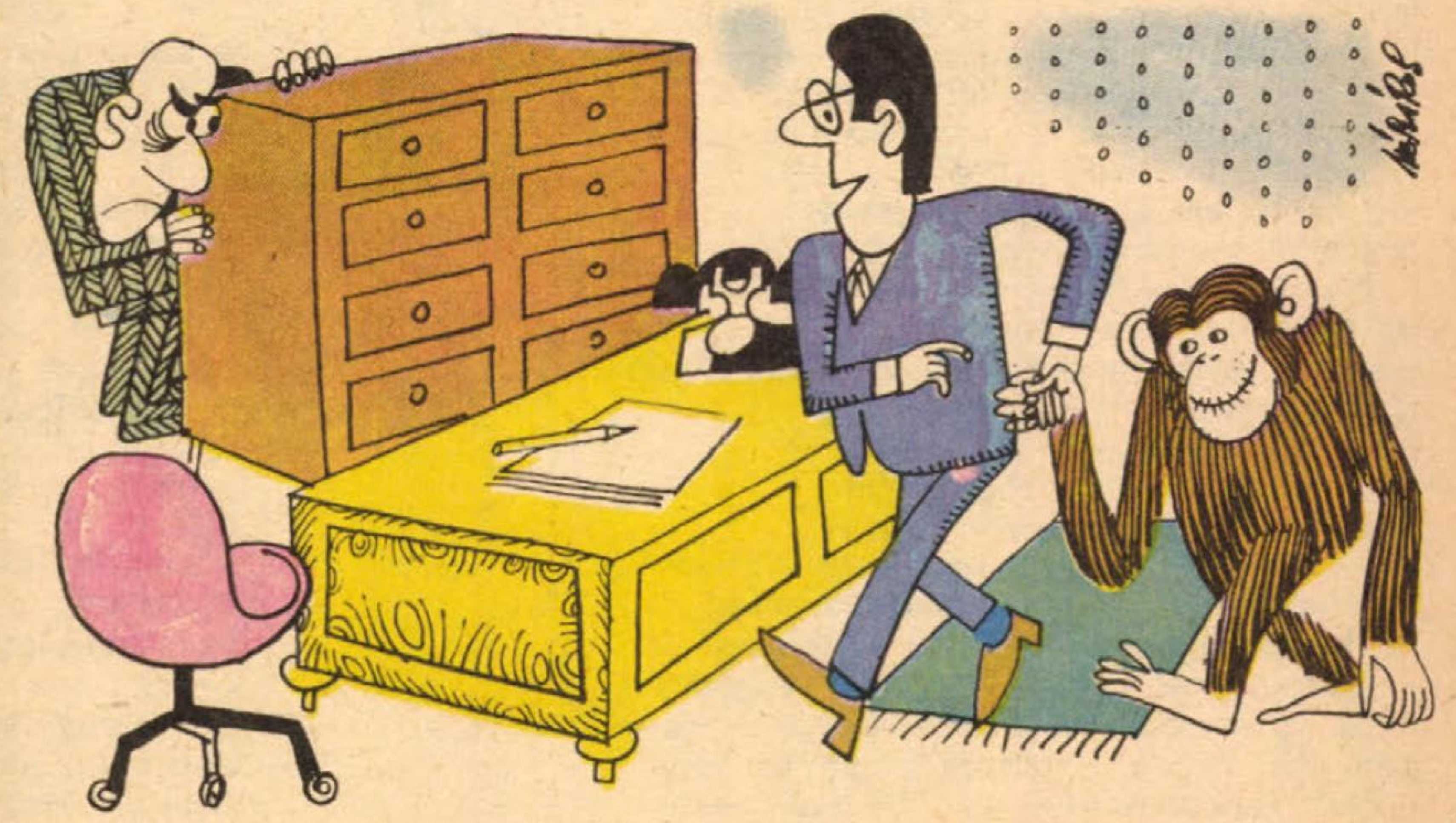
Földes György

OK AZ IVÁSRA

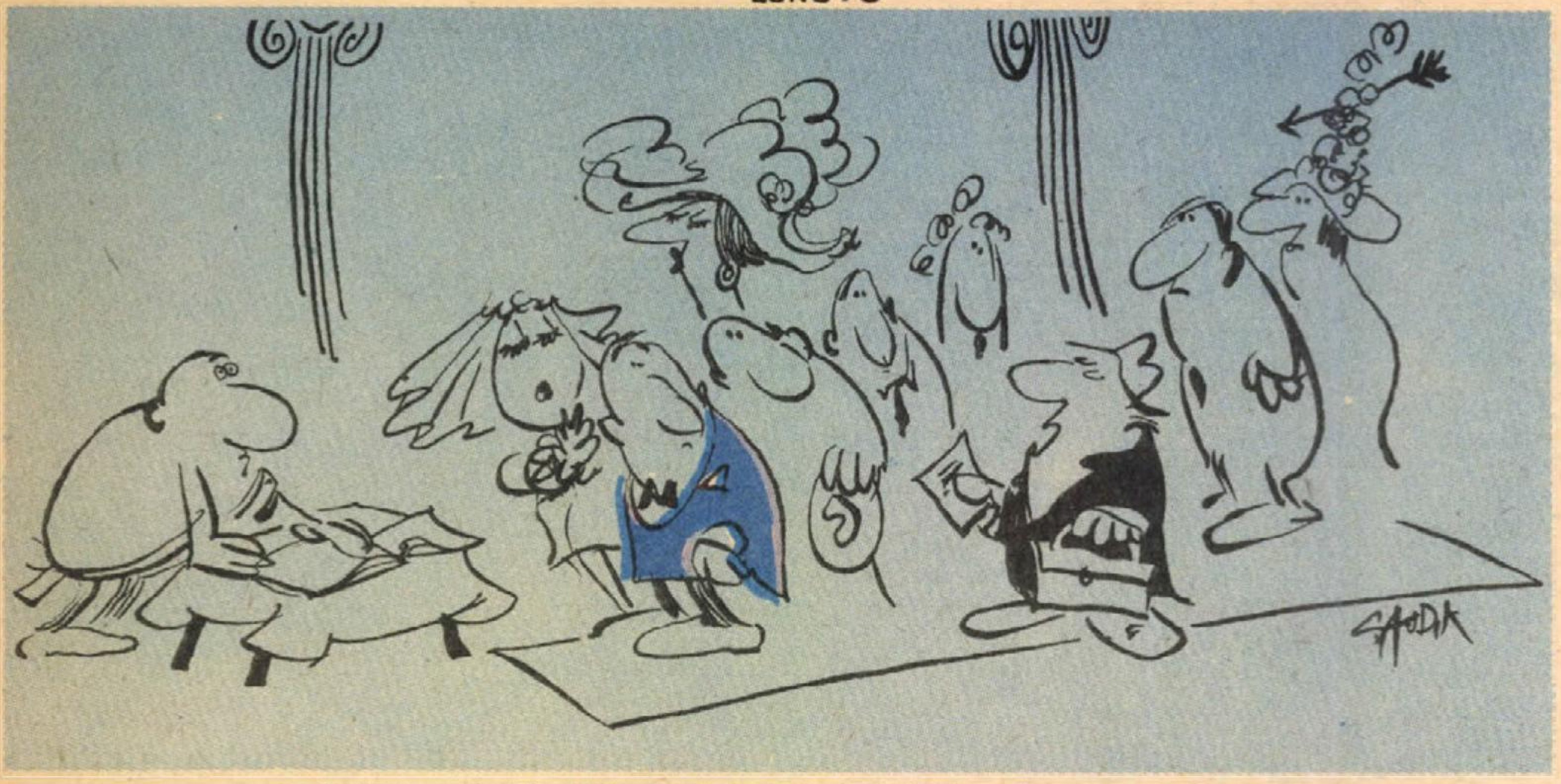
– Érthető, hogy mindig részeg. Elveszítette azt a pénzt, amit azért sikkasztott, hogy rendezze a hiányát...

ÚJ TÉVÉHŐS

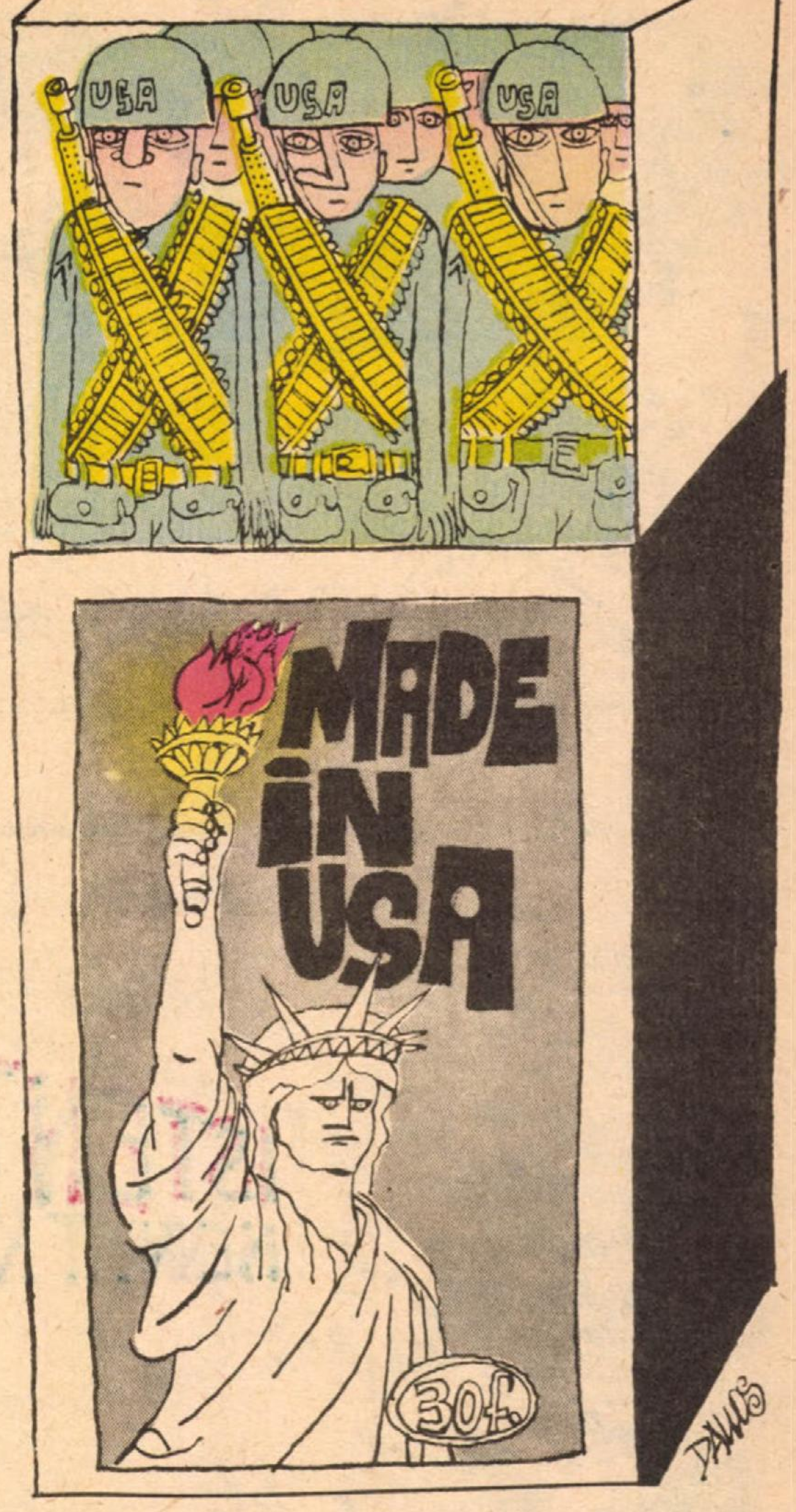
– Elintézi az ügyem, vagy Judy elbánik magával!

ESKÜVŐ

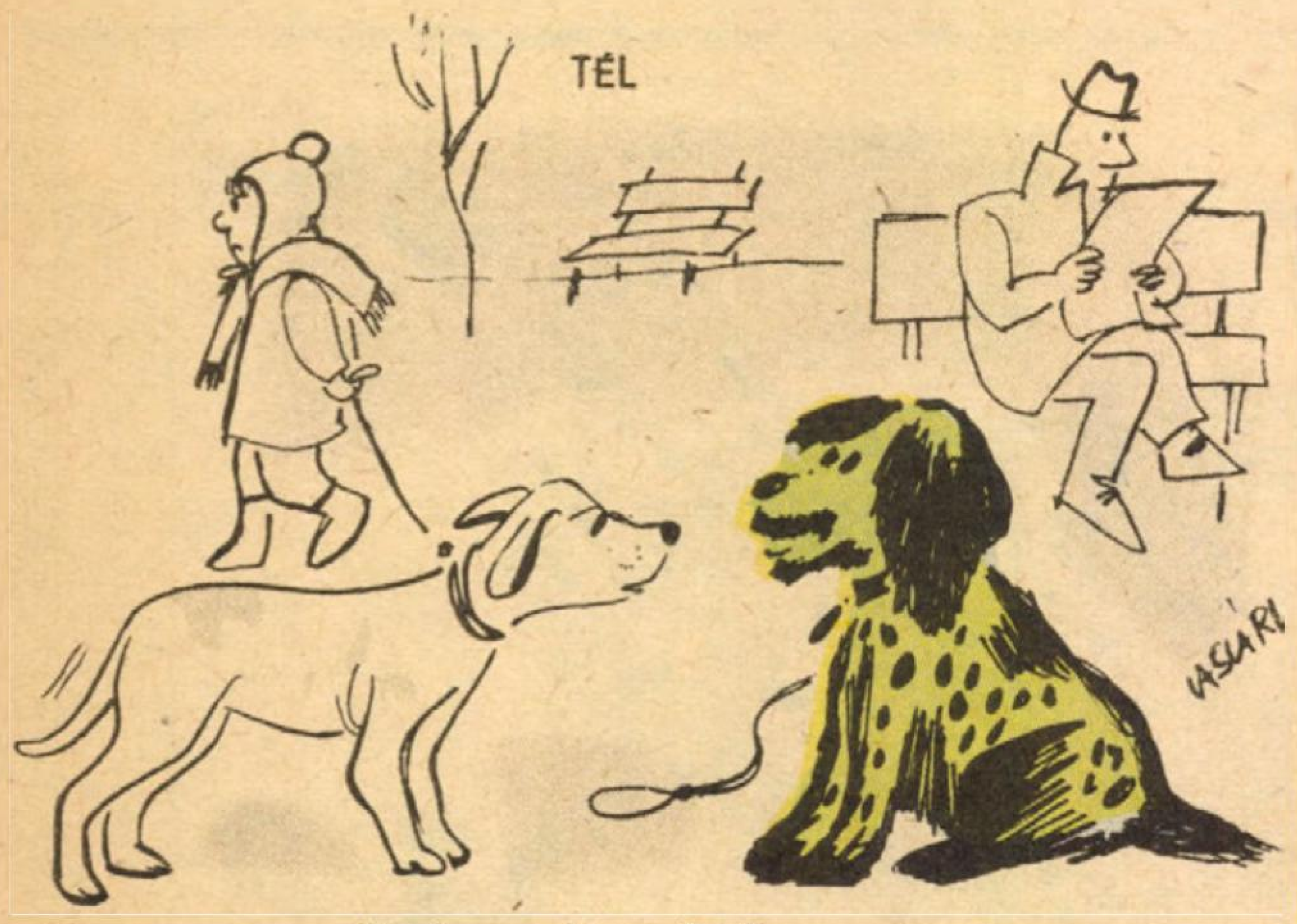

– Lejárt a frakk kölcsönzési ideje! Befizet még egy órára?

USA-EXPORT INDOKINÁBA

TÉL

– Csak egy kis műszőrme...

CSAK PÉNZT, ÉLETET NEM!

Amikor álarcos banditák törtek be a Lloyd-bankház Hemel Hempstead-i fiókjába, az egyik rabló pisztolyt fogott a 22 éves Jane Downs pénztárosnőre. Jane kérően nézett a banditára:

— Ne lőjön le, szombaton lesz az esküvőm!

— Nekem pénz kell, szivi — válaszolt a bandita —, nem az életed!

25 000 fontot zsákmányoltak, majd az említett bandita még visszaszólt az ajtóból:

— Sok boldogságot!

Jane egyik kartársa szárazon megjegyezte:

— Ha rossz lesz a házasságod, Jane, ne ezt a szegény gengsztert hibáztasd!

Nyilatkozat szív-ügyben

A tollforgatónak mindig jólesik, ha foglalkoznak dolgozatával. Az elmúlt héten engem is kitüntetett levelével néhány olvasóm. Főként azt kifogásolták, hogy csúfolódni merészeltem mindnyájuk kedvenceivel: Judyval, Clarence-szel és a többiekkel. Kegyelmet ősz jejemnek. Judyt és Clarence-t magam is szeretem, bármelyiküket hajlandó lennék örökbe fogadni — különösen amióta olvastam, hogy gázsijukat súlyos ezer dollárokban számolják.

Sokan akadnak meg azon a humorosnak szánt elmélkedésemen, amelyben azt mondtam, Jack nem veszi észre, hogy Paula feszes farmernadrágja alatt érző női szív dobog. Levelezőink anatómiai ismereteim fogyatékosságának tudták be idézett állításomat, és különböző javaslatokat tettek, melyeket leírni tilt szerénységem és a nyomdafesték.

Elgondolkoztam a dolgon. Az állítás valóban meghökkentő. Ha egy divatlapban olvasom, arra gondolok: olyan lesz a nadrágdivat, hogy a szívet is takarja, tehát valamiféle kezeslábas. Ha egy orvosi szaklapban bukkanok az idézett mondatra, megállapítom, hogy egy fejlődési rendellenesség leírása olyan, mint amikor valakinek két feje van vagy a háta közepén nőtt ki a karja. Ha egy krimi bonyodalmai között akadok a jelenségre, arra következtetek, hogy a szerző e hasonlattal azt kívánja kifejezni: a hősnek nincs helyén a szíve. De ha a mondatot egy vicclapban olvasom, istenúgyse, valami humorosat keresek a sorok mögött. Ha nem találok, úgy vagy nekem, vagy a szerzőnek nincs humorérzéke. Én mindenképpen azt mondom, hogy a szerzőnek nincs, de semmiképpen nem tételezem fel egy több gyermekes atyáról, hogy a nők szívének hollétéről ily téves fogalmai lennének.

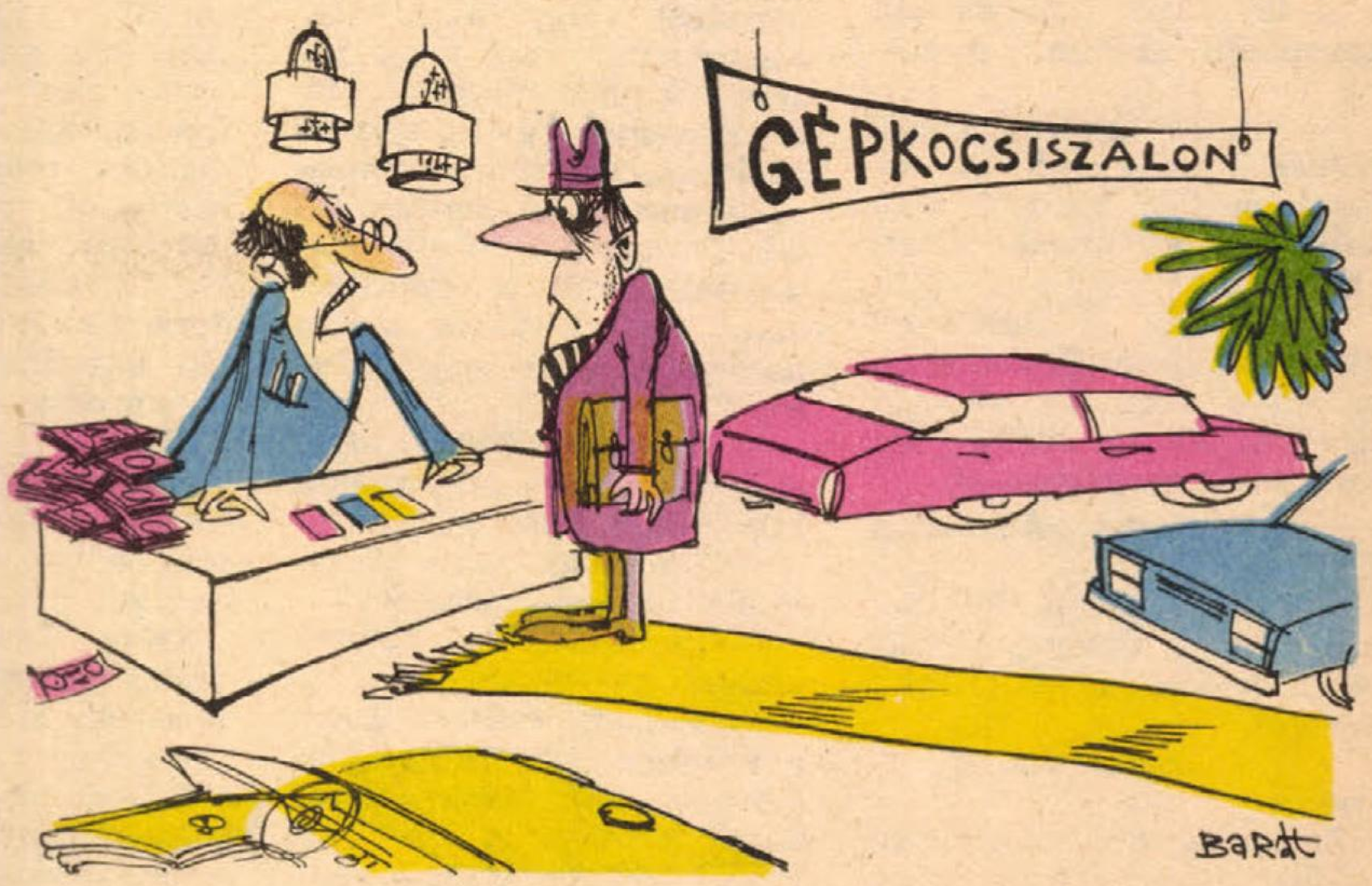
Ezért kissé csodálkozva bár, de engedve levélíróinknak, büntetőjogi felelősségem tudatában kijelentem: Paula feszes farmernadrágja alatt nem dobog érző női szív! Ez ügyben, ha kívánják, a legdrágábbra: Clarence szeme világára is megesküszöm.

Ősz Ferenc

AZ ELHAGYOTT GYERMEK

NYŰGÖS VÁSÁRLÓ

– Beengedtük az üzletbe, befizette az 50 százalékot, kiválasztotta a színt, még kocsit is akar?

„FUSS AZ ÉLETEDÉRT"-MOZGALOM

ORVOSI TANÁCSOK

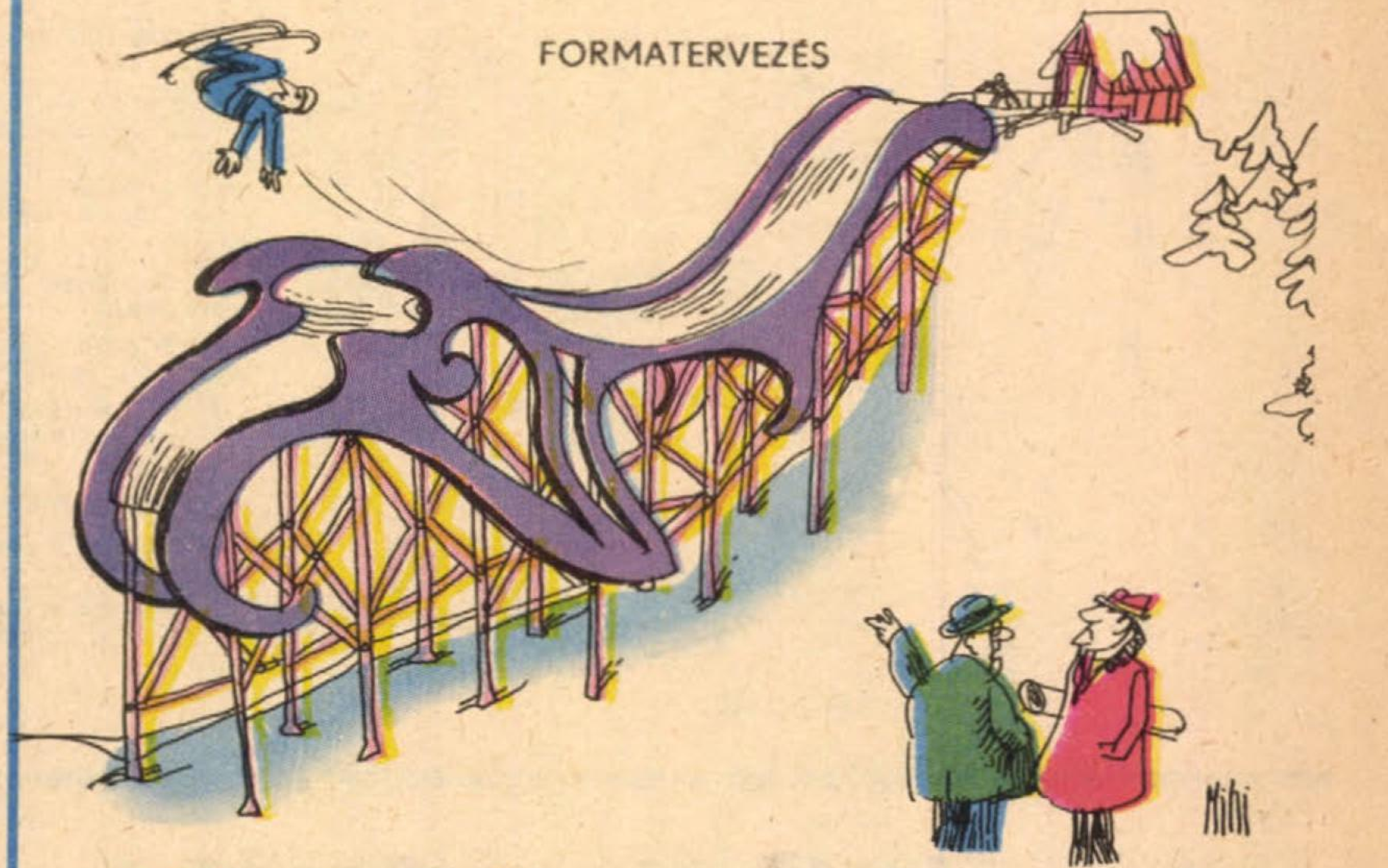

– Igazgató úr, mérsékelten dohányozzon, kevés altatót szedjen, és főleg ne gondoljon a nyereségrészesedésre...

FÉNYTÁJÉKOZTATÓ A KELETIN

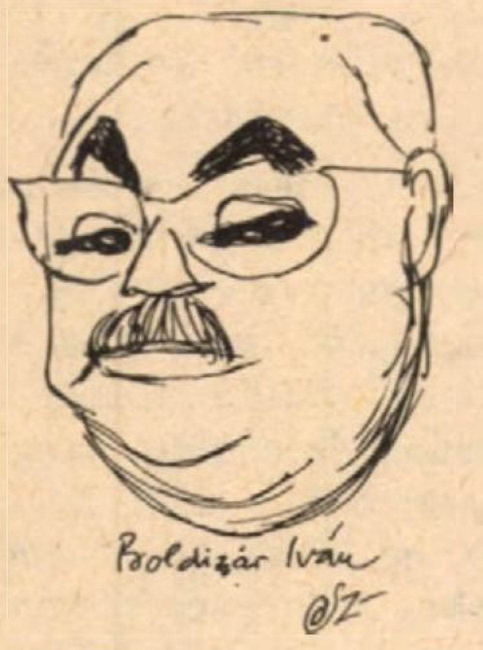

FORMATERVEZÉS

– Mondja, nem volt túlzás a neoszecesszió ebben az esetben?

HUMORÜGYBEN BOLDIZSÁR IVÁNNAL

Már lassan öt perce ülünk együtt, és eddig még egyetlen viccet sem mondtál. Ez nálad szokatlan jelenség.

— Én viccet csak valami apropóból szoktam mesélni.

— No és amikor a köszönés helyett csak biccentesz, mert a hangod arra kell, hogy megkérdezd: „Hallottad?"

— Apropó! Hallottad, mi lesz, ha a Szaharában baloldali kormány alakul? Hm? Szabad a gazda? Jaj lesz a burzsoázisoknak.

— Ezt most találtad ki a kedvemért?

— Nem, tegnap délután, miközben a tévében A Szahara kincse című filmet néztem.

— És azóta semmi új termés?

— Mégis mit gondolsz te rólam? Hogy éjszakánként fölülök a kis fehér ágyamban, és viccet termelek?

— Nem tudom, hogy csinálod, mint csinálod, én csak azt tudom *jól értesült köröktől*, hogy a pesti viccek egy részét te csinálod.

— Álszerénység lenne tagadnom, hogy részem van néhányban, de elárulok neked egy nagy titkot: már a születésem előtt is voltak pesti viccek. Mi hát az igazság? A pesti vicc folklór, olyan „termék", amely a nép ajkán születik. Azonban ahogy a népdalt, a közmondást is egy valaki megfogalmazta, a viccekkel sem történik másképp. Én tehát csupán egyike vagyok azoknak, aki tömören megfogalmazom és csattanóval ellátom azt a humoros gondolatot, amit a szomszédom vagy a város másik határában élő nép „termelt".

— Vagyis örökbe fogadod, és megneveled, mielőtt kibocsátod őket az életbe.

— Valahogy így. Vállalom értük az apaságot.

— Bemutatnád néhány kedves gyermekedet?

— Tudom, csúnya dolog egy apától, de a gyermekeim is csak valami apropóból jutnak az eszembe. Hopp! ott a polcon egy Déry-könyv. Az ötvenes évek elején volt a híres Déry-vita. Arról mondtam, hogy Antidéring. Erről az ügyről meg eszembe jut a múltat leleplező XX. kongresszus. Akkor mondtam: Ezután minden másképp volt.

— Számodra ez a vicctermelés — bocsánat —, viccfogalmazás tehát amolyan hobby?

— Pontosan erről van szó. Alapjában véve keserű ember vagyok. Regényeim, filmjeim, drámáim inkább tragikus hangúak. Kell hát valami kikapcsolódás, meg — ha már a vallomásoknál tartok, egészen kiadom magam: húszéves koromtól, mint az egyik délelőtti napilap munkatársa, négy éven át mindennapra kellett *termelnem* egy aktuális humoros *indító* kérdést. Akkor valóban előfordult, hogy éjszaka fölültem az ágyamban és törtem a fejemet. Gyártottam is ezerkétszázat, emlékszem közülük máig is — kettőre. Íme az egyik: A pékek fölemelték a sütemények árát. Másnap ezt kérdeztem: „A pékek ma zsemlesütve járnak?" A másik: Gömbös Gyula, aki maga gyártotta az ősi jákfai előnevét, egy alkalommal a szokásosnál is nagyképűbben szónokolt. Másnap ezt írtam: „Vigyázat, Gyula vitéz, a jákfák sem nőnek az égig!"

— Te gyakran jársz nyugaton. Oda viszel vagy onnan hozol vicceket?

— A viccimportálás nem az én profilom, az exportálással pedig legfeljebb a kint élő magyaroknál van sikerem.

— Persze angolban vagy franciában nehéz megtalálni a mi szójátékaink megfelelőit.

— Inkább a mi *intim* közéletünk megfelelőjét nehéz megtalálni náluk. Ezért — hogy mégse keltsem rossz hírét a magyar humornak — olykor megpróbálok kint is „termelni". A jó múltkor például Amerikában megkérdezték tőlem, hogy mit gondolok, le lehetne-e fordítani nálunk az ő híres, nagy sikerű szexregényüket, a *Portnoy panaszát*, amelyben Portnoy úr köntörfalazás nélkül beszámol szexuális problémáiról, vágyairól, álmairól stb. Azt válaszoltam, hogy nálunk az emberek nem szeretik a *portnoygráfiát*.

— Tehát ha a vicctermelés szünetel is, a humor hű marad hozzád.

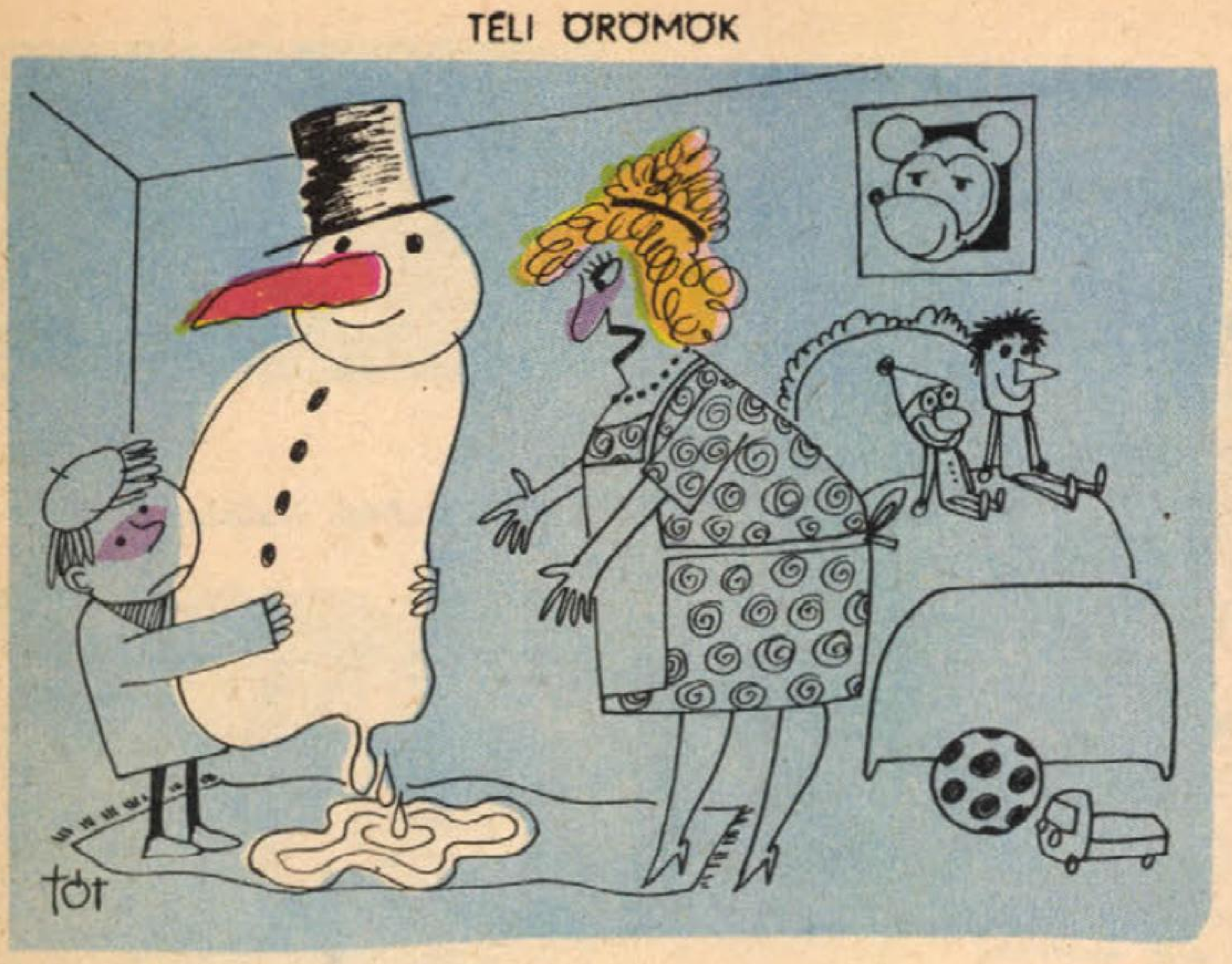
— Igen, a humor hű azokhoz, akik szeretik őt. Sokszor a legváratlanabb pillanatban jelenik meg az ember mellett. Még 1948-ban történt Wroclawban, az első béke-világtalálkozón. A magyar küldöttség egyik vezetője voltam, de (rangom ellenére) a szünetben nekem is meg kellett látogatnom azt a bizonyos helyiséget. Épp eleganciámat igazgatva jöttem onnan kifelé, amikor összebotlottam egy alacsony férfival, aki hasonlóképp elfoglalva szintén nem nézett az orra elé. Pardon, pardon, majd a kezét nyújtva megszólalt: „Uram, ennél alkalmasabb pillanatot nem találhatnánk arra, hogy megismerkedjünk." Picassónak hívták az illetőt.

— Igen, igen, én már hallottam ezt a történetet, de... izé...

— Tudom, mit akarsz mondani. Amit te hallottál, abban nem én szerepelek, hanem az akkori küldöttség egy másik tagja. Ez is magyar humor! Az *egyszerűség* kedvéért a legtöbben, akiknek én elmeséltem, úgy adták tovább, mintha velük történt volna. Csakhogy a sztori hitelességét én bizonyítani is tudom, ugyanis találkozásunk emlékére Picasso megajándékozott egy rajzával.

Sólyom László

TÉLI ÖRÖMÖK

– Fiacskám, az ágyba nem viheted magaddal, aludjál a többi babáddal!

SMOG BELFASTBAN

– Hé, taxi!

Béni bácsi

Béni bácsit hároméves korom óta utálom. Azzal utáltatta meg magát nálam, hogy nem vett felnőtt számba, holott akkor már hároméves is elmúltam, ehelyett ő döntötte el a nevemben, hogy én mit nem tudok még felfogni, s mi az, amiről nem kell hogy tudomásom legyen. Így aztán, családi beszélgetéseink során, ötpercenként váratlanul megemelte a hangját, és reám nézve, figyelmeztetőleg így szólt a többiekhez:

– Nichtvordemkind!

Ami természetesen azt jelentette, hogy a szóba hozott témáról ne előttem, a gyerek előtt beszélgessenek. Holott én már akkor, még ezekből a félbehagyott mondatokból is jobban megértettem a dolgokat, mint akár a Béni bácsi, aki nichtvordemkindet mondott Juliskáék anyagi gondjaira. Én már két hete tudtam, hogy Juli néni karján nincsen az a csillogó karkötő, amivel játszani szoktam. És hogyha Béni bácsi nem nichtvordemkinderezik, sőt tőlem

kérdezi meg, hogy kit szeret a Tibor, én már régen megmondtam volna, hogy nem a feleségét, hanem a Katikát szereti, mert a földön ülve csak én látom, hogy egymás kezét fogják az asztal alatt. De mert Béni bácsi mindig az ajka elé teszi az ujját, valahányszor szóba jön Tiborék házassága, hát én se mondtam semmit, csak magamban utáltam Béni bácsit azért, hogy hülyének néz.

Miért mondtam mindezt? Mert Béni bácsi eltűnt a háborúban, nyoma veszett. A család elsiratta, nekem pedig egyre gyanúsabb, hogy Béni bácsi él!

Először akkor fogtam gyanút, mikor a Marcibányi téren földrengés volt, mintegy harminc percig tartott a rengés, melyet egy normál á hang kísért, és jól hallható volt a búgás egész Buda felett. Másnap reggel kíváncsian lapoztam bele az újságba: mit mond az eseményről? Ám az újságban egy betűt sem találtam róla.

Értetlenül ejtettem ölembe az újságot, mikor valami az eszembe ötlött. Nem, ez nem lehet!... De mégis!...

Egy kép jelent meg a képzeletemben, egy jelenet kezdett el peregni... Béni bácsi az ajka elé emeli az ujját, és azt mondja figyelmeztetőleg: „Nichtvordemkind!" És a *felnőtt újságírók* megértően néznek össze, és visszacsúsztatják a zsebükbe a Marcibányi téri tudósításaikat.

Lehetséges lenne, hogy Béni bácsi...?

De milyen érdekes! Fantasztikus!... Képzeljék: megyek egy közhivatalba egy fontos dolog után érdeklődni. És az illetékes előadó beburkolódzik, és a kezeit széttárva csak annyit mond:

– Nem adhatok róla felvilágosítást...

Hogyan??!... Csak nem!... lehetséges, hogy Béni bácsi nem is a sajtóban, hanem itt... ebben a hivatalban... és éppen, mielőtt jöttem, szólt az előadónak, hogy nichtvordem...

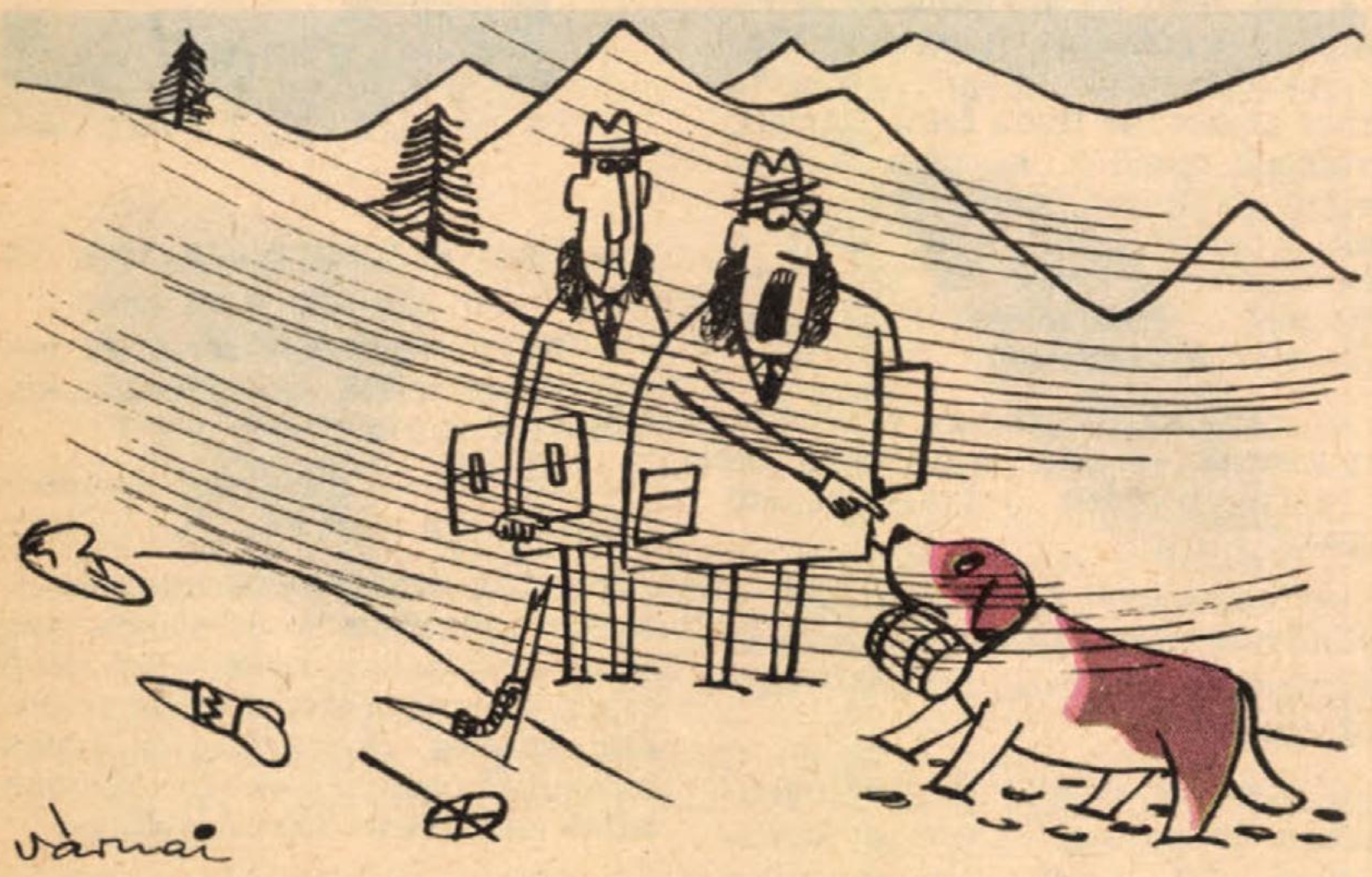
Legutóbb, meg azt szerettem volna megtudni, hogy... szóval tudják, hogy nekem ez milyen fontos lett volna... hiszen ha nem tudom meg, akkor hogy csináljam, ha nem tudom... Világos, hogy jogosan szeretném megtudni, de...

– Nichtvordemkind...

Valahonnan megint Béni bácsi hangját hallom. És ülök a földön, tanácstalanul.

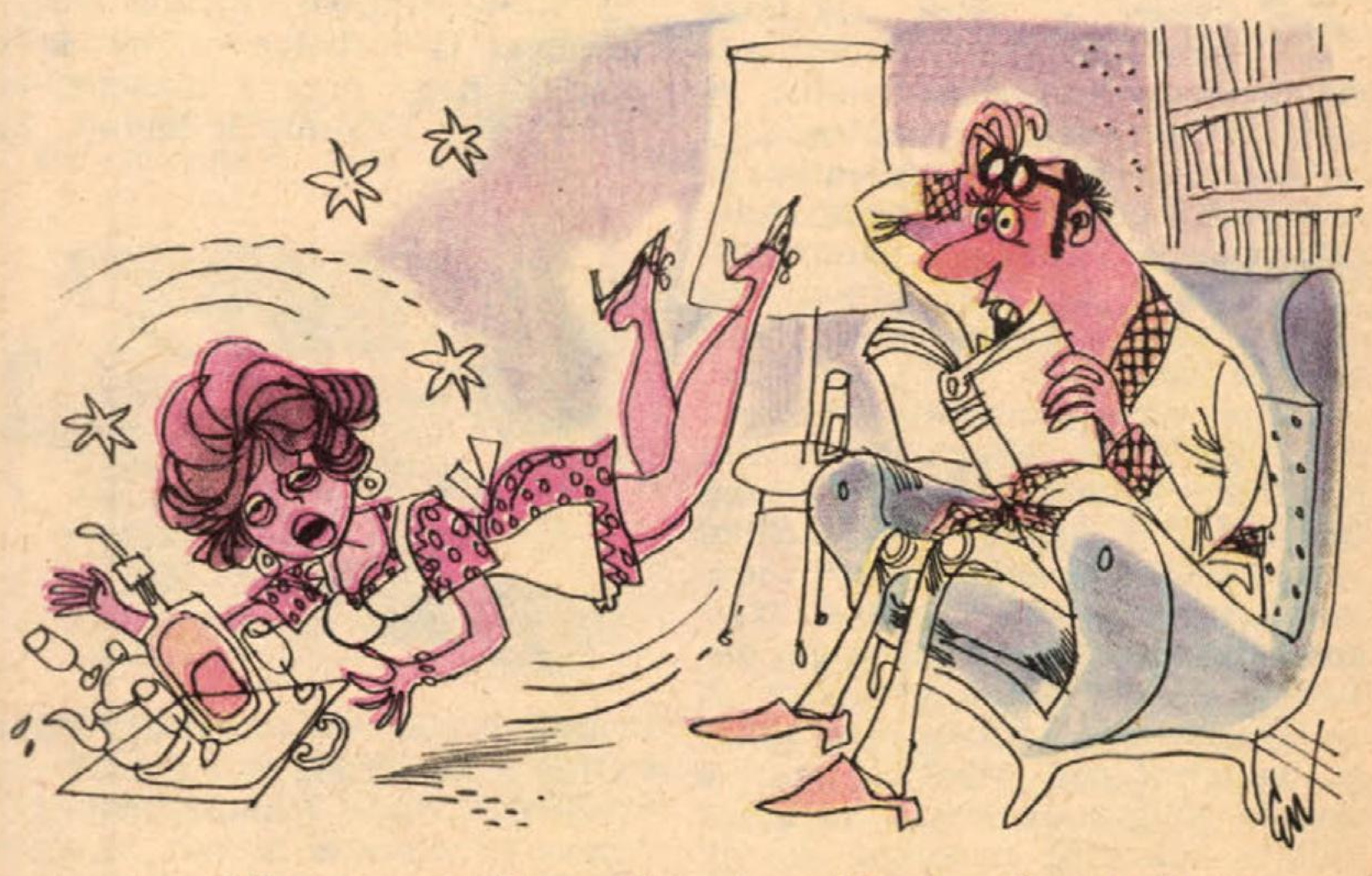
Somogyi Pál

ELLENŐRZÉS

– Állj! Előbb megnézzük, megvan-e az előírt mennyiség.

A KÖNYVBARÁT

– Hányszor mondtam már, szívem, ha olvasok, ne zörögj az edényekkel!...

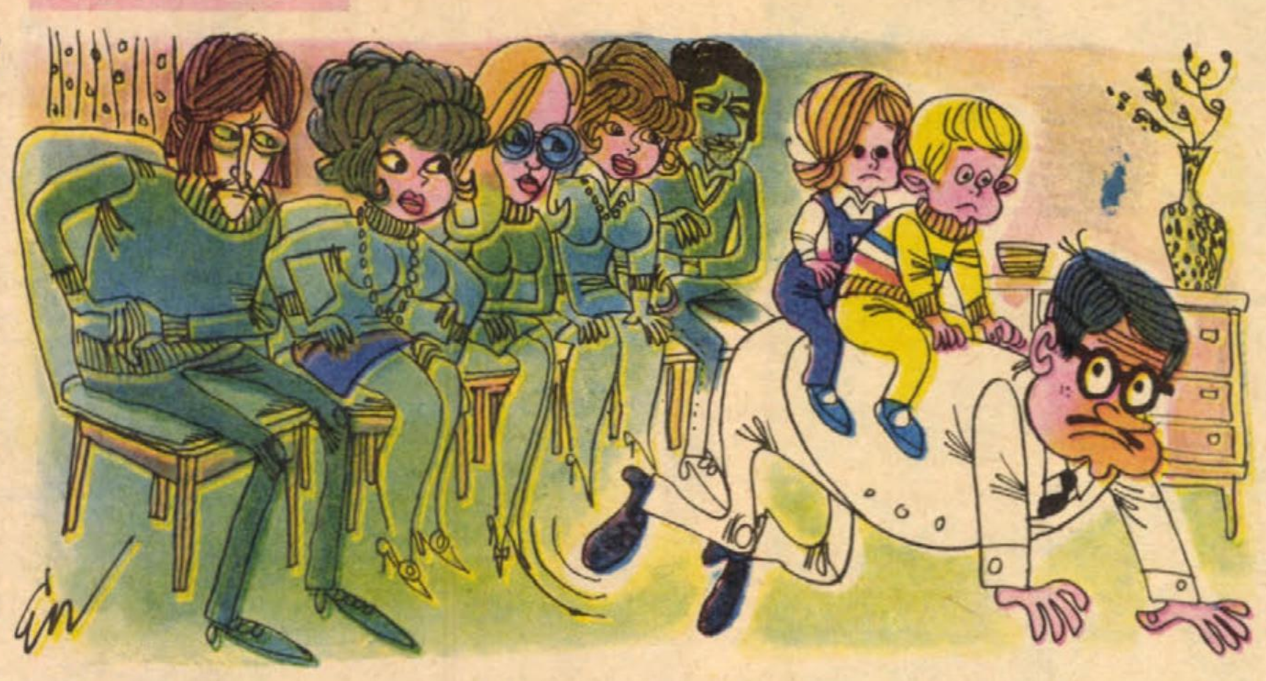
MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:
Mivel bosszantják a családjukat?

Vasvári Anna:

– Talán néhány pillanattal tovább telefonálok, mint szeretnék.

Endrődi István:

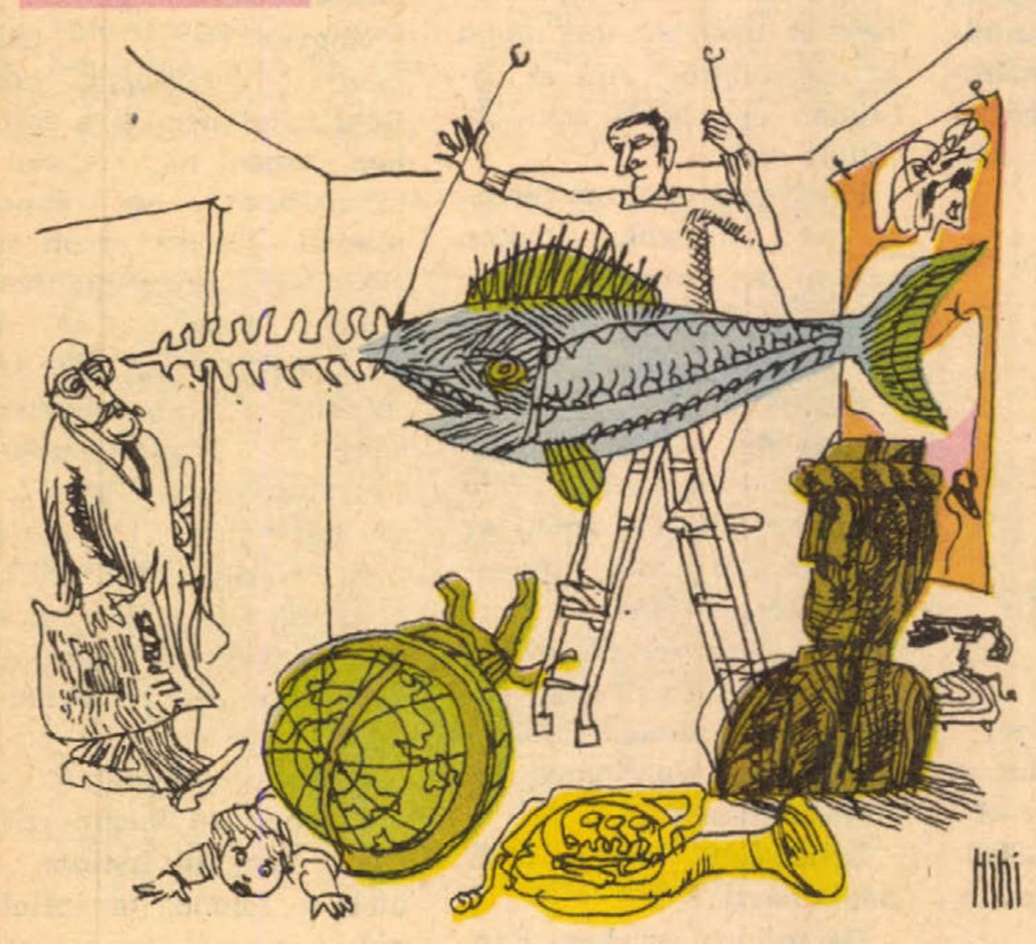
– Akárhogy kérlelnek, juszt sem nyeritek!

Sajdik Ferenc:

– Semmivel! Inkább nem megyek haza!

Hegedűs István:

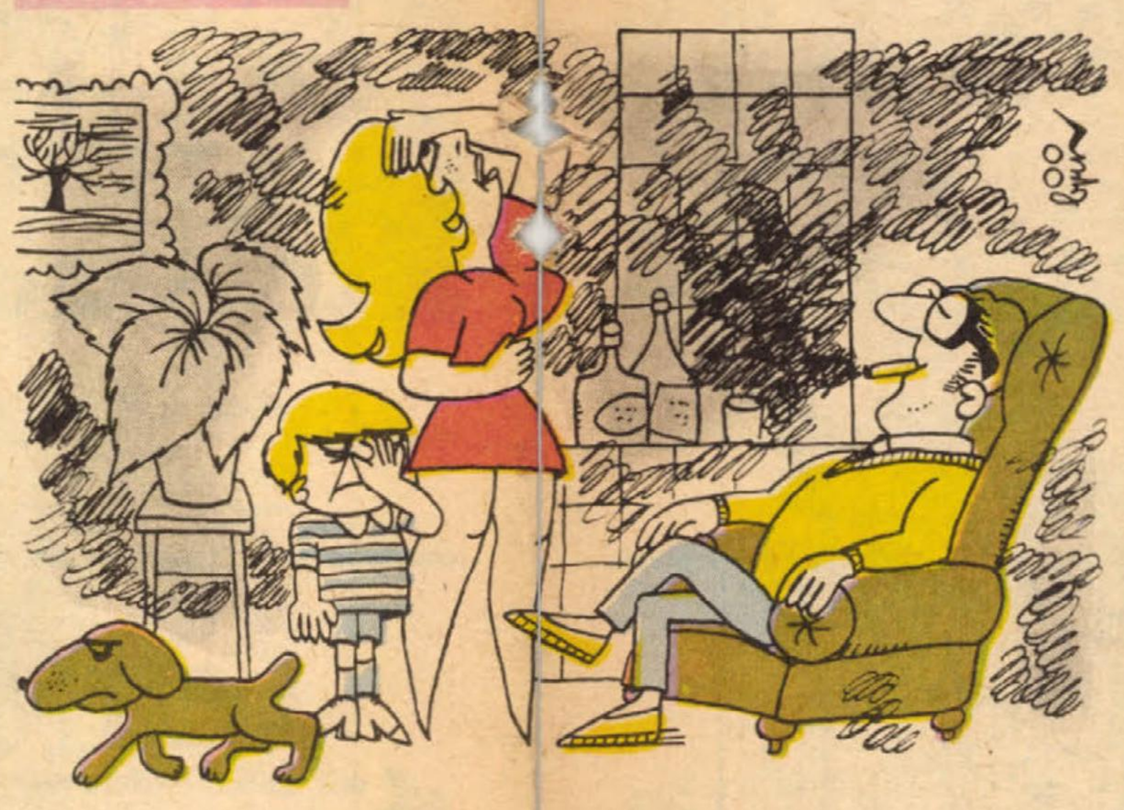
– A dekorációs ötleteimmel.

Mészáros András:

– Apróbb szerelőmunkát végzek a lakásban...

Balázs-Piri Balázs:

– Csongor szivart szívok.

Várnai György:

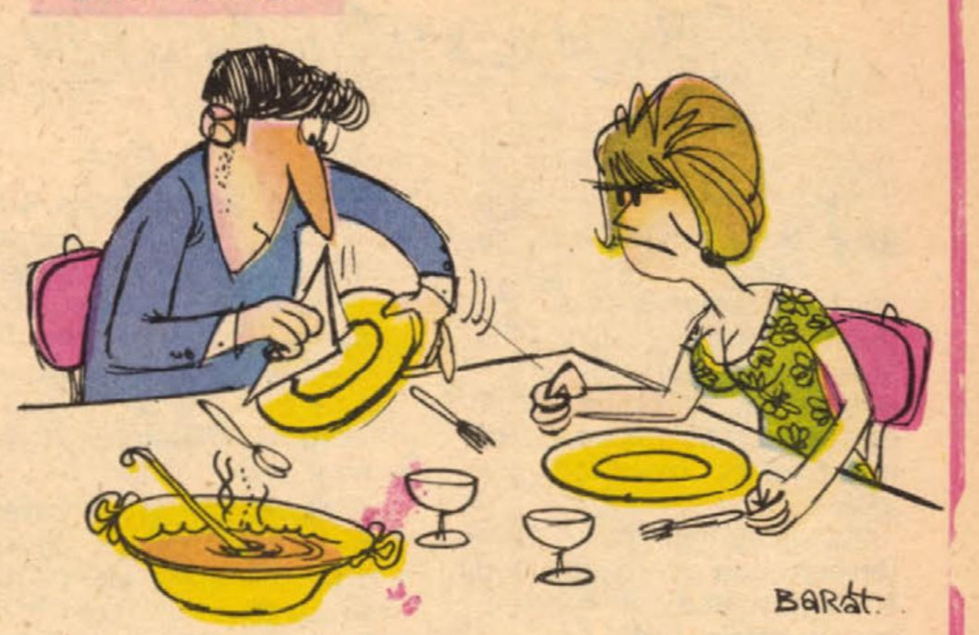
– Még az ágyban is dohányzom.

Erdei Sándor:

– Az állatszeretetemmel.

Barát József:

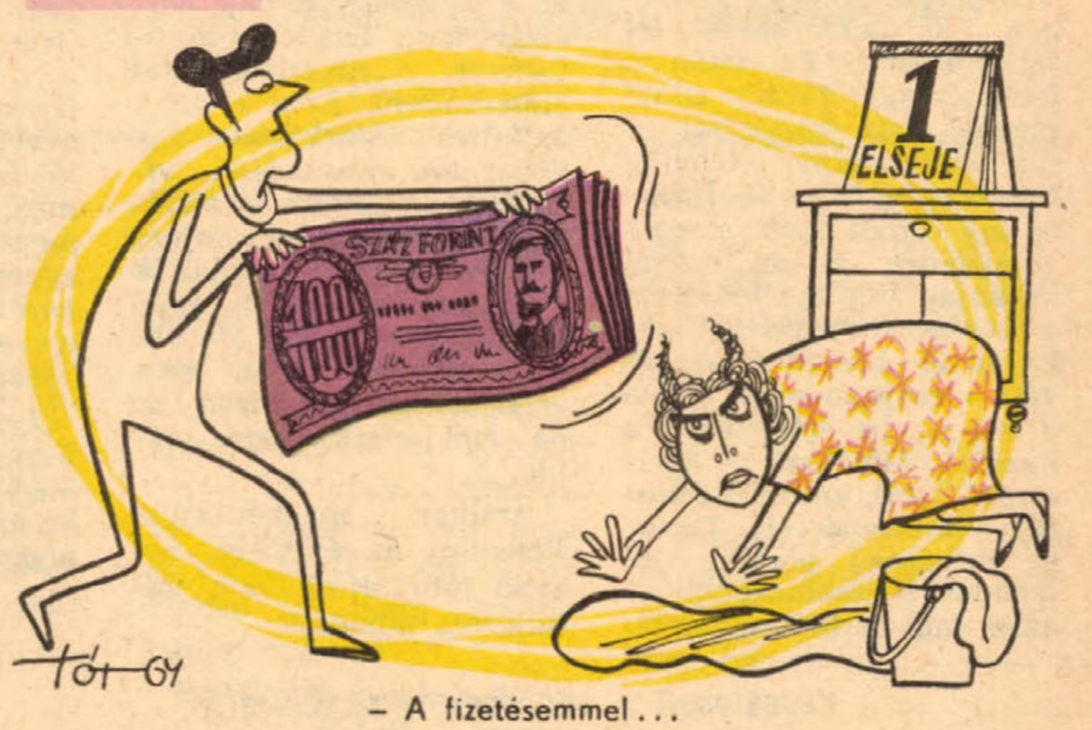
– Ebéd előtt egy szalvétával megtörlöm a tányért.

Fülöp György:

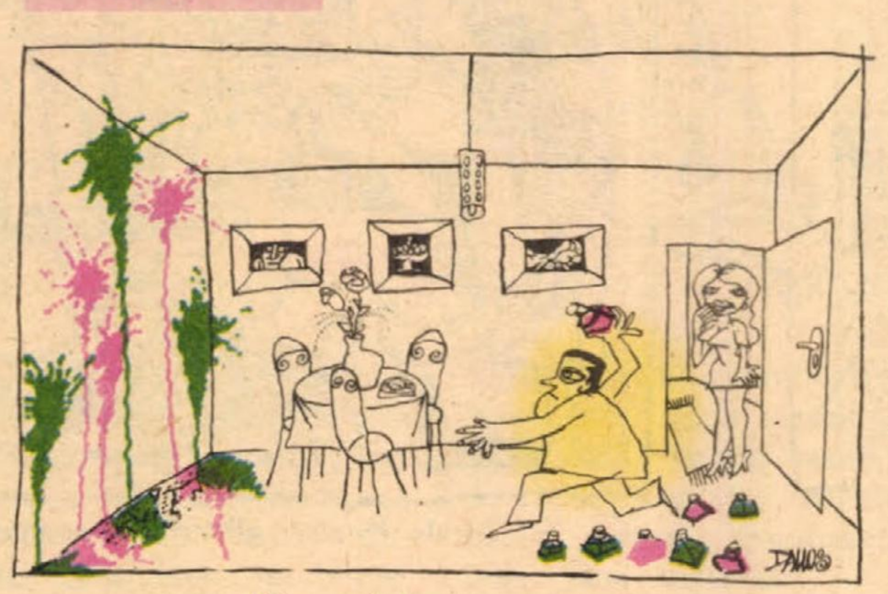
– Még hogy én bosszantom?...

Tót Gyula:

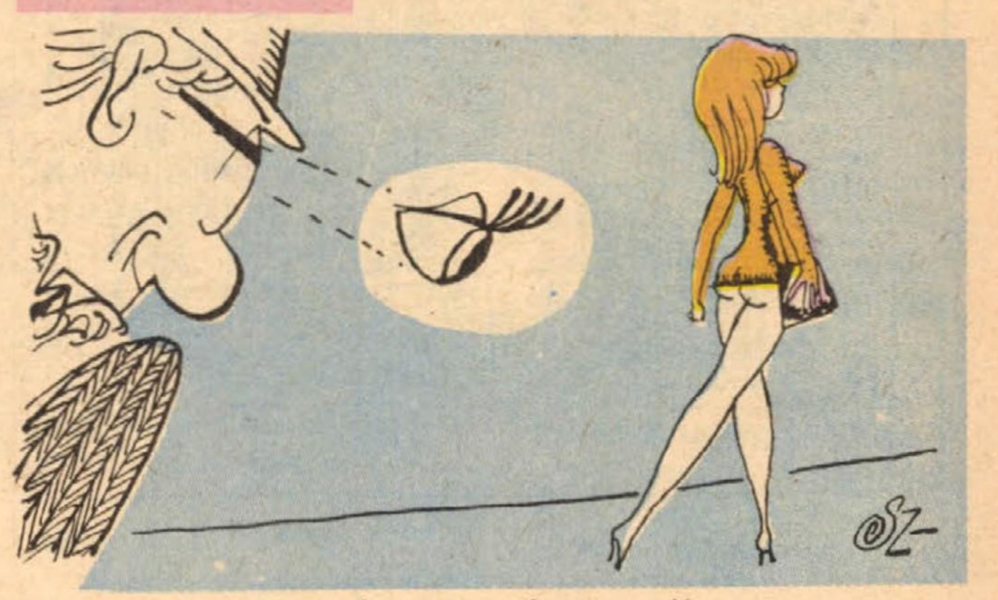
– A fizetésemmel...

Dallos Jenő:

– Mikor mi jut az eszembe...

Szűr-Szabó József:

– A puszta nézesemmel!

KAKASOS NYALÓKA

Gyakorta futkározom a zöldövezet e célra alkalmas pontjain, mert tudom, mivel tartozom az egészségemnek, és mert a paranoja olykor a legfurcsább formákban jelentkezik. Fonnyadt figurám már éppúgy hozzátartozik a Városliget panorámájához, mint az öreg Anonymus szobra, azzal a különbséggel, hogy az öreg Anonymus bronz lexikonokat visel piros jambósapka helyett. Ám nem elég, hogy önmagamat gyötröm, hanem minden módon igyekszem a dagadt Nyigoscsikot is megnyerni az egészségügyi szenvedés eszméjének. A dagadt Nyigoscsikkal együtt jártunk ürgét önteni az ifjúság hímes virányira, és az ilyesmi erős kapocs. Még akkor is, ha többé nem tehetjük, mert a dagadt Nyigoscsik láttán az ürgék halálra röhögték magukat, és így az öntés funkciója célját és értelmét vesztené.

— Dagadt — szoktam könyörögni Nyigoscsiknak, olykor még a kezemet is tördelve —, esdekelve kérlek, hogy nézz a tükörbe. Mit látsz? Egy túlpumpált búvárt. Egy

vájdling kelt tésztát, amint éppen kilép a medréből. A belsődről legfeljebb krimit lehetne írni, Nyigoscsik, rémisztő horrort. A szíved ijedt törpepapagájként rikoltozik odabenn: nem bírom, nem bírom. Gyomorsav-lápok: bugyborékolnak, s a legkisebb bárányfelhőből is lecsaphat a gutaütés. A nyakad lila, és valahányszor lélegzel, mintha vihar közeledne Buda felől. Dagadt, próféciát mondok: ha nem kezdesz szisztematikusan kocogni, hamarosan leparkíroznak házad előtt a feketepemzlis lovak. És akkor én mindenkit lebeszélek, hogy saját halottjának tekintsen.

— Hagyjuk ezt, Ibolya — zihálta Nyigoscsik. — Már próbáltam, de a város minden kutyája engem ugatott.

— Kutya ugat, karaván halad — mondtam, mert készültem, és már minden ellenvetésre tudtam valami eredetit.

— Amikor megláttak tréningruhában, csoportosulás támadt körülöttem. Azt hitték, vándorcirkusz érkezett.

— Nem a tréningruha teszi az embert.

— Apró gyermekek sértettek vérig, hajmeresztő gorombaságokat ordítozva felém.

— Dagadt — mondtam ünnepélyesen. — Te most hazudtál nekem.

Ugyanis hatodik esztendeje vonszolom magam a bozótban, de még nem fordult elő, hogy tízen aluli egyén gorombáskodott volna velem. Ellenkezőleg, kulturált és szívet melengető buzdítások formájában adtak kifejezést helyeslésüknek.

— Nyomjuk a kakaót, stüszikém — kiáltották mindig a Poliuretán téri kisdedóvó nagycsoportosai. — Dobd be a direktet, öcsi — biztattak a Vízkő utcai csecsemőotthon végzősei. — Haj-rá, bánya-rém, haj-rá, bánya-rém —, csasztuskáztak a Porc-közi napközis óvoda felsőtagozatosai.

— Tudod, mit, Nyigoscsik? — mondtam érett megfontolás után. — Holnap veled kocogok és majd a körmükre nézünk.

— Ne... holnap még ne — mondta a dagadt. — Ezt alaposan meg kell szerveznem. Gyere holnapután.

Végigcaplattunk a fal mellett. megkerültük a háztömböt. Egy nagy szemétláda mögül három szeplős kis tag pattant elő.

— Futkározunk? Futkározunk? — kiáltották. — A temetők meg üresek?

— Látod? — nyöszörögte Nyigoscsik. — Ezt teszik velem. Már el is ment a kedvem az egésztől.

Továbbslattyogtunk, egy pinceajtóból két kis nyuszifej ugrott elénk.

— Oda nezz — ordították. — Tuskólábú újra kopog!

— Nem bírom — hüppögte Nyigoscsik. — Ezt érdemlem? Ennyi jár egy bátor léleknek, ha tenni akar valamit az egészségéért? Gyalázat.

A hirdetőoszlop mögül masnis kislány lépett elibénk.

— Jé, a szatír bácsi — sipította. — Rendőr! Rendőr!

— Végem van — nyikorgott Nyigoscsik. — Feladom. Láthatod, nem rajtam múlt. Én megpróbáltam. De nem engedik. Lehetetlenné tesznek. Egy lépést se futok többé.

A lakására támogattam, állottvizes umslagot alkalmaztam, majd

tűnődve távoztam. A hat kisgyerek a fal mellett snóblizott. Csendesen, jól nevelten, valami hűvös eleganciával. Sanda gyanú villant át rajtam. Ölyvként, mert én még tanultam a Tetemrehívást.

— Srácok — mondtam —, mit fizetett az öreg Nyigoscsik, hogy ilyen szörnyűségeket ordítozzatok?

— Semmit — mondta az egyik szeplős. — Csak szépen megkért bennünket. És pontosan felírta egy cetlire, hogy mit kell kiabálnunk.

— Azt mondta — szólt az egyik nyuszifejű —, hogy ad egy kakasos nyalókát koponyánként, ha sikerül az akció.

— Miért tetszik csodálkozni? — mondta a masnis kislány. — A nagypapájának csak megtehet ennyit az ember.

Revideáltam az álláspontomat. Eddig azt hittem, hogy az emberek tunyaságánál csak az emberek tohonyasága nagyobb. Tévedtem. Sokan semmi fáradságot nem sajnálnak, csak hogy trehányok maradhassanak.

Peterdi Pál

GYORSFÉNYKÉP A GAGARIN HŐERŐMŰRŐL

Az erőmű, ha majd teljes hőerővel rákapcsol, 800 megawatt villamosenergiát fog megtermelni óránként. Most még csak fél gőzzel dolgoznak: két kisebb és egy nagyobb kazán 400 megawattot izzad ki magából.

Az üzemben járva lépten-nyomon melegünk lett. Nem is a nagy mennyiségben termelt hőtől, azt mi nem éreztük, hanem a számadatoktól. Megtudtuk például, hogy egy kisebb kazán 100 megawatt villamosenergia megtermeléséhez 160 tonna szenet fal fel óránként. Ez aztán a farkasétvágy! Hiszen ennyi szénnel száz háztartást — egy kisebb falut! — lehetne fűteni egész télen át. Évente sok millió tonna szenet emésztenek el az erőmű kazánjai. Honnan lehet ezt a tetemes mennyiséget előkaparni? Szerencsére ott van a szájukban — szinte a szó szoros értelmében a kazánok szájában — a visontai lignit, amit a felszínről bányásznak elő. Gyenge minőségű portéka, mi tagadás, „becsomagolva" — azaz vagonokba rakva, elszállítva — nem volna kifizetődő, de így, a „helyszínen elfogyasztva", megéri a pénzét. Frissen kibányászva inkább sárnak tűnik, mintsem szénnek. Lám, ha embert nem is, villamosenergiát lehet sárból gyúrni...

A töméntelen mennyiségben felfalt lignitre jó sokat is kell innia az erőműnek: több mint ezer köbméter víz csúszik le óránként a torkán. Bár errefelé, a gyöngyösi és visontai híres borok hazájában, a lakosság igazán nem issza el a vizet az erőmű elől, mégis nagy feladat a hűtőtornyok italszükségletét előteremteni. Erre a célra építettek Markazon egy víztárolót, strandolásra, vízi sportok űzésére is alkalmas mini-Balatont. Sajnos a helyiek nem használják ki eléggé az ebben rejlő adottságokat, s így Markaz híre egyelőre még nem vetekszik a Siófokéval, no de ami késik, nem múlik...

Amikor megkérdeztük Visontán az építőket, hogyan jutottak el idáig, tréfálkozva mondták:

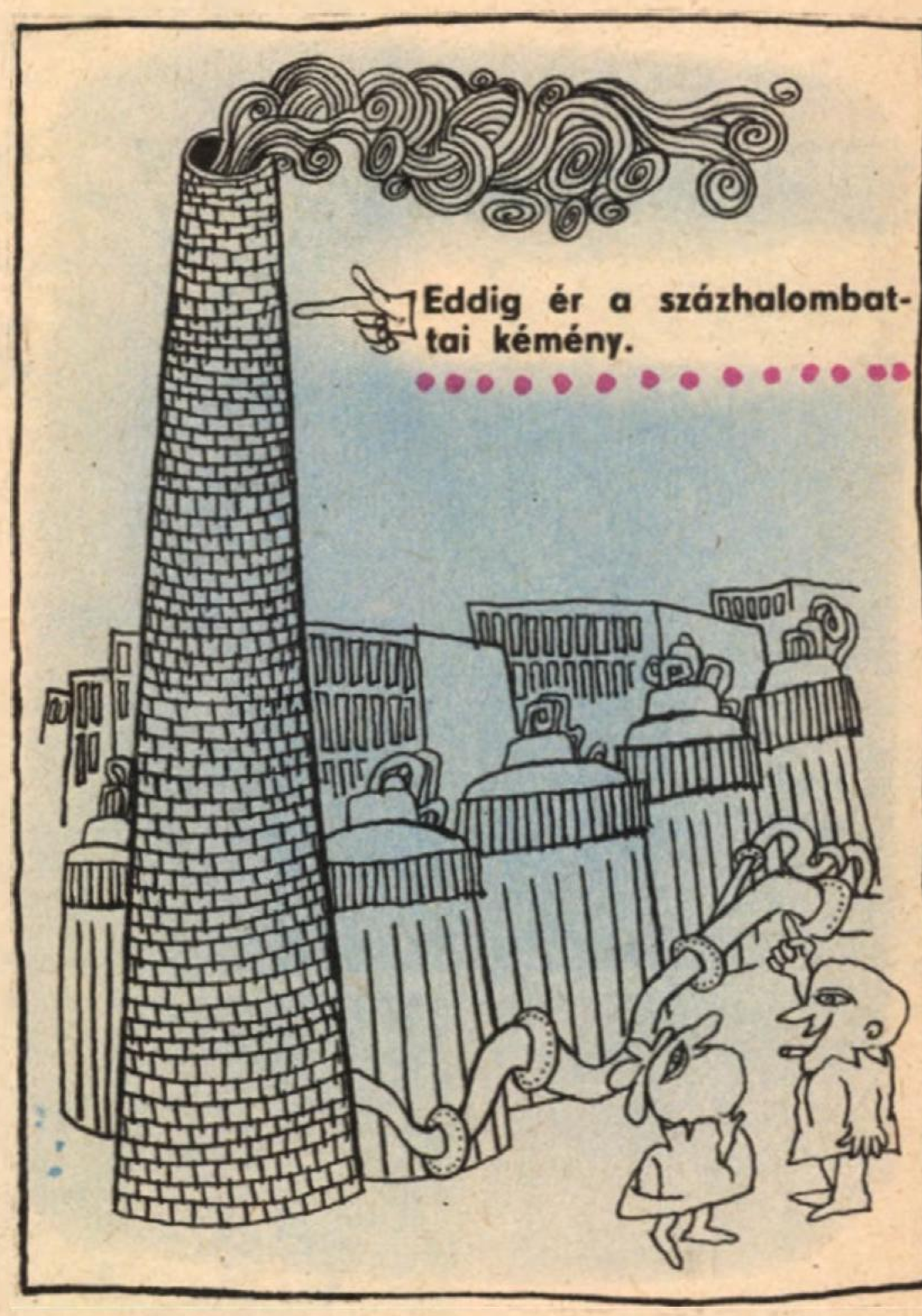
— Rengeteg *visontagság* árán...

Az első két gépegység beszerelésénél el is csúsztak a határidővel, a harmadik azonban már kész lett a kijelölt időpontra: tavaly decemberre. Most már egyre energikusabban, hőerőteljesebben haladnak, s ígérik, hogy a „mérkőzés" második félideje rövidebb lesz az elsőnél. Leghőbb vágyuk, hogy az erőmű másik felét két év alatt megépítsék. Ez bizony nem kis feladatnak mutatkozik egyéb építkezéseink átlagos üteméhez viszonyítva. (Hogy messze ne menjünk a példáért: a szomszédos Gyöngyösön több mint egy éve bezárták a Mátra szállót és éttermet, átépítés címén, de a feltornyozott cementes zsákokon kívül egyebet alig látni az építkezésből. A pesti Hungária Kávéház átépítésének üteméről már nem is szólva...)

Azzal búcsúztunk hát a visontaiaktól, hogy ehhez a nagy erőpróbához szívből kívántunk nekik hőerőt és hőegészséget!

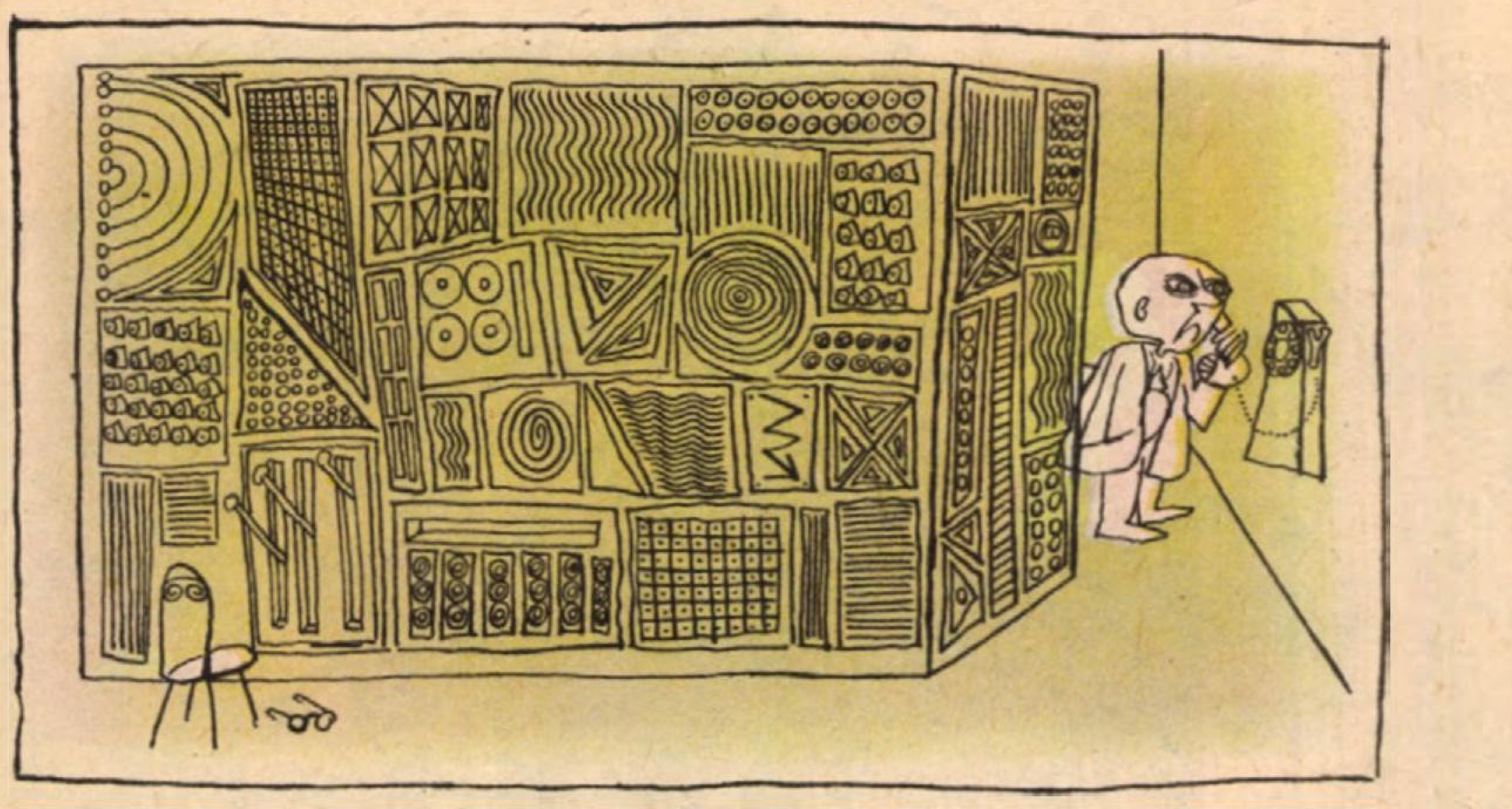
Radványi Barna

HIÚSÁG

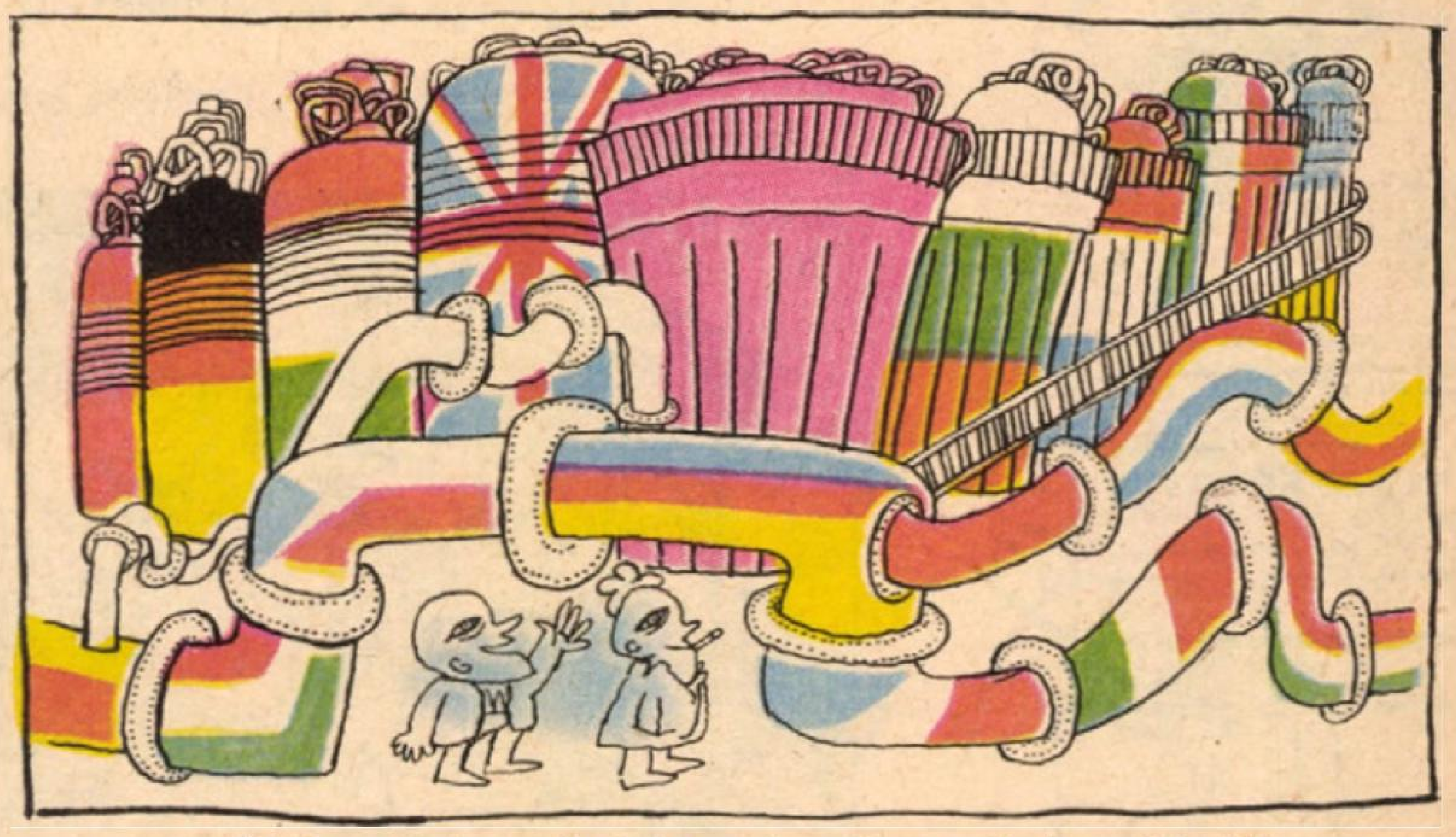
— Építettünk rá még fél métert, hogy a visontai legyen a legmagasabb!

KEVÉS MÉG A JÓL KÉPZETT SZAKEMBER

— Halló, különleges tudakozó?!

NEMZETKÖZI ÜZEM

— Szinte minden alkatrész más-más országban készült.

(Dallos Jenő rajzai)

KIRAKATI ÁRU — TÉLI TÖRTÉNET

(JÁTSZÓDIK EGY ILLATSZERBOLTBAN)

1. VEVŐ *(bejön)*: Jó napot kívánok!

ELÁRUSÍTÓNŐ *(a pult mögött áll)*: Jó napot. Tetszik parancsolni?

1. VEVŐ: Egy szép manikűrkészletet szeretnék venni.

ELÁRUSÍTÓNŐ: Sajnos, manikűrkészlettel nem szolgálhatunk.

1. VEVŐ *(csodálkozva)*: Nem? De hiszen a kirakatban van kettő is!

ELÁRUSÍTÓNŐ: Igen, kérem, de éppen a napokban rendeztük a kirakatot, és majd csak két hónap múlva nyitjuk ki megint. Addig nem vehetjük be a kinti árut.

1. VEVŐ: Hát akkor nem vehetem meg? Nekem pont az tetszik.

ELÁRUSÍTÓNŐ: Kérem, ha ön ragaszkodik hozzá, akkor most tessék kifizetni az árát, adunk róla egy jegyzéket, és két hónap múlva, amikor beszedjük a kirakati árut, meg tetszik kapni azt a készletet...

2. VEVŐ *(bejön, cédulát mutat az elárusítónőnek)*: Kérem, én két hónappal ezelőtt vettem itt egy fülvédőt, de akkor nem kaptam meg, mert kint volt a kirakatban...

ELÁRUSÍTÓNŐ: Igen, kérem, emlékszem is rá. Most már meg tetszik kapni a fülvédőt, mert a héten kivettük a kirakatból...

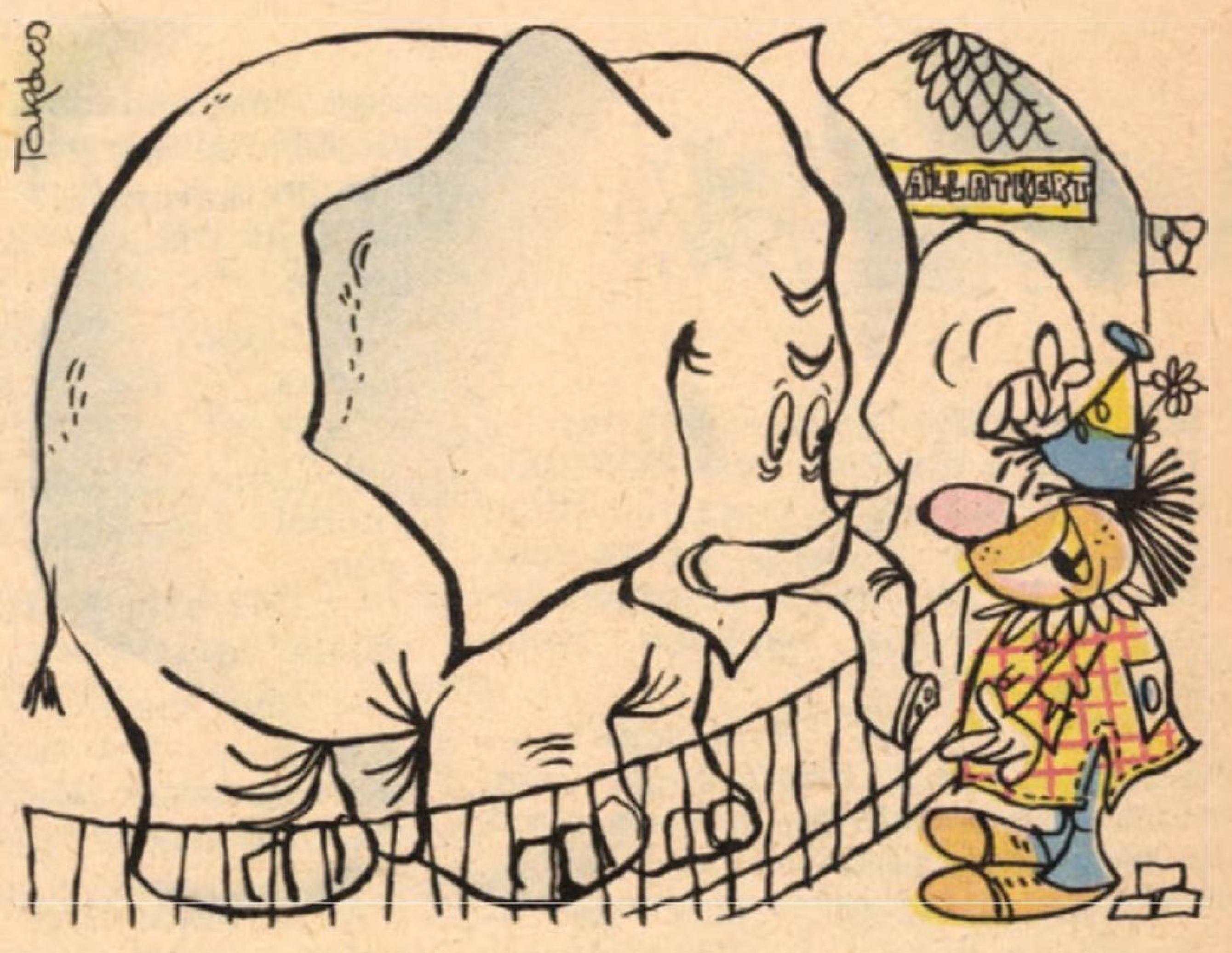
2. VEVŐ: Köszönöm szépen, de nem lehetne inkább átcserélni valami másra?

ELÁRUSÍTÓNŐ: Mire, kérem?

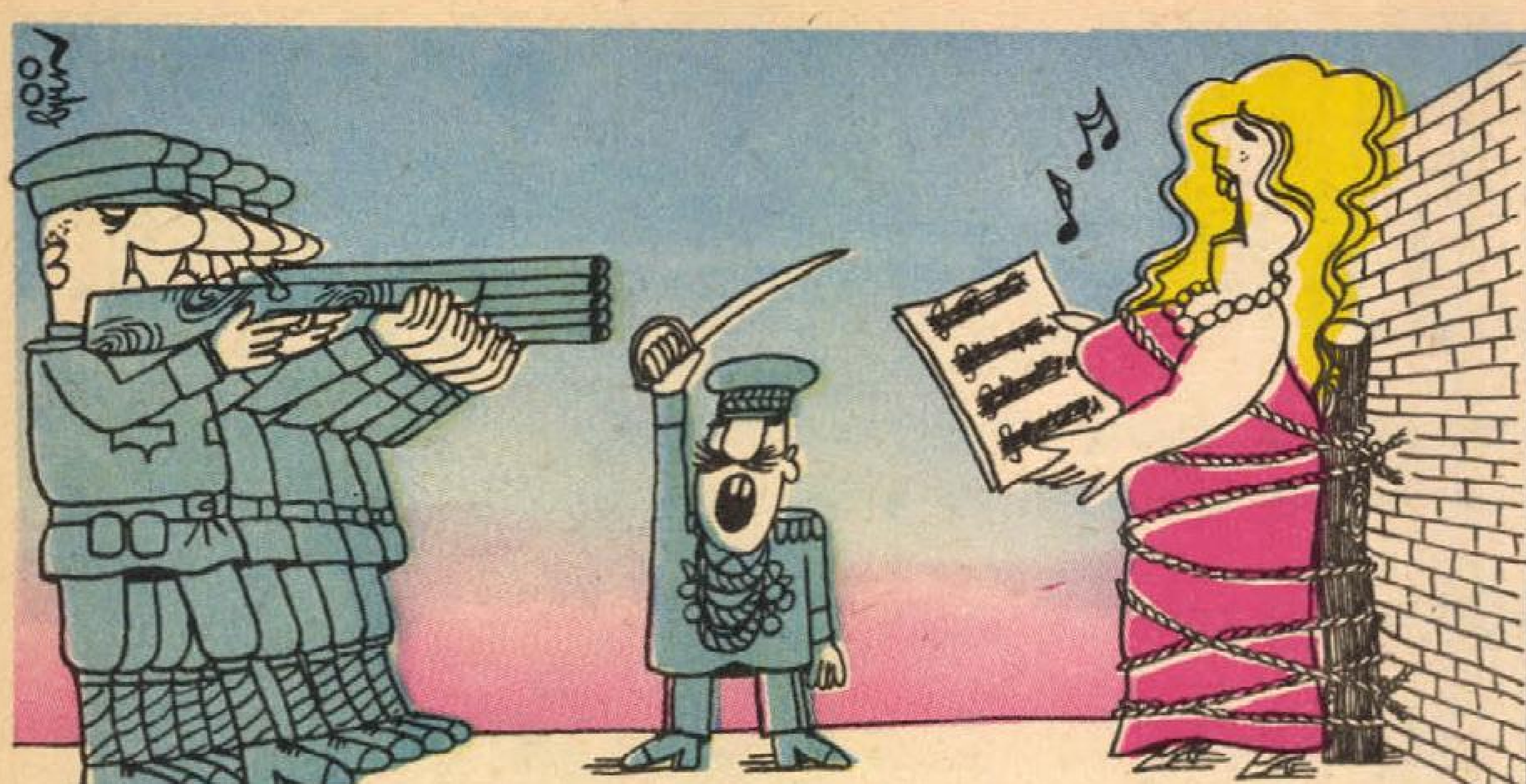
2. VEVŐ: Fagykenőcsre, mert közben megfagyott a fülem.

Heves Ferenc

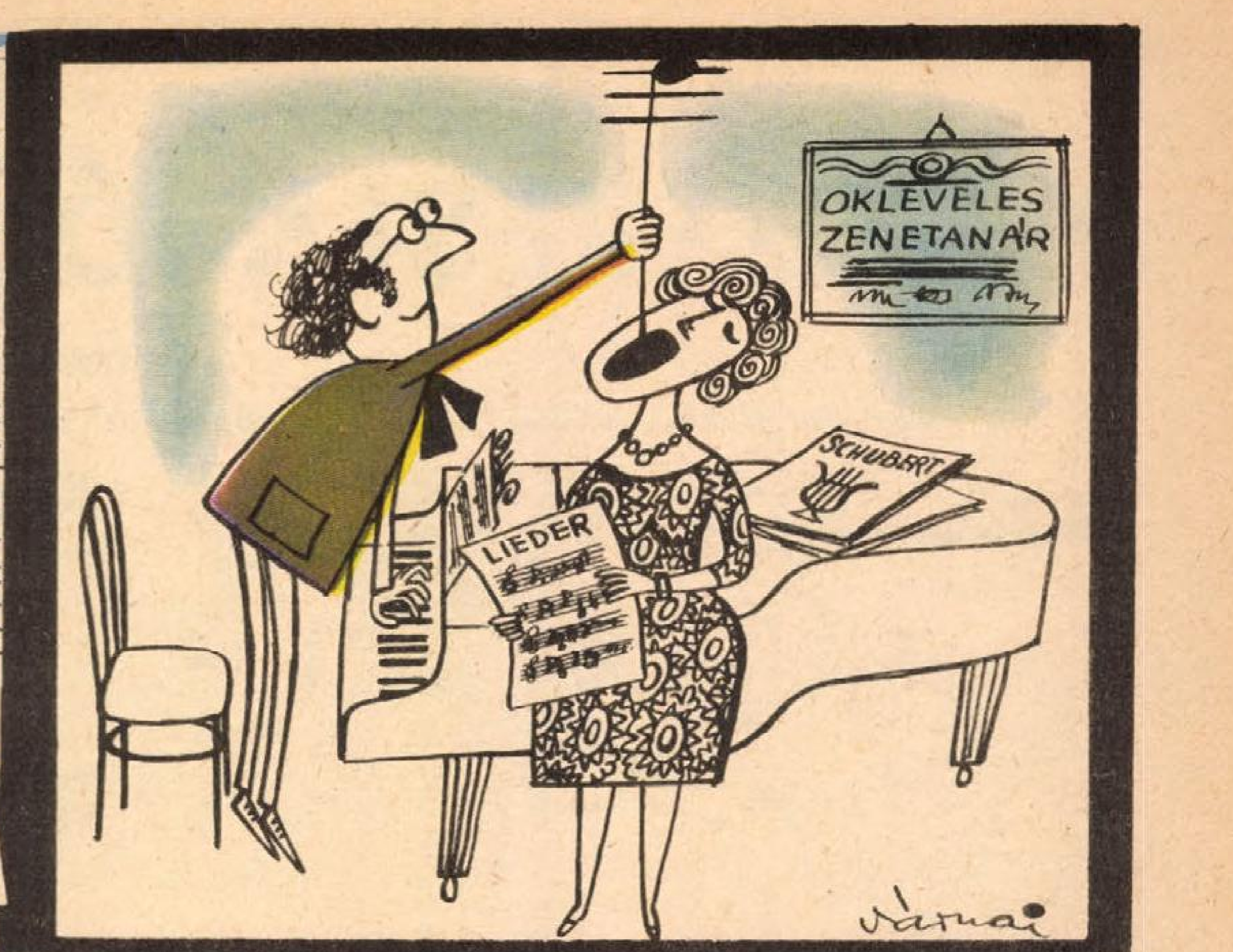
MUNKAERŐCSÁBÍTÁS

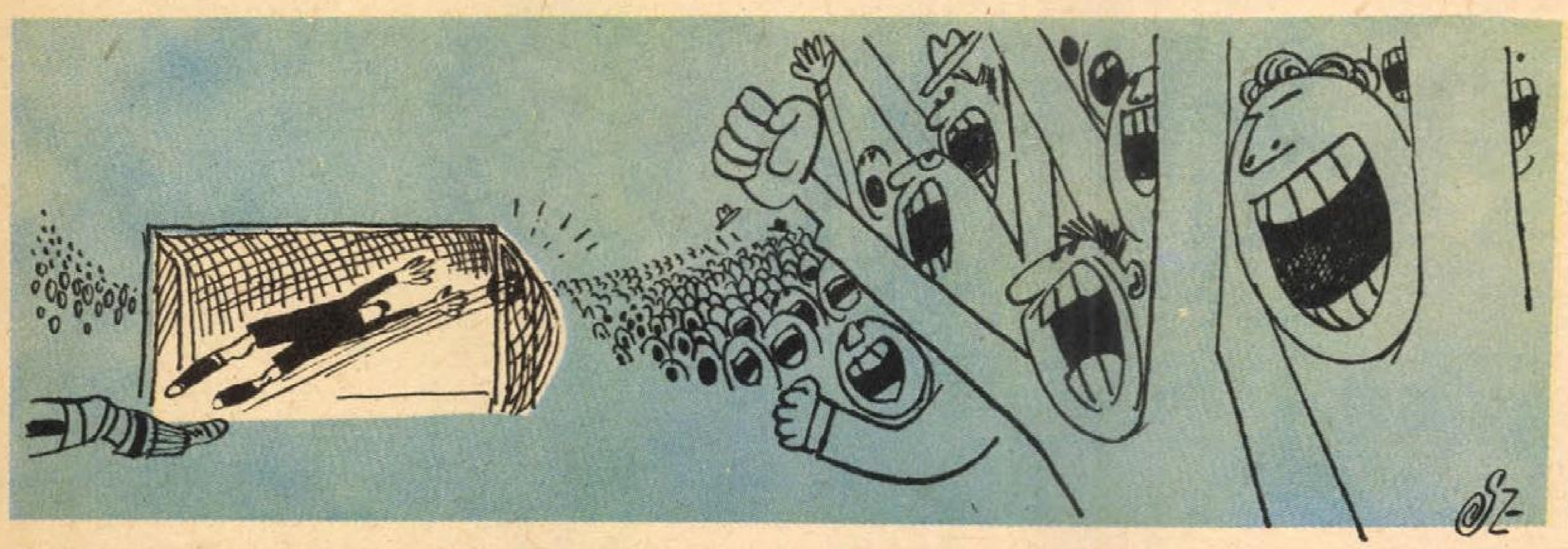

— Gyere át hozzánk az új cirkuszba sztárnak!

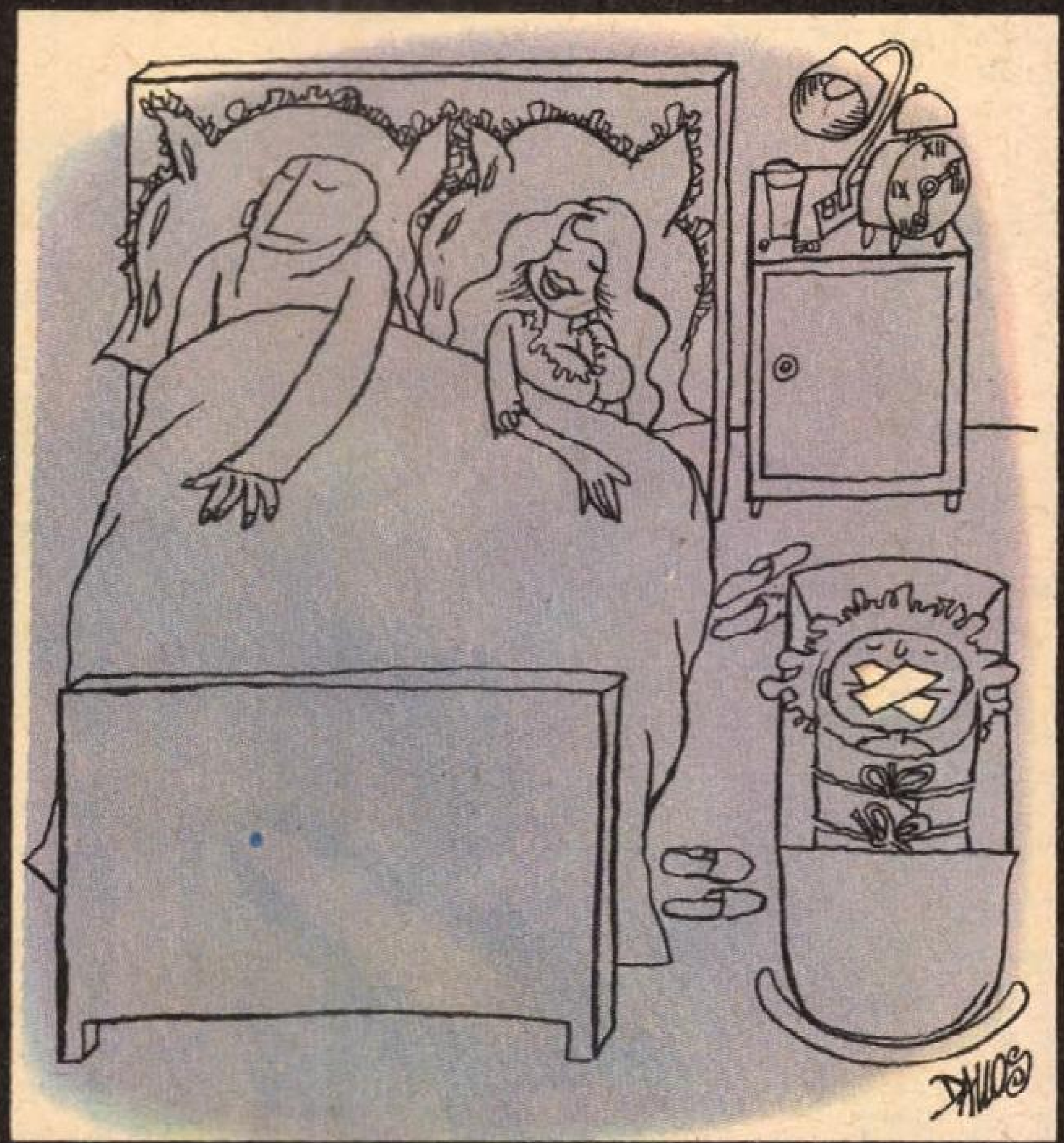

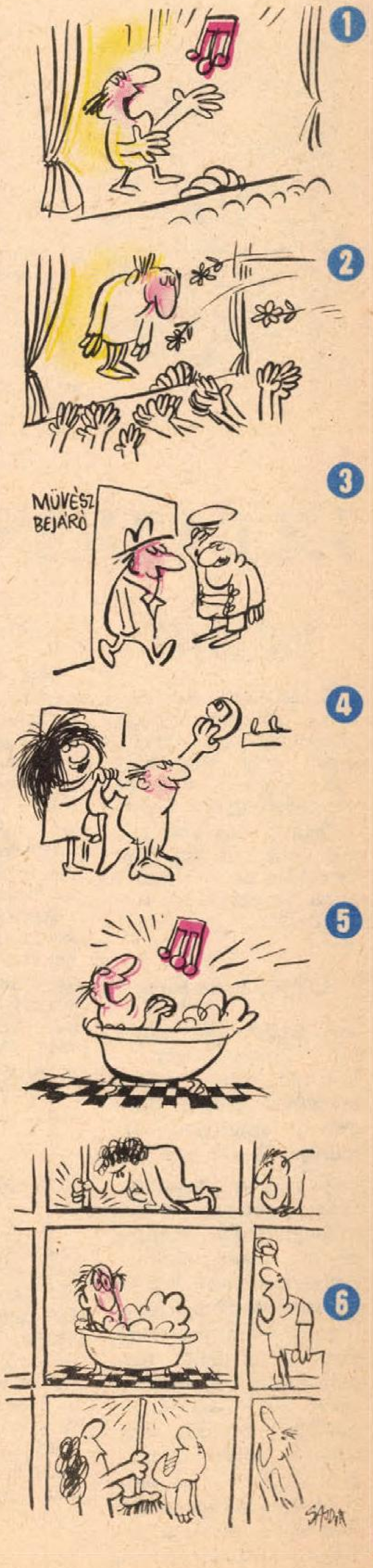
VOX HUMANA

OKLEVELES ZENETANÁR
SCHUBERT
LIEDER

1
2
3
MŰVÉSZ BEJÁRÓ
4
5
6

BALÁZS-PIRI,
VÁRNAI,
SZŰR-SZABÓ,
FÜLÖP,
DALLOS,
BARÁT,
SAJDIK

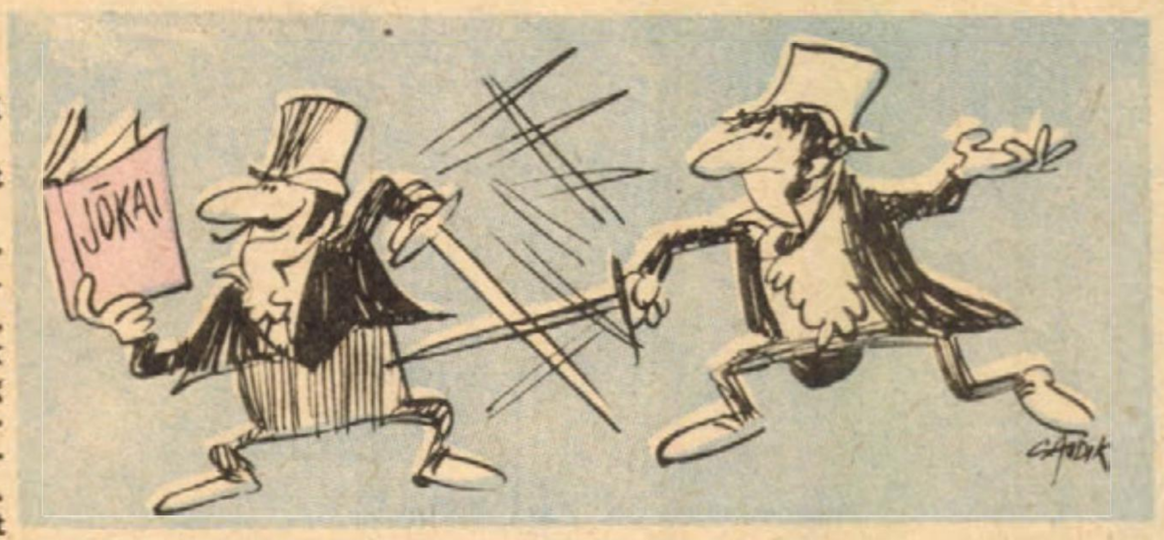
HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

KÉTSZERESEN JÓL JÁR: OLCSÓBBAN VÁSÁROL, RÉSZLETRE FIZET,

ha részt vesz tavaszi árengedményes akciónkban!
Valamennyi válogatásunkban egy vagy több könyv féláron kerül kedves vásárlóink tulajdonába!

1 JÓKAI REMEKMŰVEI

Ára: 187 Ft

Régmúlt történelmi idők, romantikus szerelmek, nagy szenvedélyek elevenednek meg mindmáig legnépszerűbb elbeszélőnk regényeiben. Ezek közül most az És mégis mozog a Föld, a De kár megvénülni, a Görögtűz, az Egy az isten, a Fekete gyémántok, az Erdély aranykora és A két menyasszony c. köteteket (az utóbbi kettőt féláron) ajánljuk olvasóinknak.

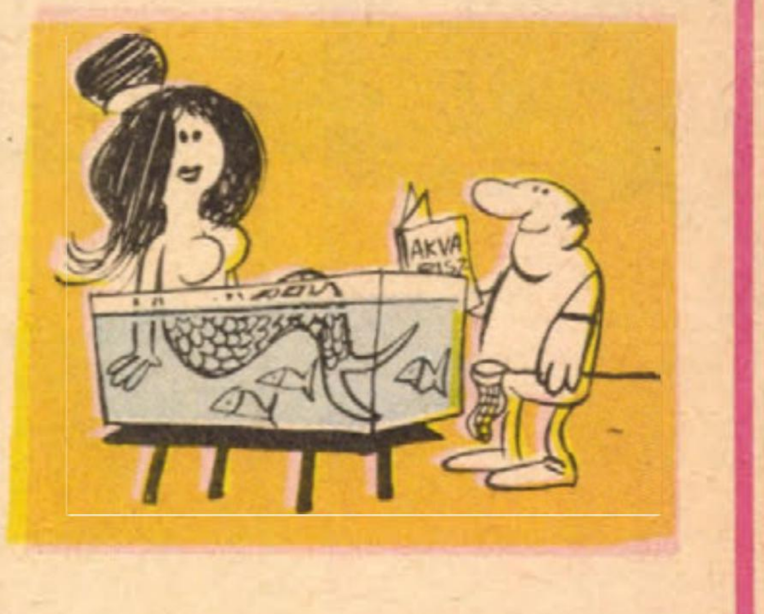
2 A KÉPZŐMŰVÉSZET MESTEREI **Ára: 209 Ft**

A közelmúltban megjelent Munkácsy-album a nagy magyar festő legismertebb képeinek színes reprodukcióit tartalmazza. A közelmúltban elhunyt kiváló műtörténész, Lyka Károly Vándorlásaim a művészet körül c. önéletírásában hallatlanul izgalmasan mutatja be sikerekben gazdag életpályájának meghatározó élményeit, és avatott kézzel vezeti be a képek, szobrok szerelmeseit a műélvezés gyönyörűségeibe. Ezt a két könyvet egészíti ki „Az én múzeumom" sorozat 10 füzete. Ezeknek mindegyikében rövid tanulmány és 12 színes műmelléklet van a legjobb mesterek alkotásairól. (A füzetek egy részét féláron számlázzuk!)

3 HOBBY ÉS TERMÉSZETTUDOMÁNY

Ára: 198 Ft

Mi kell az akváriumba? Erre és az akvarisztikával összefüggő valamennyi kérdésre választ ad a gazdagon illusztrált Akvarista kislexikon. A házi barkácsoláshoz adnak hasznos tanácsokat a válogatásban szereplő Hobby-kötetek. Tartalmas szórakozás az amatőr csillagászat is, ennek kedvelőihez szól Kulin György Színes világegyeteme, míg Öveges professzor Színes atomfizikájára mindenkinek szüksége van, aki haladni akar a korral.

(Mindkét Színes-könyv félárú!)

KÖZPONTI KÖNYVSZOLGÁLAT
Budapest 62. Pf. 583.

MEGRENDELŐLAP

Megrendelem az alábbi válogatásokat 5 havi (400 Ft-on felüli vásárlás esetén 8 havi) részletre. A vételárhoz Önnek 3% kezelési költséget, továbbá a portóköltséget felszámítjuk.
Tudomásul veszem, hogy a vételár egyötödét (egynyolcadát) a könyvek postai kézbesítésekor fizetem, a fennmaradó összeget pedig 4 (ill. 7) egyenlő havi részletben törlesztem.

....
....
....
....
....

Név: ....

Cím: ....

Készpénzfizetés esetén a kezelési és portóköltséget nem számítjuk fel!
A következő rovatokat csak a részletre vásárlók töltsék ki:

Születési hely és év: ....

Édesanyja neve: ....

EZT OLVASTAM

NAGYARÁNYÚ TÁMOGATÁS

A Magyar Nemzetben olvasom, hogy „Franciaország segítséget nyújt Romániának *egy új Renault gépkocsi* gyártásban".

Óriási program. Lehet, hogy a franciák szerelik be a dudát abba az egy szem Renault-ba?

ÁTMÉRT LABDA

A Labdarúgás című lap futball-lexikonából: „Futball = labda: levegővel töltött bőrgolyó, amelynek *átmérője 68—71 cm.*"

A leírás második része pontosan ráillik a legnagyobb méretű színes strandlabdára, mely mindössze két és félszer kisebb egy embernél. Nem mondom, ezzel is el lehet futballozgatni; hanem az igazi futball-labda átmérője 22—23 cm, azaz — mivel is magyarázzuk? — az említett hosszúságnak éppen három egész tizennégy századrésze...

SOK JÓ EMBER...

Két hírecske a Tükörből: 1. *„Százmillió szovjet polgár jutott új lakáshoz az utóbbi tíz évben"*; továbbá 2. ugyancsak a hatvanas évek elejétől számítva, *„elkészült az egymilliomodik négyzetméter lakás a Szovjetunióban."*

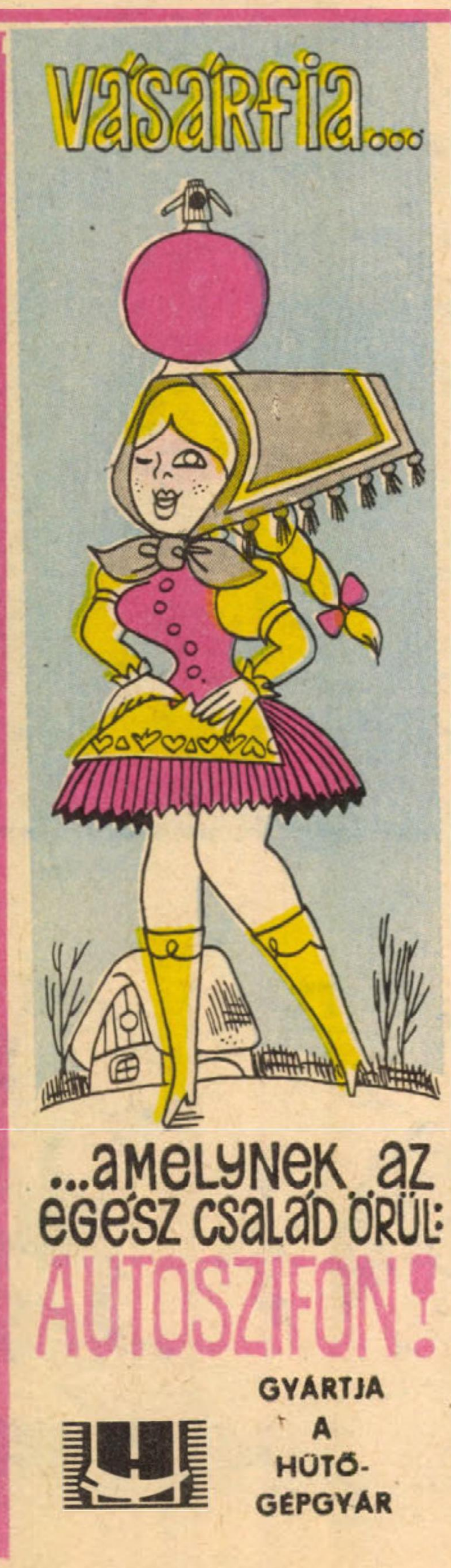
Képtelen vagyok száműzni elmémből a kételyt. Szerintem ugyanis sem a szovjet kormány, sem a fizika nem tűrné, hogy száz állampolgár zsúfolódjék össze egyetlen árva négyzetméteren.

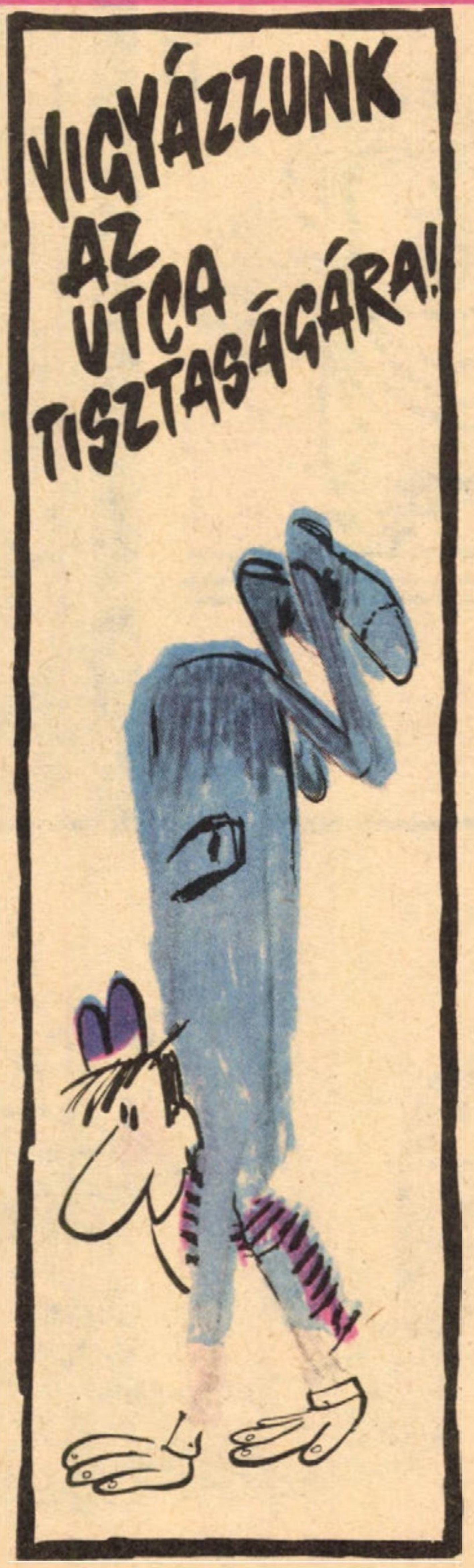
SONKA AZ ORCHIDEÁNAK

A Ludas legutóbbi számának egyik rajzán orchideának vásárol sonkát egy hölgy. Ez vicces ötlet lett volna, ha az orchidea húsevő növény lenne. Így azonban csak az a vicces benne, hogy a szerkesztők (a rajzolóval együtt) nem tudták, hogy az orchidea nem tartozik a húsevő növények közé.

Tímár György

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

RÖVIDESEN INDUL A TV MÁSODIK MŰSORA!

régi televízióját a lakásán kicseréljük korszerűbbre, a második műsor vételére alkalmas készülékre!

V., KOSSUTH L. U. 2.
VII., LENIN KRT. 22.
VIII., ÜLLŐI ÚT 60.
XIII., SZT. ISTVÁN KRT. 18.
II., MÁRTÍROK ÚTJA 35.
XI., FEHÉRVÁRI ÚT 7.
XIX., VÖRÖS HADSEREG ÚTJA 113.

KERAVILL

TÜCSÖK és BOGÁR

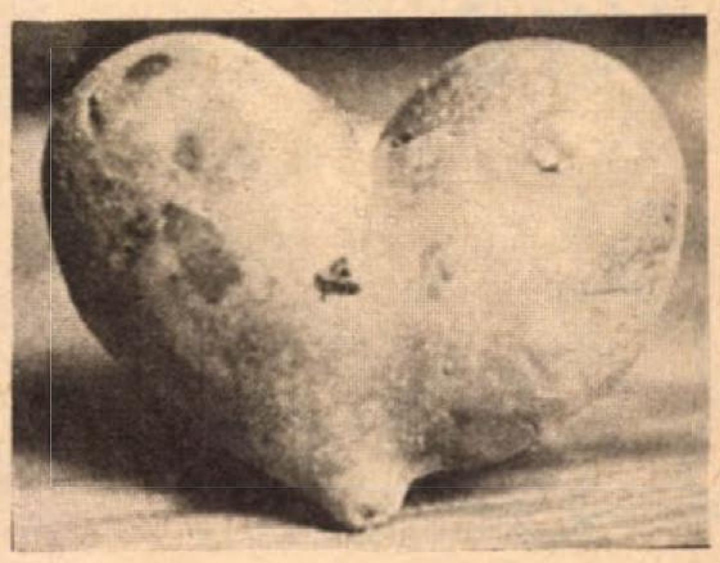
Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére teszszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

Egy szőnyegen lavór birkózik a mennyezettel, de...

Érdekes sporteseményekről tudósít a Népsport.
(Beküldte: Kovács Gézáné, Kaposvár)

De előbb tanácsos megszelídíteni.
(Beküldte: Nagy Zoltán, Budapest)

Szerelmes burgonya.
(Bánréti Zoltán felvétele)

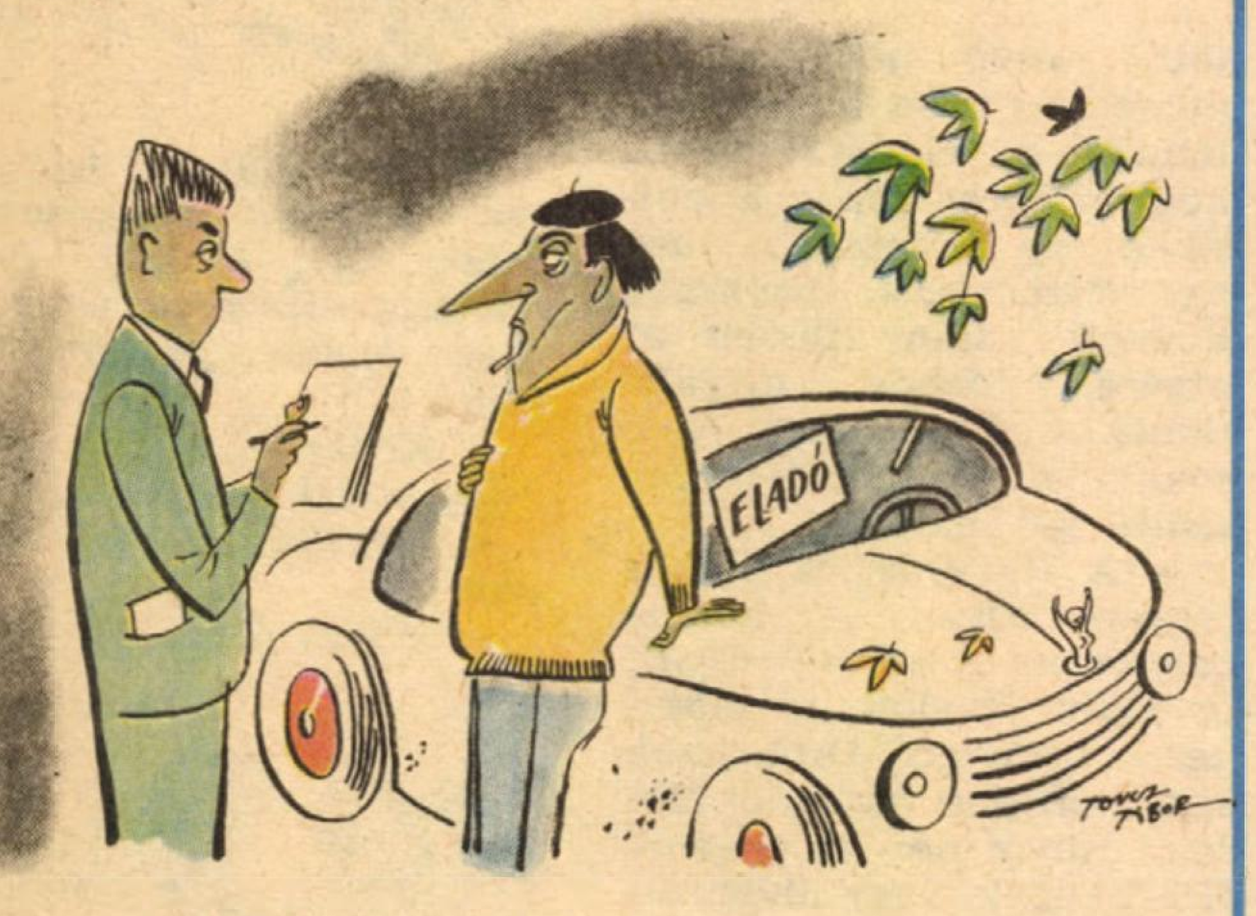

Prága tornyai *(A szerző felvételei)*

A Képzőművészeti Alap szerint a fotón látható város: Veszprém, a Népszava Évkönyvében található fénykép viszont azt állítja, hogy: Prága. Most melyiknek higgyek?
(Beküldte: Henn Béláné, Veszprém)

INTERJÚ

– Miért adja el?
– Újat veszek... Kabinos voltam a nyáron.

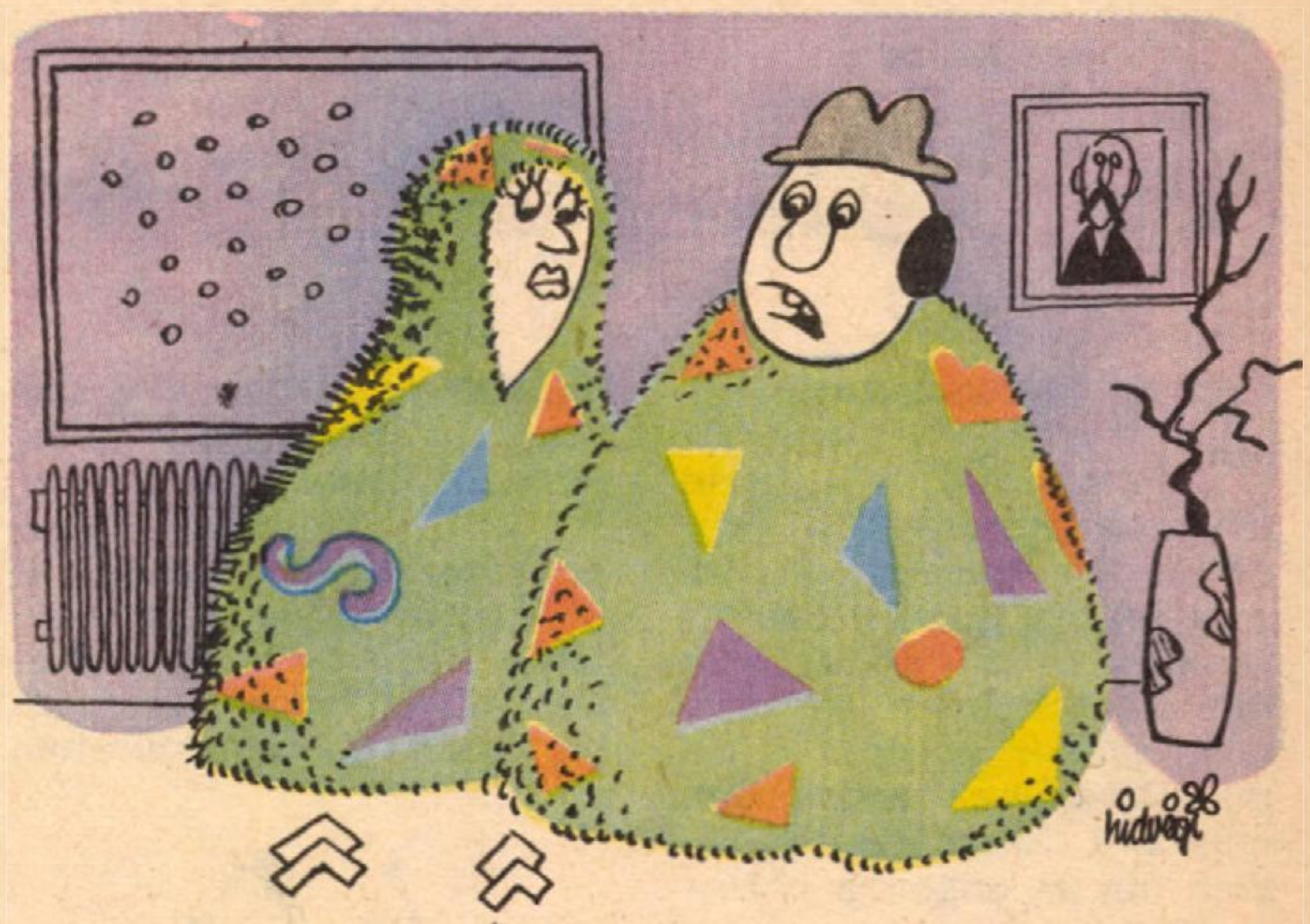
Hamlet

„Lenni, vagy nem lenni..."
Efféle elvont marhaságokon
Csak az tud hosszasan
Elfilozofálni,
Akinek teljes ellátása van,
És semmi, de semmi gondja,
Mert királyfi.

Darázs Endre

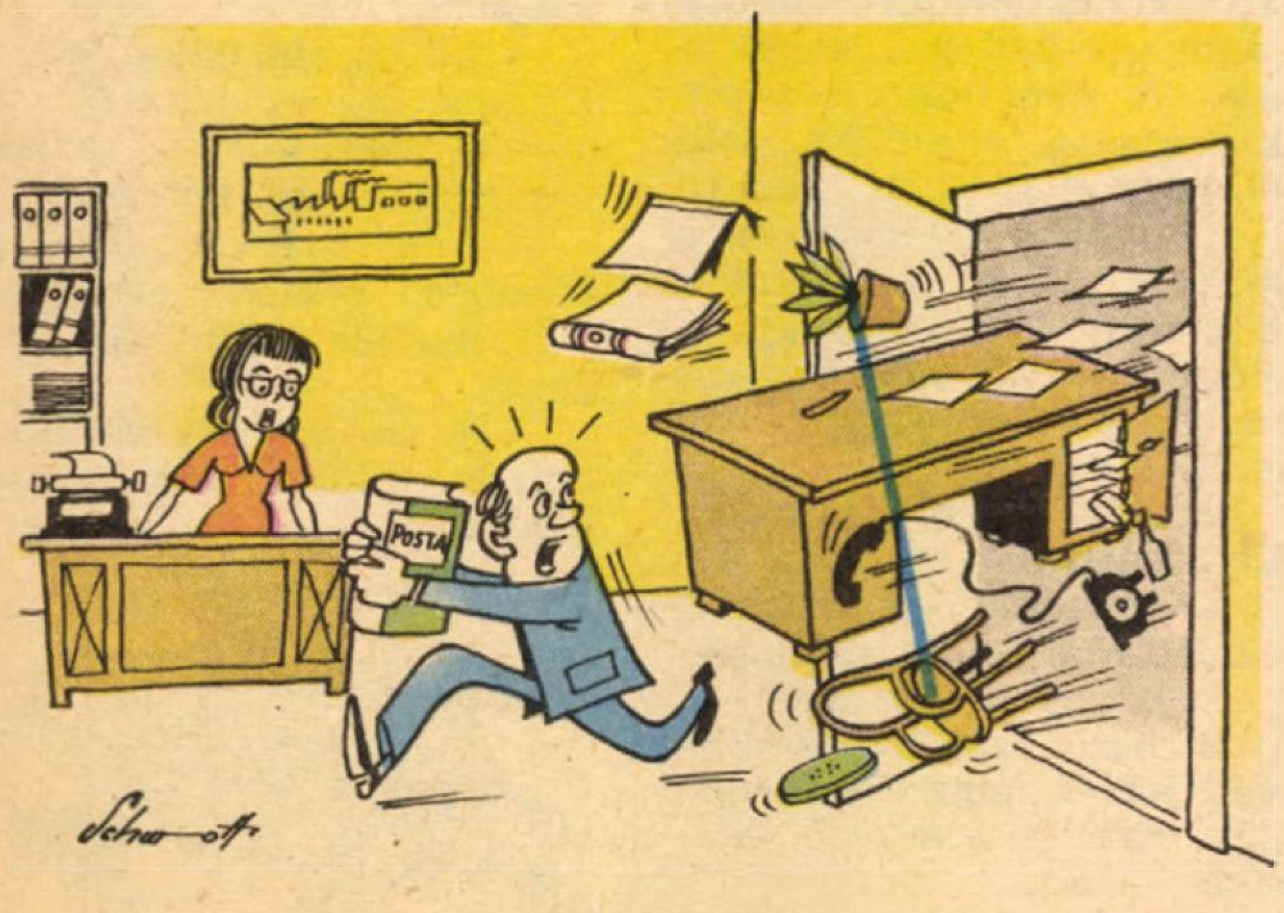

TÁVFŰTÉS

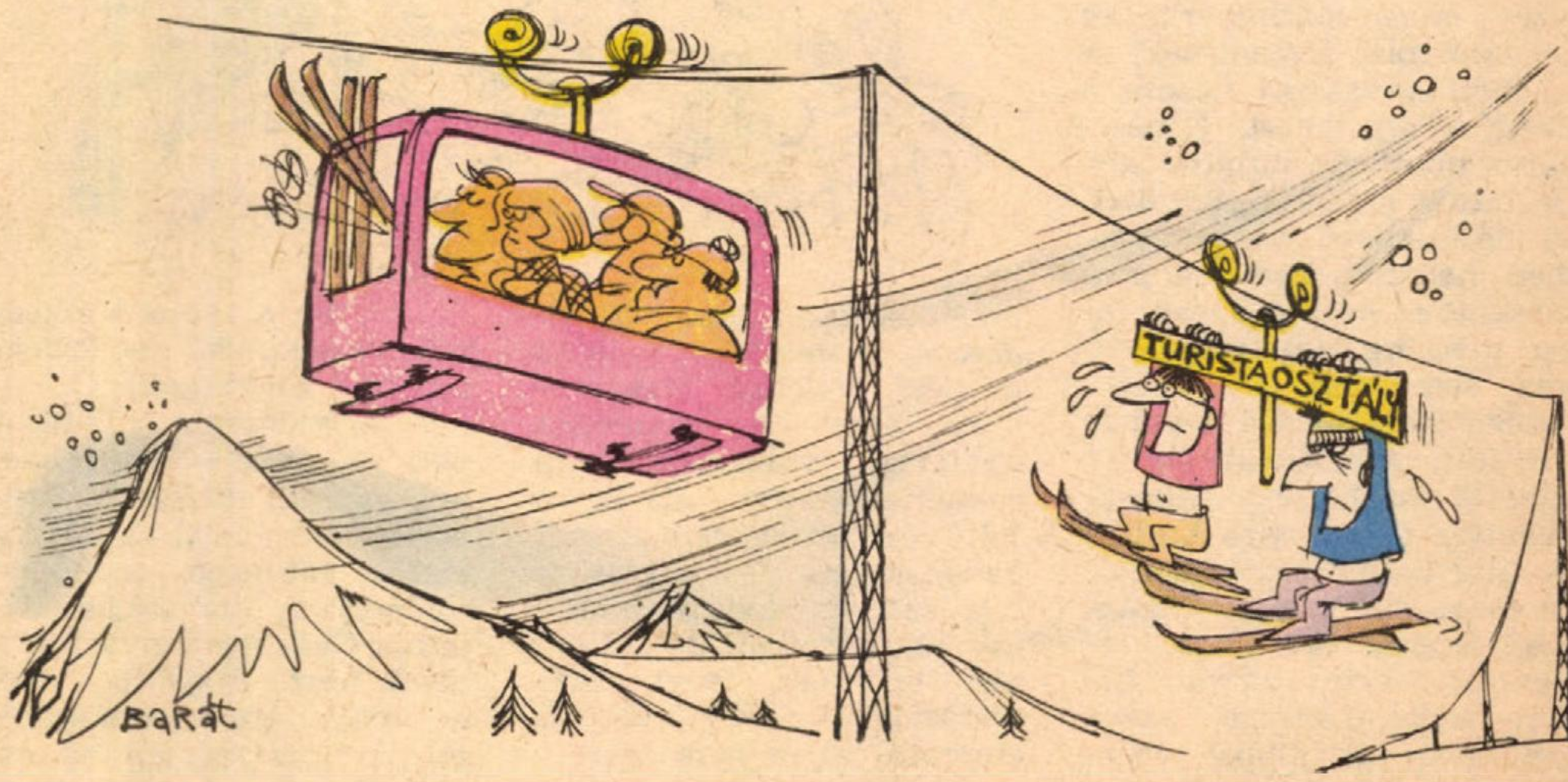
– Még szerencse, hogy van subaszőnyegünk...

ELŐREJELZÉS

– Ugye megmondtam, hogy ma nincs jó hangulatban!...

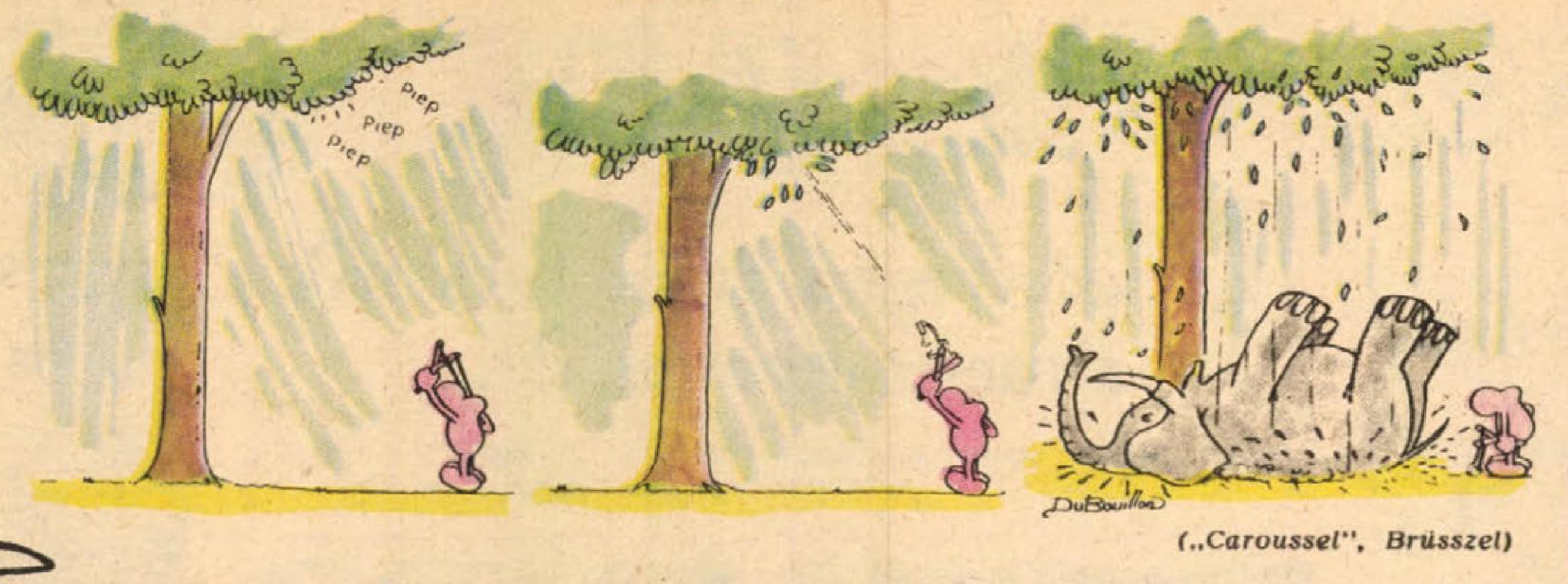
OLCSÓ UTAZÁS

import humor

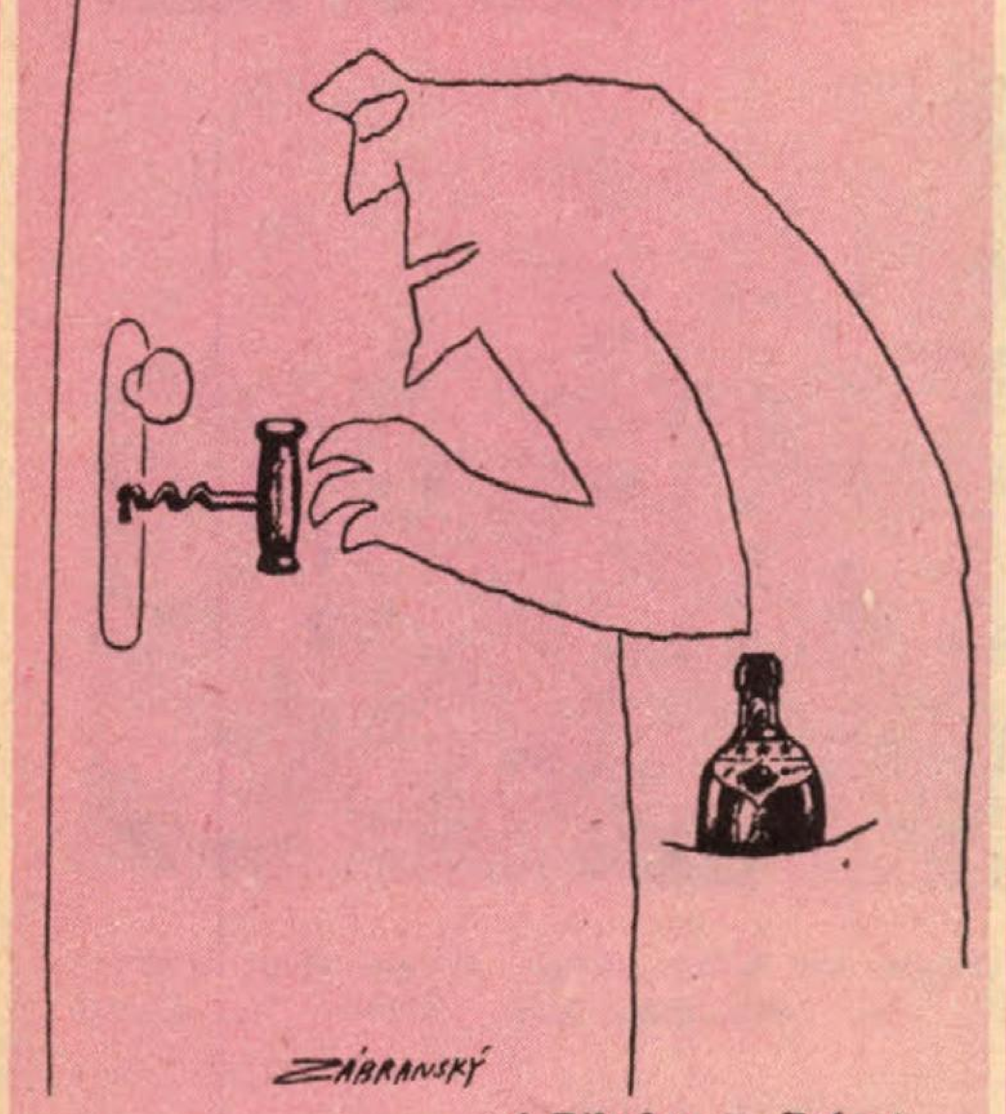

TELITALÁLAT

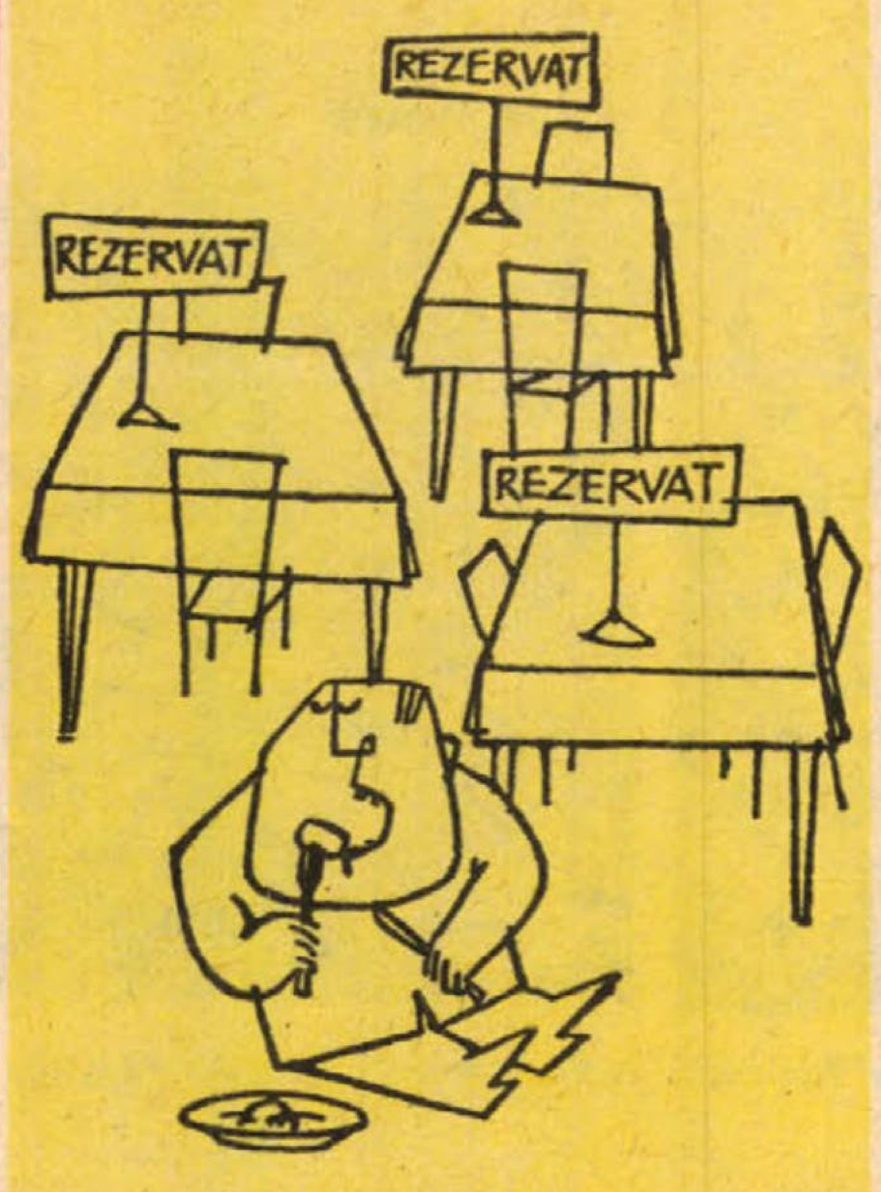
(„Caroussel", Brüsszel)

ÉJFÉLI HAZATÉRÉS

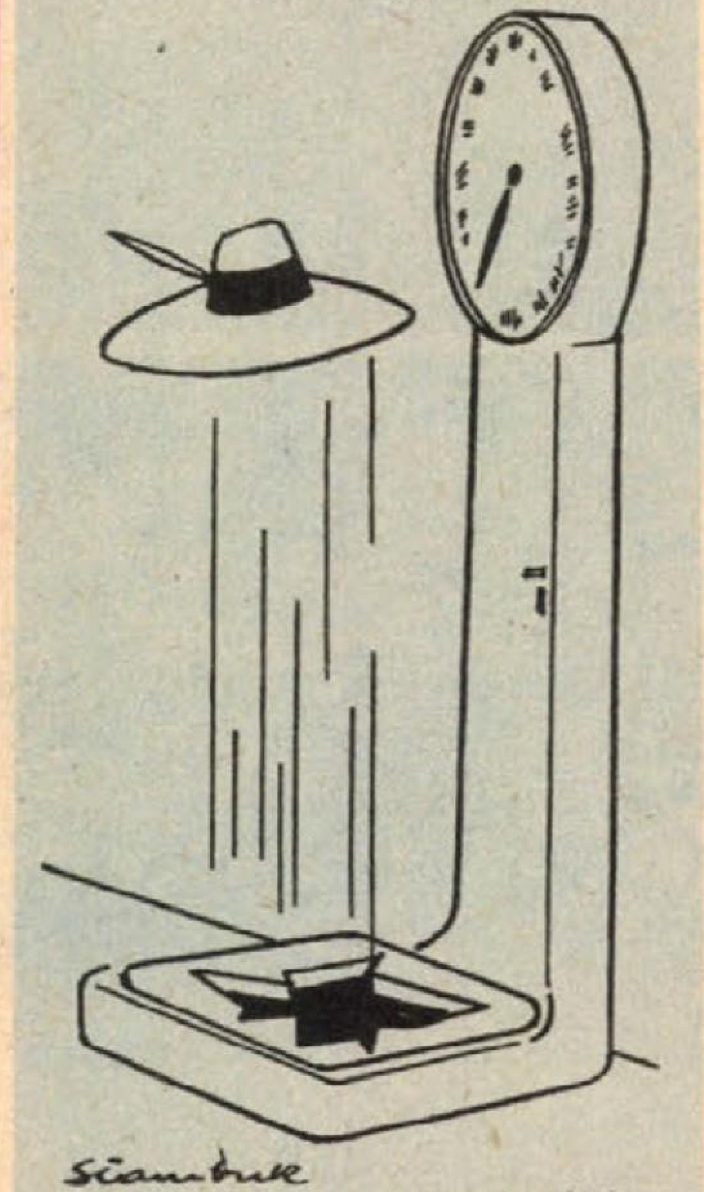
(„Dikobraz", Prága)

FOGLALT ASZTALOK

(„Urzika", Bukarest)

FELTŰNŐ SÚLYGYARAPODÁS

(„Ici Paris")

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Kanászovicsot meginvitálja egy fölbukkant régi ismerőse egy fröccsre.

— Sajnálom, kérlek, de nem fogadhatom el. Először is az orvos szigorúan eltiltott a szesztől, másodszor meg már magamtól is rég antialkoholista lettem, harmadszor pedig épp most dobtam be egy dupla szilvát.

Két smucig rokon győzködi egymást.

— Holnap lesz Málcsi néni nevenapja. Mit gondolsz, mivel lephetnénk meg, ami olcsó is és örülne is neki?

— No, erre aligha van megoldás.

— Tudod, mit? Küldünk neki egy névtelen szerelmeslevelet.

A tsz-könyvelő fedezetlen csekkek kibocsátása miatt áll a bíróság előtt. Kéthavi elzárásra vagy 10 ezer forint pénzbírságra ítélik.

— Kifizeti a büntetést vagy leül? — kérdi a bíró.

Az elítélt habozás nélkül dönt:

— Adok róla egy csekket!

Csipcsala előveszi a barátját:

— Mi az, mi bajod, mért lógatod úgy az orrod?

— A feleségemtől hetek óta nem kapok levelet.

— Nem értelek. Hisz a feleséged otthon van.

A barátja dühösen legyint.

— Ez az! Ha kapnék tőle levelet, akkor nem volna itthon!

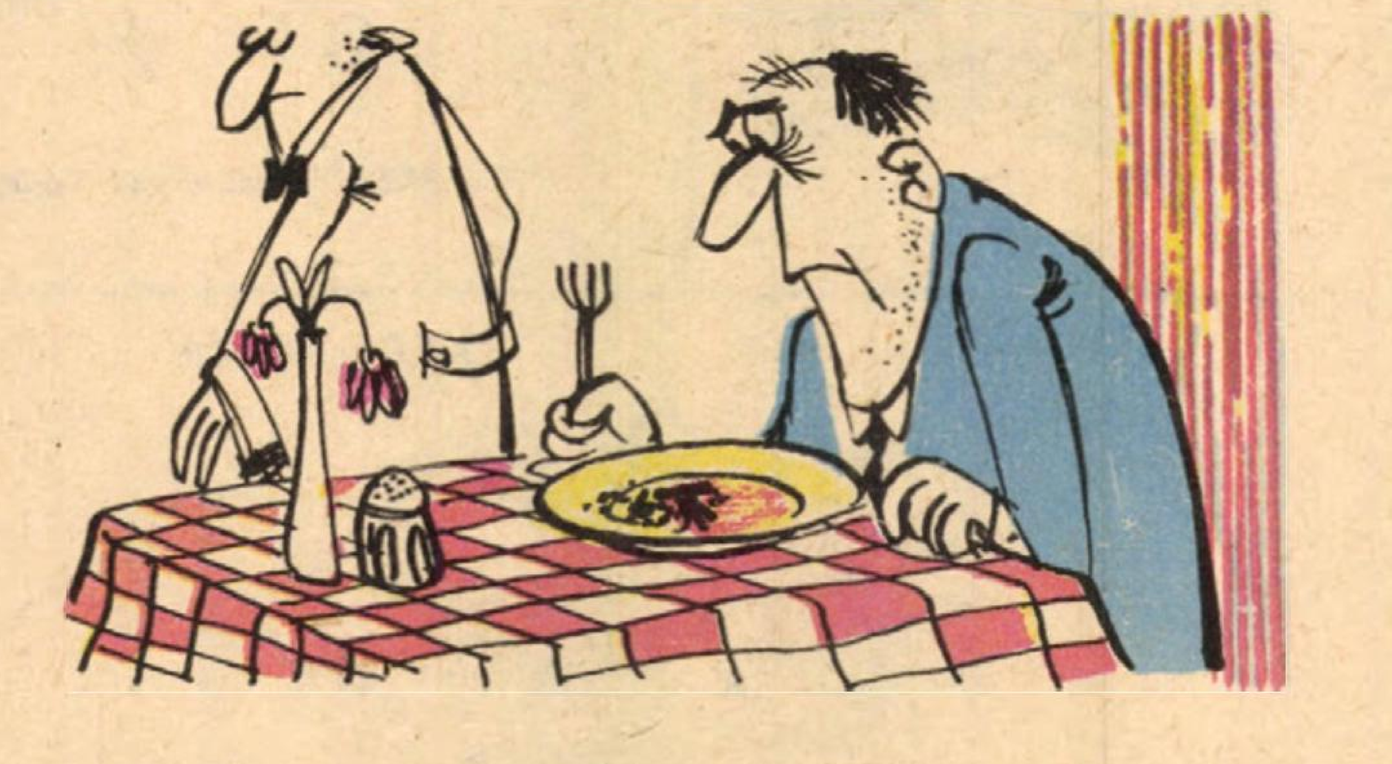

HÚSLEVES

Egy jó forró húslevest, legyen szíves, sok csigatésztával — kérte alázatos mosollyal a pincértől Droznicsek Árpád. Alig fél óra múltán már ott reszketett az asztalán a mínusz két fokra lehűtött, kocsonyához hasonló valami. Droznicsek szomorúan nézett a felszolgálóra, hiszen úgy rajongott a jó forró húslevesért.

— Valami baj van? — kérdezte a pincér a levesnél is hidegebben.

— Semmi az égvilágon. A leves után kérek egy szép adag marhapörköltet — válaszolta Droznicsek, és mohón kanalazni kezdte a megfagyott levest. Kisvártatva unott mozdulattal eléje tették a marhapörköltet. A tányérban, vékony lében néhány szem galuska úszkált és három darab apró mócsing, amelyen nyoma sem volt a húsnak. Droznicsek imádta a puhára főtt, a szájban lágyan elomló marhahúst. Elkeseredetten az asztalra borult, és alig hallhatóan mormolta maga elé: „Ez nem igazság. Engem becsaptak. Tizennégy forint hatvan fillért kell fizetnem azért ami nem ér többet, mint 2 forint 50 fillér. Reklamálnom kellene. Céklapiros arccal felordítani. Azonnal idehívatni az üzletvezetőt, a kerületi központ vezetőjét, a tanács illetékes osztályának a vezetőjét. Haragos olvasó levelet kellene írnom az újságba. Majd én megmutatom

maguknak! Ostoba tökfilkónak, baleknak, palinak néznek engem? Megszokták, hogy a vendégek nyolcvan százaléka nem reklamál, mert utálja a feltűnést, mert nem szeret hangoskodni, nőtársaságban van, és zavarná, ha kicsinyes, garasoskodó fráternek tartanák, mert férfi társaságban van kedves cimboráival, és nem szeretné, ha filléreskedő, »szőröző« pasasnak gondolnák. Az emberiség nyolcvan százaléka nem reklamal, mert aki reklamál, az kiteszi magát annak, hogy gúnyos megjegyzéseket hallhat, úgy néznek rá, mint egy rablógyilkosra. Nyolcvan százalék nem reklamál, marad tehát a »köztözködő« húsz százalék. Én pedig, sajnos, a nyolcvan százalékhoz tartozom„ — sóhajtott fel bánatosan Droznicsek.

— Ízlett a vacsora a kedves vendégnek? — érdeklődött a felszolgáló.

— Köszönöm. Kitűnő volt — rebegte szemrebbenés nélkül. Fizetett. Szép borravalót adott, aztán éhségtől tántorgó léptekkel belépett a szomszédos üzletbe. Húsz deka nyári szalámit kért. Higgadtan tűrte, hogy három szalámivéget is hozzámérjen az eladó. Csapjon botrányt? A többi vevő nekitámadna, miért tartja fel csúcsforgalomban az eladót?! Lehet, hogy megragadnák a gallérját, és kidobnák, mint egy közönséges csavargót. Fizetett, aztán kilépett az utcára. Mohón magába tömte a felvágottat. Nem sokkal ezután fáradtan beszállt egy taxiba:

— A Rottenbiller utcába legyen szíves — lehelte megtörten. A sofőr indított, és elkanyarodott az ellenkező irányba. Droznicsek sápadtan dőlt hátra az ülésen: minek néz ez engem? Külföldinek, vagy olyan vidékinek, aki még sohasem járt Pesten? Reklamálnom kellene, fölényesen megkopogtatni a vállát: „Kedves barátom, miért akar engem kerülő úton hazavinni? Minek néz engem?" Tudta, hogy így kellene cselekednie, de nem szólt semmit, kifizette a viteldíját, még borravalót is adott. Keserű hangulatban botorkált fel a lépcsőn. Nagyot sóhajtva állt meg a lakásuk ajtaja előtt. Bentről női kacagás hallatszott és kedveskedő férfihang.

„A feleségem megcsal. Reklamálnom kellene. De semmi értelme. A reklamálásból csak kellemetlensége van az embernek" — dünnyögte szelíden, és elindult lefelé, hogy még sétáljon egyet a borongós februári estén.

Galambos Szilveszter

Kelenföldi párbeszéd

Öröm fut át most Budának
Férjhez menő lányain:
Albérlőház létesül a
Kelenföld virányain.

Bútorozva lesz a lakás,
Ágyneműt kell vinni csak,
S albérleti díjtól zsebben
Nem nyílik ki a bicsak.

Egy fiú, ki Kelenföldön
Egy kislánnyal mendegél,
Arról beszél: nem nősülhet,
Főbérletet nem remél.

A lány lelkendezni kezdett:
Akkor sincsen semmi baj,
Lesz lakásunk, mert idén már
Más az ábra, mint tavaly.

Albérlőház is lesz most már,
Ahol olcsón lakhatunk,
Elmegyünk majd albérletbe,
Ahol fészket rakhatunk.

Albérletbe? – szólt a fiú –
Ne mondj ilyen csúnyákat,
Egyáltalán, hagyd az ilyen
Albérleti dumákat.

Hidvéghy Ferenc

RÉBUSZ

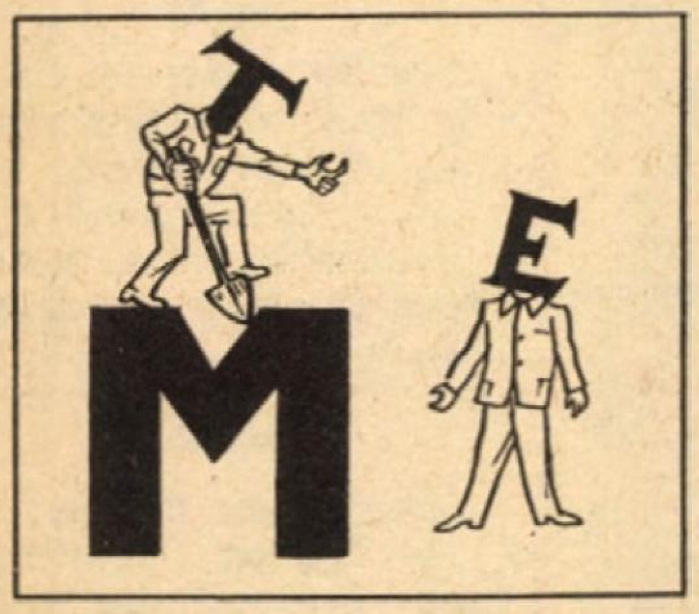
163. rejtvényünk megfejtése:

Szomorúfűz

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:
Kapus Kálmán, Érd, Damjanich u. 25.
Bors Csaba, Mór, Bajcsy-Zs. u. 12.
Kasza Anikó, Bp. V., Bajcsy-Zs. út 60.

165. REJTVÉNYÜNK

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.
A megfejtéseket legkésőbb március 1-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, 8. Pf. 53.

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

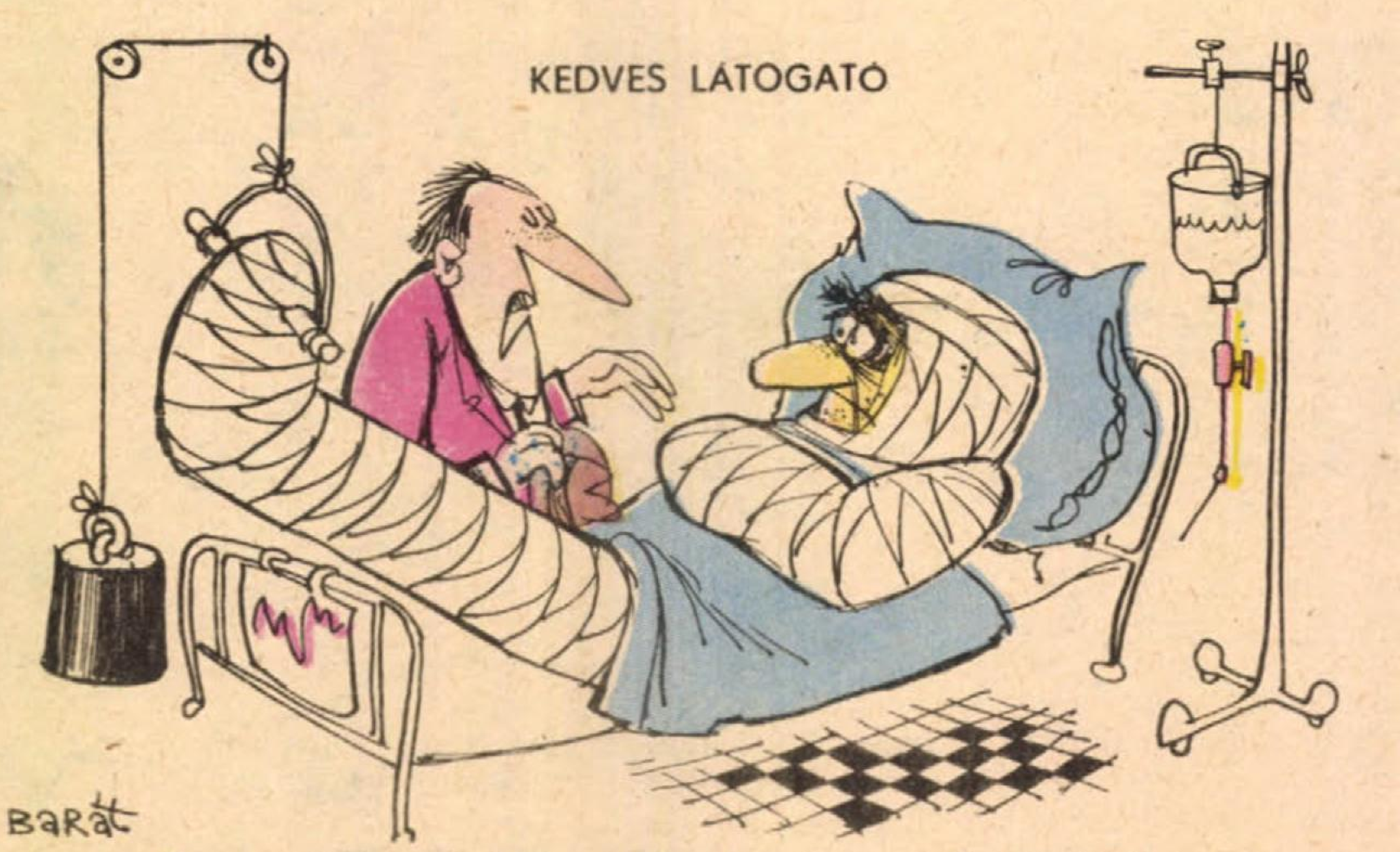
Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában — 71.2214/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással. Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme:
Budapest, 8. Pf. 53.

KEDVES LÁTOGATÓ

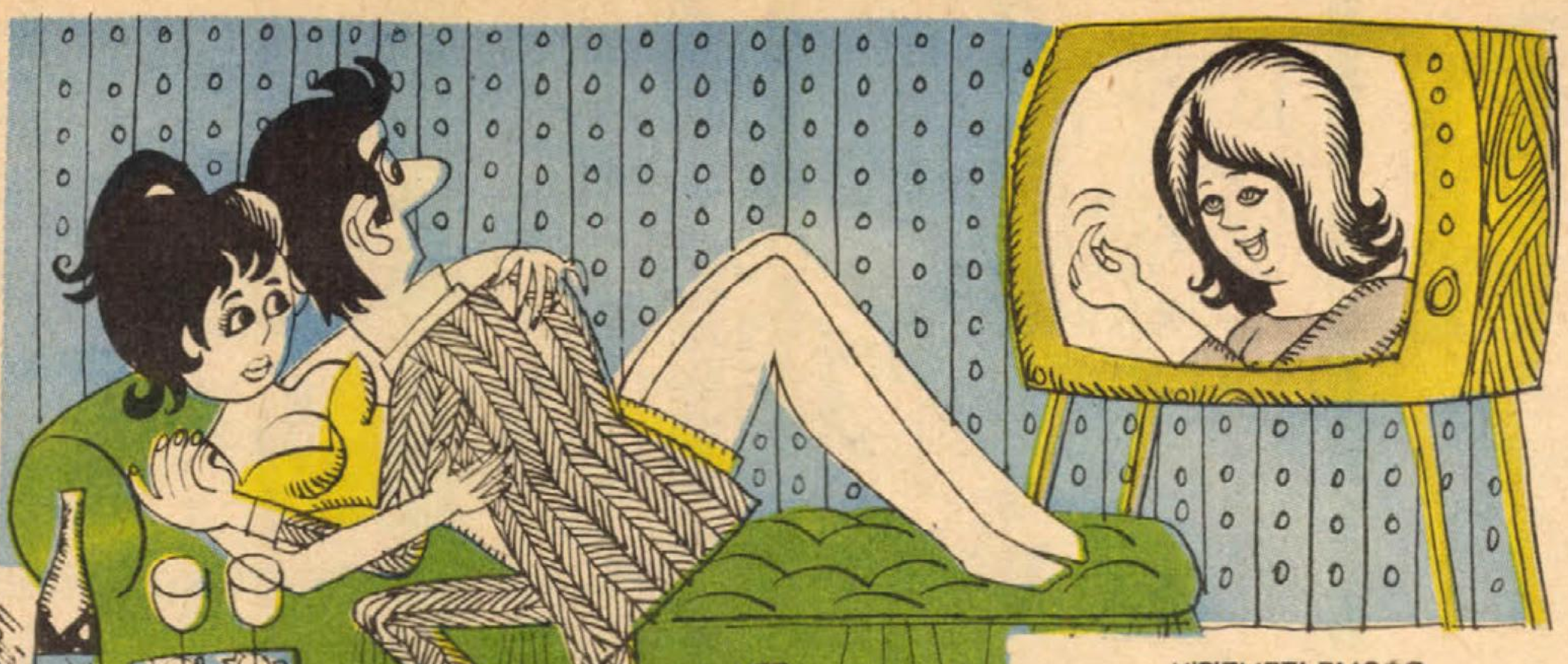
– Ez semmi, én már előre rettegek a tavaszi fáradtságtól . . .

NŐI DIVAT

– Hányszor mondtam, hogy ne viselj ilyen nagy nyakláncot.

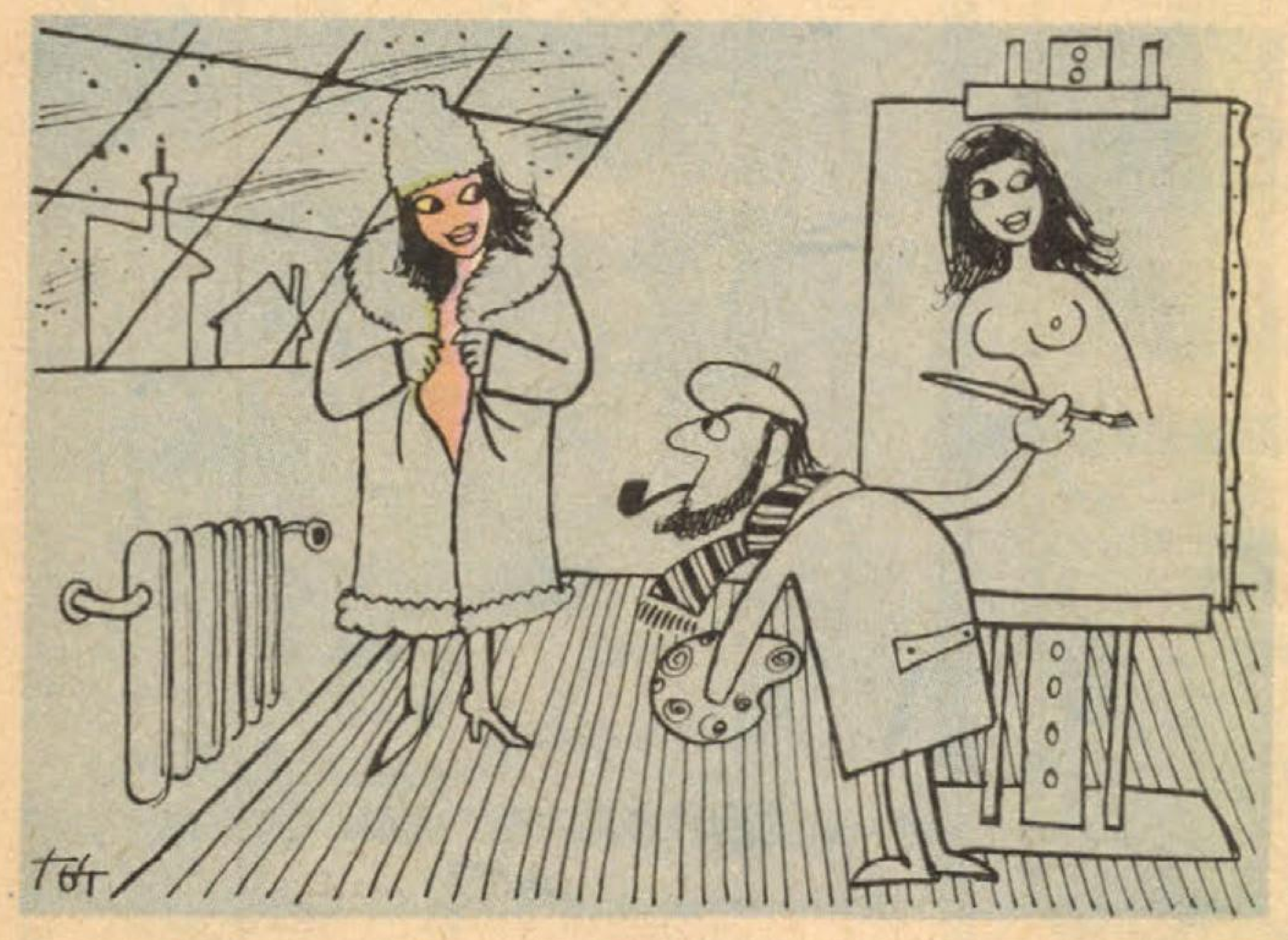
csak felnőtteknek

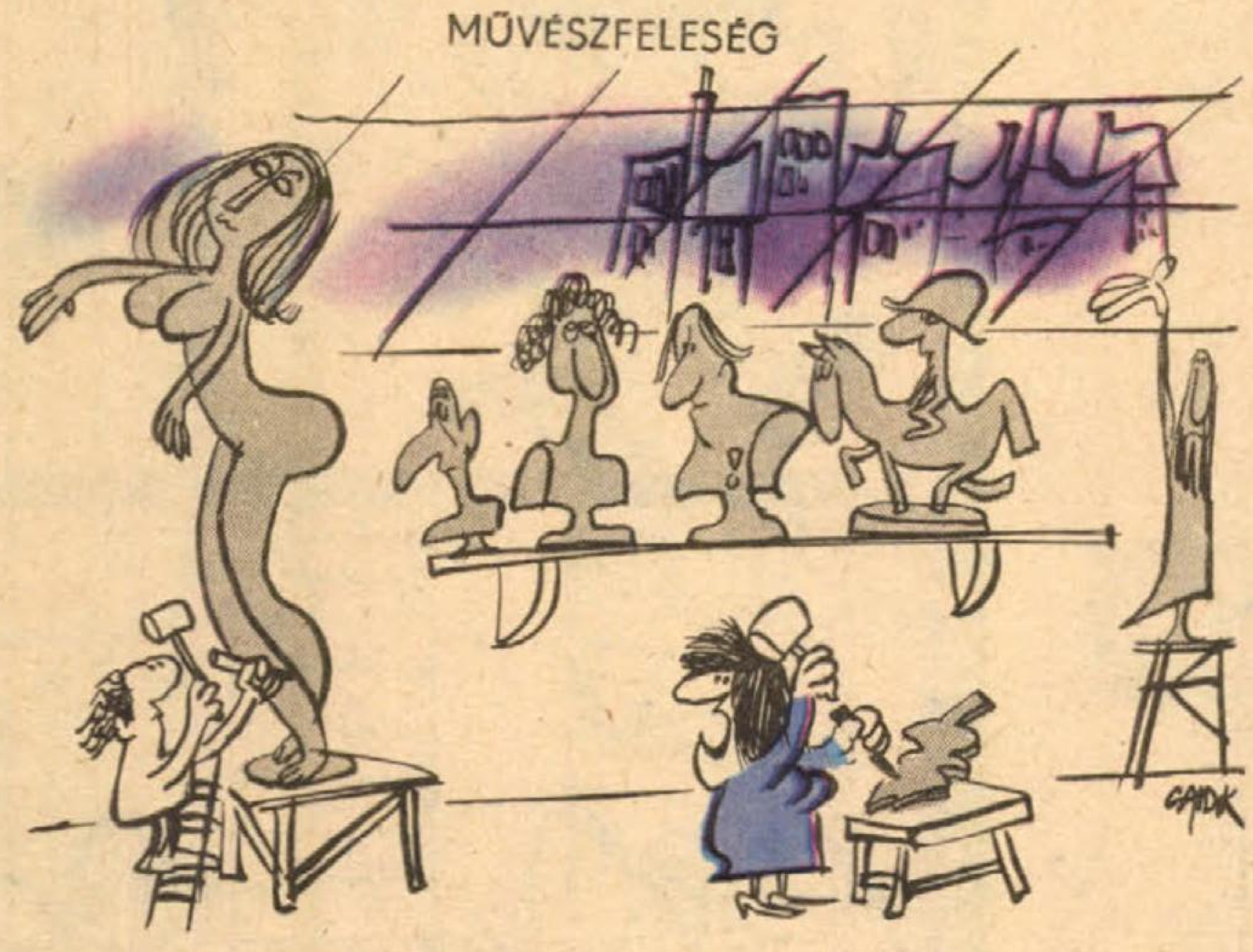
KÖZVETLENSÉG

– Stipák úr, legyen szíves befáradni a televízióba!

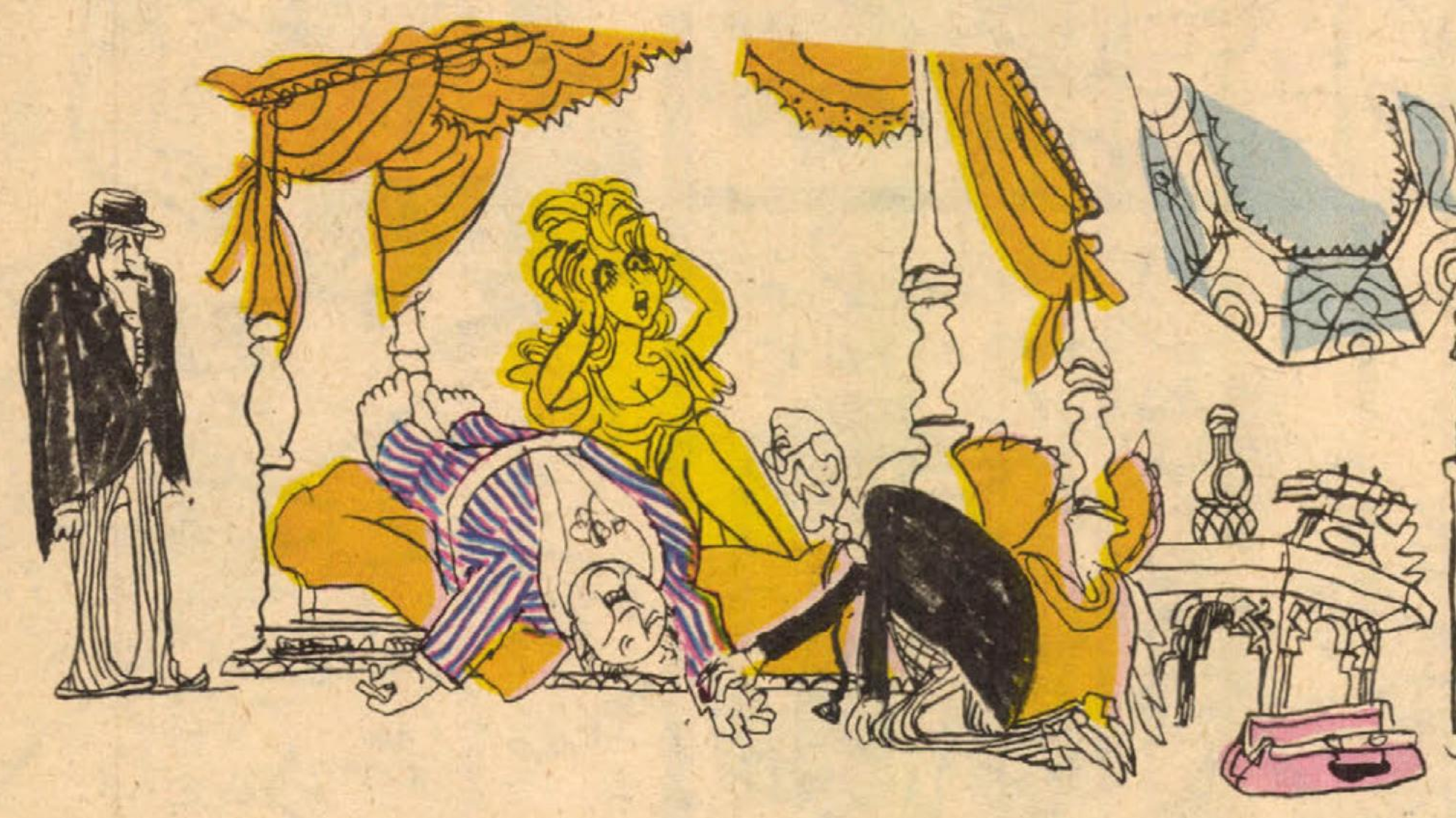
FŰTETLEN MŰTEREM

MŰVÉSZFELESÉG

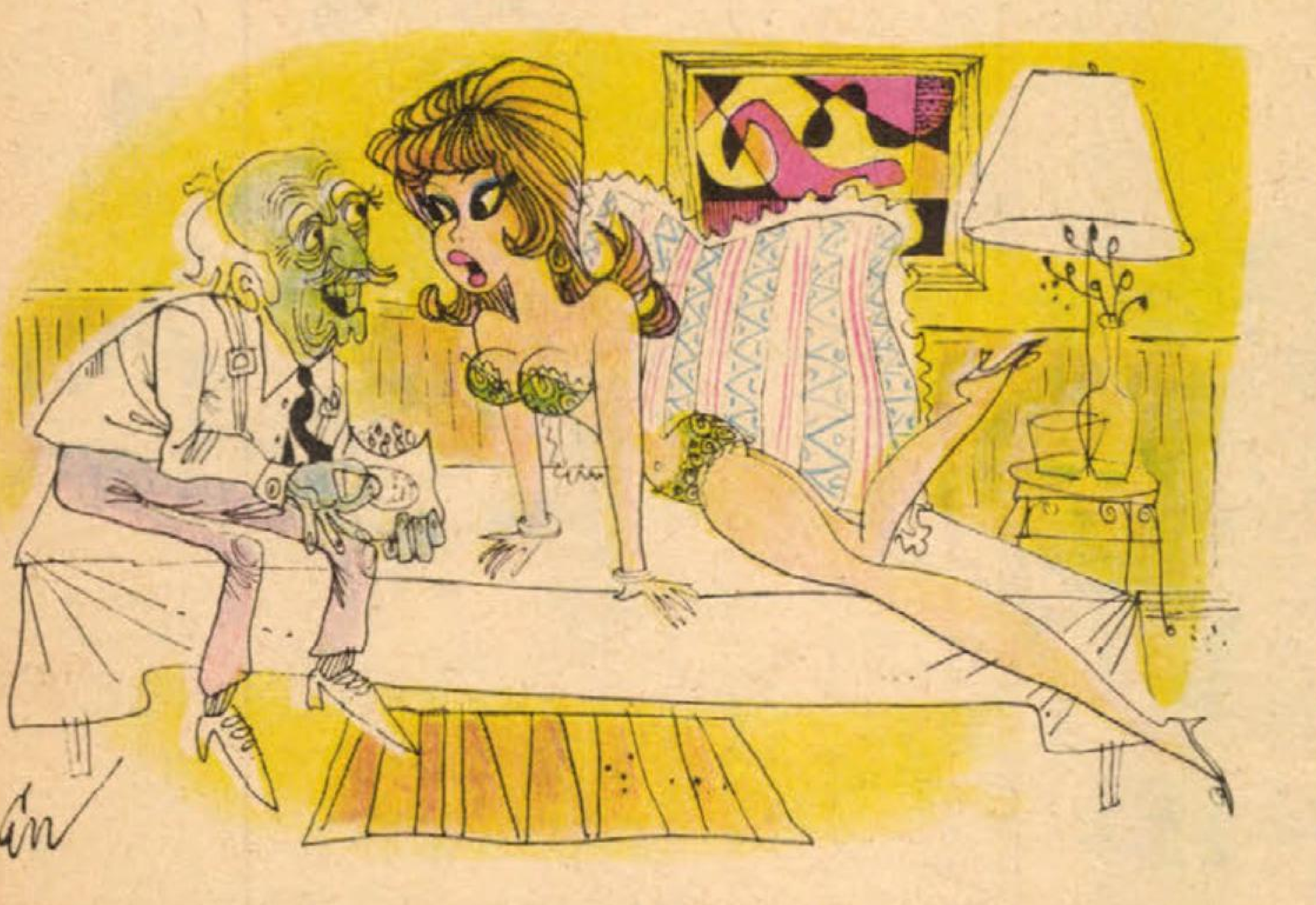
– Már pedig fügefalevél nélkül nem maradhat!...

A FILMCÉZÁR HALÁLA

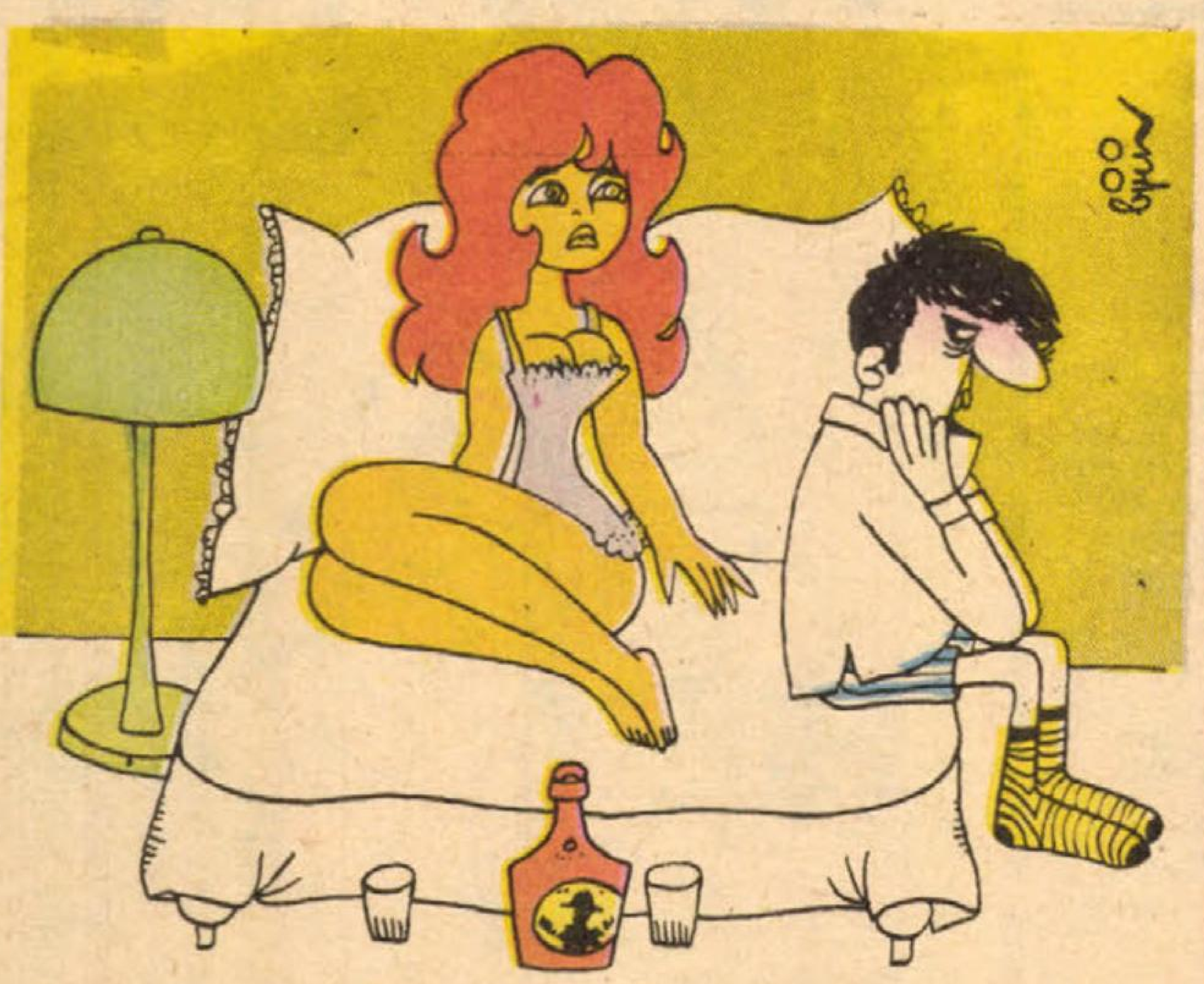
– Szegény, mindig imádta az ágyjeleneteket...

MAI CUKROS BÁCSI

– Sajnos, kislányom, a nyugdíjamból csak tíz deka savanyúcukorra telik!...

FÉLTÉKENYSÉG

– Nekem még sohasem főztél tejfeles paprikás csirkét, mint a férjednek!

SZILÁNKOK

ELLESETT PÁRBESZÉD

— Remélem, tudja, hogy miért kerestem fel önt? Én egy kétségbeesett szülő vagyok.

— Parancsoljon velem.

— Ön megverte a fiamat.

— Valóban. De nézzük a tényeket. Megvertem a fiát, méghozzá világos nappal a Körúton. Több száz ember szeme láttára.

— És senki sem lépett közbe. Felháborító!

— Valóban felháborító. Senki sem lépett közbe. Az ön kedves fia ugyanis egy nőt pofozott azzal a lapát tenyerével. Az emberek tátott szájjal bámészkodtak. Bennem viszont alaposan felszaladt a pumpa. Nyakon ragadtam a tisztelt fiát, és alaposan elláttam a baját.

— Borzasztó. Ott állt az a sok mamlasz ember, és tűrte, hogy maga bántalmazzon egy védtelen embert.

— Nem győzöm ismételni, a drágalátos fia egy védtelen nőre támadt, és én közbeléptem...

— Miért nem avatkozott bele más? A többi járókelő miért nézte fegyelmezetten, önuralommal, higgadtan, mi történik?! Mert megvetik az erőszakot, a brutalitást. Nem kell mindjárt pofozkodni. Mélységesen szégyellheti magát...!

GŐG

— Én már a családommal a televízió színes adásait nézem.

— A lakásukon?

— Dehogy. A körúti tévészaküzlet kirakatában.

MOZI

Brahovácz meséli:

— Tegnap felhívtam egy fővárosi bemutató mozit: telefonon akartam jegyet rendelni. A pénztárosnő udvariasan megkérdezte: milyen jeggyel szolgálhatok és melyik előadásra? Mire közöltem vele, hogy köszönöm, semmit sem kérek. Meggondoltam a dolgot.

— De miért?

— Mert ha jó a film, a mozi pénztára előtt sorban állnak az emberek, s én hiába tárcsázok, a pénztárosnő nem veszi fel a kagylót. Ha viszont a pénztárosnő szóba áll velem telefonon, érthető, hogy nincs bizalmam a filmhez...

G. Sz.

